

Bonte blomme

E. Jaspar

bron

E. Jaspar, *Bonte blomme*. Boosten & Stols, Maastricht 1928 (2de druk)

Zie voor verantwoording: http://www.dbnl.org/tekst/jasp002bont01_01/colofon.php

© 2017 dbnl

Aon m'n Vrouw, op häör fieftigste Jaor.

E woord veuraof.

Et beukske, dat *heij* bij et leech *zuut*, beujt ziech aon zonder einige pretensie en de gedichsjes, die drin opgenómme zien, wèlle dan ouch gaar gein aanspraak make op wat me gemeinelik onder ‘poësie’ versteit.

Boeveur ze daan te laote drökke?, zölt ger vraoge.

Veuriers, umdat m'n *vrun* miech tat al zoe *dèks* höbbe verzeuk en twiedens, um, al is het nog zoe min, eets bij te drage tot et in iere *hawwe* van eus Mastreechter taol, die, es ze neet ouch in gesprif beoefend weurd, wie langer wie *mie* dreig achteroet te goon en te verbastere.

Dao weurd nog wel Mastreechs gesjreve, mer wat zoe jaommer is en veural tegeneuver de boetewereld zoene slechten indrök moot make, dat is, dat tat *dèks* zoe mizzerabel slech gedoon weurd. Gein twie lui sjrieve-n-et op tezellefde maneer en, nog erreger, ein en dezellefde persoon sjrijf *dèks* in *ei* stök e woord op twie, drei maneere. En dat kin toch noets good oetkomme.

Iech höb miech es vaste stèlregel genómme: sjrief et Mastreechs *prónt* wie dat et gesproke weurd, gebruik zoe lang es et *geit* klaankteikes van d'n eige taol en gaank *taonao* iers op *lien* bij vreemde taole en wel bij die, *boe veer* de miesten invloed van ondervonde höbbe, naomelik et Frans en et Duits.

En bij dee stèlregel höb iech miech altied good bevonde en versjèllende zier kompetente lui, die iech nao hun oordeil vroeg, höbbe dees maneer van sjrieve goodgekäörd.

Iech weit wel, dat ene gehore Mastreechteneer z'n taol, al is ze nog zoe slech gespeld, toch good leze zal, mer dao *geit* et em neet um. Wèlt 'n taol zuver bewaord weurde, dan moot ze ouch zuver weurde

gesjreve. En boetendien hōb iech ondervonde dat, *es* me behurelik Mastreechs sjrijf, ene vreemde dao *väöl* gemeekeliker mèt oet te weeg *kint* es wannie et mer op good gelök aof weurd neergeklats.

Wat m'n spelling betrōf, had iech eigelik, um de oetspraak zuver weer te geve, *väöl mie* van teikes moote gebruik make, b.v. um et rēkke van de klaanke te doen oetkomme, mer dat hōb iech veur et gemaak van et leze zoe min meugelik gedoon en mer op tie plaotse, boe et veur de dutelikheid nudig waor. Allein verzeuk iech te lezer vruntelik, op et vollegende te lètte:

ao klink wie in et Frans: *grand, quand*, mer zonder neusklaank.

äö klink wie in et Frans: *un*, mer zonder neusklaank.¹⁾

è klink wie in et Frans: *elle, quel*,

ó klink wie in et Hollands: onder, wonder,

ö klink wie in et Duits: Köln.

- 1) Veural deze klaank weurd *väöl* miskind. Me leus zoe *dèks*: ‘preutsje’ en ‘heur’ enz. veur ‘präötsje’ en ‘häör’. Dao weurd veuriers neet gedacht aon de konsekwensie; wannie me sjrijf: ‘praot’, dan kin et verkleinwoord noets vanzeleve anders weurde es ‘präötsje’. En veurts vergit me, dat me op tie maneer *dèks* hiel ondutelik weurd. Want ver vinde in et Mastreechs b.v. nevenin:

hääkske (haok)	en heukske (hook)	
hääör	en heur	
hääske (haos)	en heuske (hoos)	
nääötsje (naod)	en neutsje (neut)	
pääölke (paol)	en peulke (pool)	
pääöterke (paoter)	en peuterke (peuter)	
sjääör	en sjeur	
stääölke (staol)	en steulke (stool)	
strääötsje (straot)	en streutsje (stroot)	
vääöl	en (iech) veul	
vääör	en veur	
vrääög	en vreug	enz.

VII

sj weurd oetgesproke wie et Holl. *meisje*, et Fr. *cheval* of et D. *schicken*,
zj weurd oetgesproke wie in et Fr. *j* of *g* veur *e* en *i*, b.v. *juste*, *genre*,
G weurd oetgesproke wie in et Fr. *g* veur *a*; *o*; *u*; of medeklinker, b.v. *garçon*,
grand, of wie de Duitse *g*, b.v. *gut*, *grosz*.
GG weurd oetgesproke wie in et Fr. *gg* b.v. in: *aggraver*.
e puntsje bove neve-n-ene klinker of twieklaank deent um aon te geve, dat er gerèk
moot oetgesproke weurde.

Mastreech, Mei 1921.

E.J.

Bij d'n twieden drök.

D'n animo, *boemèt* m'n 'Bonte Blomme' door de leefhöbbers zien weggeplök - zoedat tao al lang niks mie van euver is - heet miech doen besleete, ze nog ins aon de *vrün* van wat op Mastreechter bojem greujt aon te beeje.

Iech höb van dees gelegenheid gebruik gemaak um bij et aajt boekèt nog e pekske nuij Blomme te veuge, boe-onder einige ganse *veerse*.

De nuije höb iech neet bij de soorte gezat, *boe* ze bij *hure*, mer ze gewoen bijeangepak *naovenant* iech ze gevónde höb.

Achterin laot iech 'n lies vollege van wäörd, die veur de neet-Mastrechteneers minder verstaonbaar zien. Al de wäörd, die in d'n teks cursief gedrök stoon, vinde in die lies hun verklaoring.

En noe, hoop iech, maag 't gelökke,
 Dat te vrün van Treechter taol
Veurdevoots weer zölle plökke
Uuch, m'n Blomme, allemaol.

Mastreech, October 1928.

E.J.

Ierste serie

I. Aon Mastreech.

1. Aw stad van Treech....

Aw stad van Treech! Es iech tiech *zeen*
 Van oet m'n vinsters,
 Naodat te mörgendamp verdween
 En zongeglinster
De beeld verseert mèt gouwe kroon,
 Aw stad van Treech, dan *biste* sjoen!

Zoe zaog iech tiech al men'ge kier
 In stèl devotie;
 Toch gief tat beeld miech evezier
 Weer nuij emotie,
 Toch is 't, *es* sprik et eedermaol
 Weer ander, duteliker taol.

Iech *zeen dien taker* rij aon rij,
 Die mèt hun kappe
 Ziech veuge tot 'n reuzespreij
 Van bonte lappe,
 'n Spreij, die dèk et leef en leid
 Van aal wat kwaom, van aal wat *geit*.

Iech weit et aon hun kleur te zien,
 Aon bouw en vörrem,
 Of et tao-onder zonniesjien
 Is of wel störrem;
 Iech weit, *boe* dat me lach en zinG,
 En boe 'nen traon oet t'ouge sprinG.

Die *taker* hōbbe stōk veur stōk
 Tot miech gesproke
 Van wat op hun sints jaore trōk
 Is losgebroke;
 De mieste *zachte* miech zoe raak,
 Etgeen ze hōbbe mètgemeak.

Ze *zachte*, wat eus veurgeslach
 Mós ondervinde
 In tije, *wie* de brute krach
 Gein wètte kinde,
 En *rou-w* geweld mèt rouf en moord
 Es dapperheid gepreze woort.

Ze spraoke ouch van beter tied,
 Van tied van zege,
 Wie Treech in hiel d'n umtrèk, wied,
 Had naom gekrege
 Es bissjopstad van Sintervaos,
 Es rieke koupstad aon de Maos.

Daan *zeen* iech bove plein en hoes,
 In hiemelstreke,
 Wie vingers van gigantevoes,
 D'n tores steke;
 Die weze diech al iewe laank
 De baon veur dene levensgaank.

Ze maonde diech, zoe gaw van veer'
 Nao poort en walle
 De vijand sloop, um zonder weer
 Diech t'euvervalle,
 En kierde zoe al mennigmaol
 Et dreigend leid van vuur en staol.

En es et spook van zwart verdreet
 Weer *mós* verdwijne,
 D'n staar weer helder blinkend leet
 Häör straole sjijne,
 Dan weze zij diech, *boevandan*
 De höllep kwaom, oet Wee z'n han.

Dan winGde zij de vollek tou
 Langs weeg en straote,
 Den hier, de knech, de maan, de vrouw,
 De magistraote,
 Um op te goon tot *Slivvenhier*,
 En *Häöm* te bringe daank en ier.

Nog stoon ze dao en blieve diech
 De richting geve
 Veur doen en laote, rech en pliech,
 Veur hiel de leve,
 De zjüste weeg in 't drök gewoel
 Van kronkelgengskes zonder doel.

Aw stad van Treech! Zoelang de zon
 Diech zal doorgleuje,
 Zoelang de Maos *häör* frisse bron
Dien krach zal *veuje*,
 Aoh, blief altied d'n tores trouw,
Haw hun in 't oug, in *vräög*, in rouw.

Apr. 1918.

2. De Maos.

Wat kuint ze röstig Mastreech veurbij,
 Eus aw vrundin, de Maos,
 Wen alles herleef in de zeute Mei
 Nao *kaw* en störmgeraos,
 Wen 't zonneke weer nao us tröG *gebiert*
 Vol nuije, frisse mood,
 Wen later es zon et z'n hoegtij viert
 In euverdaod van glood;
 Daan spiegelt Mastreech ze gespierd posteur,
 Z'n tores, zene waal,
 Z'n *hoezer*, z'n *taker* vol werrem kleur
 In 't vleujend, greun kristaal.
 En, *drök* in de hondsdaog et mat gebreuj
 Ze lichaam loem *deneer*,
 Dan *speu·le* de göllefkes um z'n *veuj*
 En Treech *herpak* ziech weer.

Aoh! 't Speu·l van die göllefkes in de zon,
 Dat is 'ne *lös*, e fees!
 Dat is veur geslachter *acht'rein* 'n bron
 Van levensmood gewees!
 Zeet, *wie* ze dao *rölse* veurbij de BröG,
 Die *sprung* van stein op stein;
 Dao *höbder* e paar, die de sprunG mislök,
 Ze toem'le-n-euverein.
 Heij *zeedder* ze danse de *rijaloet*,
 Wie *dreje* die ziech *döl!*
 Dao trèkke ze *spiereeling* veur *uuch* oet
 In lange, slaanke kröl.
 Hun köpkjes, ze sjuime van wèld plezeer,
 Ze *kinne* leid noch kwaol;
 Al *kump* ouch nao zannesjien regeweer,
 Dat blijf veur hun egaol.

Mer neet allemaol zien ze zoe astant,
 Ouch *zien ers* stèl van aard;
 Die *hawwe* in *kubbelkes* aon de kant
 Ziech leefs *bijeingesjaard*;
 Die hokke zoe *geer'* bij de *Wiekermoer*
 Of langs te *Parekzoum*,
 En doen ziech vertèselkes, toer op toer,
 Van hunne sjoensten droum.
 Beluustert ins 's aoves hun fluustertaol,
 Es 't maonleech hun verseert
 Mèt *kruunsjes* van kunstig bewèrrek staol,
 Tot zèlver gepoleerd.
Wie bakvèskes bij et nao hoès tou goon
 Van danslès of partij
 Op stiekemen toen gekkerij oetsloon
 En giech'le tössebij,
 Zoe trèkke-n-ouch zij in de zomernach
 Al gekkenteere veurt,
 Terwijl noe en daan e klei stumke zach
 De stèlste eve steurt.
 Dat krievelt in 't *Parek* ten awwe beuk,
 Dee al aon slaope dach;
 Er rèk ins goodmeujdig z'n forse *kneuk*
 En wink hun gooje nach.
 En mennigen anderen awwe bonk,
 Kerstaanjel, lin en eik,
 Geveult e momintsje z'n hart weer jonk,
 Z'n hart door *jäög* weer weik.

Mer, zonneviktorie en zomerlach
Zien neet van laank bestoon.
 Vandaag nog steit alles in gouwe prach
 En mörge-n-is 't gedoon.
 Strak dreug al et oetgefees blajergreun
 Et brons van ze vervaal,

De naojaorswind flöt zene valsen deun
 En veeg te *boumkroen* kaal.
 Daan jakkert te störrerem mèt bruut geweld
 Van oet et Weste *heer*,
 En klatert mèt smakke op stad en veld
 Z'n watervrachte neer.
 O wee dan de Maos! Mer, is zij dat nog?
 Is zij 't, *eus aw* vrundin,
 Die furie, dat akelig wangedroch,
 Is zij 't, die duvelin?

Pas-op, Treech, dao kump ze, in volle vaart,
 De *sjoem* op häöre mond,
Häör tronie is opgezat en ze staart
 Verweze-n-in et rond.
 Voel, *görrig*, beklónterd mèt gele sliek,
 En vaal van wèl *koleer*,
 Verbrik ze de kloes-sters van waal en diek
 En brölt van hès plezeer.
 Niks spaort ze. Zij, spaore?! *Zeet* häör gebit
 Ziech sloon in 't *zoomig* land,
Zeet, wie ze mèt gölzige brokke *vrit*
 De grond mèt zaod en plant,
 En zeet, wie dee boum ziech wanhopig weert,
 Ziech klamp mèt al z'n krach,
Ze rit em..... dao *geit* er....., zij triumfeert,
 En sjatert um häör mach.
 Mer 't is nog neet oet mèt häör raozernij,
 Noe krijg ze iers te smaak:
 Dao-achter *steit vie* in die boerderij,
 Drop-aof! Dat is häör zaak!
 Wat maak ziech zoe *mörke*, ocherrem, *meuj!*
 Et wèk mer häöre spot;
Ze peers 't *euveroup* en de peerd, de keuj,
 Die wörreg ze kapot.

Nog veult ziech häör passie mer haaf voldoon,
 Nog *liG* ze op te loer;
Boe zal ze ziech noe ins aon *kräöje* goon?
 Ah! 't Hutsje van de boer!
 Dao *steit* et, moorzielig allein, en waak,
 Zoe dapper en zoe trouw,
 Veur 't leve van onder ze *struje taak*,
 Veur maan en keend en vrouw.
 Mer 't *wèt* nog neet wat em te wachte *steit*,
 Al bleef et ouch op pos,
 Er zal draon geluive, wie of 't ouch *geit*,
 De furie liet neet los.
 Ze ringelt en tramp et, ze vrinG en kraak
 Mèt errem en mèt bein,
 Et pover *kavaalje* z'n krach verzaak,
 Et *dazelt*.... zak inein! ...
 Aoch God! en dat *hoeshawwe* in de mach
 Van zoe bezete wiech!
 Dat hun toch ten Hiemel noe redding brach!
 Servaos, ontferrem diech!

O Maos! Wat toch höbbe ze diech misdoon,
 Mastreech en z'n landouw,
 Das tiech somtewijle hun zoe *kins* sloon
 Mèt eelend en mèt rouw?

Mer Treech kint vergeve; et vloek tiech neet,
 Gein vraaggedachte bleef;
 Wievääol et van diech ouch geleijje *heet*,
 Toch *hèlt* et tiech nog leef!

En es weer et vreugjaor mèt zaank en leech
Heij zenen intrèk *deit*,
 Dan *steit* ouch veur diech weer d'n trouw Mastreech
 Mèt ope *erm* gereid.

Wee zou kinne sjeije Mastreech en Maos,
Wee 't lichaam van de ziel?
De stroum en de zetel van Sintervaos,
Ze blieve-n-éi gehiel.

Sept. 1920.

II. Van vreuger tije.

1. Ballaad.

't Waos nach en ongezèllig weer.
 'nen Deender stabde op en neer
 In d'einzaam, leeg Begienestraot
 En *zoemde* 'n deunsje op te maot.
 Z'n kap stónt op, mer zene pas
 Waos *tee* van deenders ierste klas.
 Er had et nog al neet hiel *zoer*:
 Gein deeve laoge op te loer,
 Gein *zate* waore op te weeg,
 En ouch gein fietsers zonder leech.
 Opins.... dao reurt ziech *get* en wink
 Bij 't *teurensje* van Paoter Vink.
 Et *kump* werechtig nao em tou....
 Verdöld! Et is nog wel 'n vrouw.
 Dat *woort* 'n intersant geval
 Veur e serjeus perses-verbal.
 Heer sloog te kap van zene kop,
 Er *drejde* zene knievel op,
 En *reep* in naam van et gezag:
 'Wat moot tat *heij*, zoe in de nach?'
 - 'Och *hier*', klonk 't tröG, 'iech höb verdreet,
 'ch Bin Faaljezuster, *wie-t-ger zeet*;
Veer woende *heij* in vreuger tied,
 En *kóste* geinen haat en nied.
 Veer leefde same hiel kontent,
 Al hadde veer ouch neet vääöl sent,
 Mer, *zeet*, dao *woorte* veer verjaog:
 Et waos gedoon mèt *eus gooj* daog.
 Veer trokke-n-euver de MaosbröG
 En kraoge 't kloester noets mie *tröG*.
 Dat waor veur *us* e groet verluus.

Toch *drooge* veer mèt mood *eus* kruus.
 Et kloester kwaom in groet vervaal,
 Nog erger *es* ten *awwe* waal,
 En bleef zoe langen tied bestoon:
 Dao woort *gaar* niks *mie* aon gedoon.
 Tottat iech, tot m'ne groete sjik,
Hoort, dat et gaans waos opgeflik.
 Toen *kraog* iech weerem nuije mood
 En dach: noe kriege veer 't weer good.
 Mer lielik is m'n hoop beloend:
 Door deenders is et noe bewoend!
 Iech hōb miech eiges euvertuig,
Tot geer neet zèGGe zout: “die luig”,
 En waos gaans paf van wat iech zaog,
 Et liG miech nog op mene maog.
 Verbeeld-*uuch*: *boe* Slevruijke stóng,
 Noe enen deenderssabel hóng,
 En boe veer *kneejde* in gebed,
 Laog noe 'n liberaal gazèt,
 Boe vreuger klonk kantiekezaank,
 Hoort iech noe fluite oore laank,
 In plaots van slufkes, zwart en *vlèt*,
 Vónt iech tao *stiev'le* in et vèt.
 Iech bin bedreuf en dwaol noe rond,
 En kin neet sjeije van dee grond,
 Van dat gebinnendijd verblief,
 Eus touvlöchsoord veur ziel en lief.
 Veer zien vergete noe, helaas,
 De nuijen tied späölt *heij* de baas,
 En eus sjoen faalje, zach en fien,
 Zal ouch wel oet te mode zien'!

Toen *kós* ze haos neet mie en zweeg;
 Ze veegde dikke traone weeg.

Den deender dee z'n hart woort weik,
 Er waos van aondoening gaans bleik.
 Heer *zeuGde* nao 'n troesvol woord
 En *zag*: '*Maseurke*, 'ch bin akkoord.
 Iech vin et jaommer, inderdaod,
 Dat *geer* in et vergeetboek staot,
 En dat allein et stadsarsjief
Uuch noe en daan *get* leve gief.
 Mer, *truus* uuch, éine soevenier
Hèlt m'in Mastreech toch nog in ier:
 Dat *zien* eur faaljes, *wie* me *zeet*,
Boe eelk te mond nog vol van heet.
 Want, krijg ins iemand e pak sleeg,
 Dan *zeet* me in *eus* good Mastreech,
 (Iech *hoort* et zellef nog tees daog)
 Dat heer *ers* op z'n faalje kraog'.

Apr. 1914.

2. De verleefde kapelmeister.

Et kriegsgeweld waos tot 'n ind gekómme:
 De Zonnekeuning had Mastreech genómme¹⁾
 En *heel*, wie dat destijds gebruik'lik waos,
 Z'nen intoch in de stad van Sintervaos.
 E veurval, *boe heer* ziech neet op verwagde,
 En boe heer later hartelik um lagde,
 Verrazde *hääm* bij die gelegenheid,
 Zoe-*es* et bij Havard²⁾ besjreve *steit*.

Dumont, 'ne Luikeneer, aon 't Hof verbonde
 Veur et meziek, had in Mastreech gevonde
 E keend *wie* mèlk en blood, en jónk en leef,
 Boe dat heer dadelik aon plakke bleef.
 Tot in z'n sjeun verleef en vol verlange
 Nao 't *poeleke hää*r lekker zachte wange,
 Smeet heer aon 't Hof opins te boel *deneer*,
 En *heurde* in de Staat ziech e *kerteer*.
 Mer, onderwijl heer *benkelik* drök vrijde
 En *vää*l Mastreechter jonges em benijde,
 Gebäörde *get*, boe geine mins aon dach:
 De Franse hadde ziech um Treech gelag!

'Dao *höbste* noe de póppe aon et danse',
 Bedach Dumont en euverwoog z'n kanse:
 'Blijf iech in de vijandelike stad,
 Dan *hèlt* te keuning altied op miech vat,
 En, gaon iech trög, dan krijg iech later spiet,
 Want zeker bin iech *taan* m'n *leefste* kwiet'.
 En, wíjl heer veur gei geld hääwou *verleere*,
 Besloot heer, liever alles te reskeere.

1) 30 Juni 1673.

2) Henri Havard, gebore in 1838, sjrijver van 'La Hollande Pittoresque'.

't BelèG woort aongepak mèt volle krach:
 Et bombardeere *doorde* daag en nach;
 Mèt honderde zaog me de kerels valle,
 Die deende bij de stökke op te walle.
 De bomme *veele* midde-n-in de stad,
 En mennig *hoes woort* zoe in brand gezat.
 De noed begós *gestiedig*-aon te wasse,
 Den eelend drong tot in de hoegste klasse;
 Toch *heele* de Mastrechteneers ziech good,
 De Fariaux¹⁾ *ze* veurbeeld gaof hun mood.
 Ze weerde ziech nog dapperder es lieuwe,
 Zoedat te Franse *veele* wie de spriewe,
 En, *woort* Mastreech door honger ouch geplaog,
 Dao-euver woort door geine mins geklaog.

Dumont dee *heel* ziech stiekem *oet te riezer*;
 Dee had et *gaar neet* op mèt staol en iezer,
 En boetendien had heer gedurig las
 Van zene sjat, die ziech aon zene jas
 Hóng es 'n klet en neet waos te kalmeere,
 Zoe *dèks* es kwestie waos van bombardeere.

En nochtans waor et leid pas in 't begin.
 De vijand sloot te stad nog inger in:
 Dao *woorte* sappe nao de waal gegrave,
 Boe-in de sjötters ziech verdèk begaove
 Tot bij de werke en de vestinggrach,
 En dao-op waor Mastreech nog neet bedach.
 Dat et noe spanne góng, waos vas en zeker;
 Veural van Abramslook tot aon den Eker
 Had waal en poorte 't mieste te doorstoon,
 Dao zou ouch te beslissing valle goon.

1) Jacques de Fariaux, baron de Maulde, goevernör van de stad onder het belèG.

Versjeije daog nog *heel* me dapper tege,
 Mer 't Frans kanon gaof zoene bommerege,
 Dat in Sint-Pieter-en-Sint-Paulus-nach¹⁾
 Mastreech *mós bókke* veur de euvermach.

Toen kwaom drei daog nao de kapitulatie
 De keuning mèt gevolg in groete statie,
 En trok te vesting in door de Boschpoort,
 Boe heer ontvóng et ierste welkomswoord.
 In *bui*m, op *taker* waos et volk gezete,
 Op lèdders woort *geroemeld* en gerete,
 Mer ouch op straot waor vreiselijke *foel*,
 En mennig keend *veel koelik* in 't gewoel.

Dumont, dee liever binne *hej* gebleve,
 Mer aon ze meitske tou had moote geve,
 Stónt mèt häör *oppe Merret* in 't gedrang
 En waos natuurlik gei *klei* bitsje bang;
 Want *es* te keuning em *dèks* tröG zou kinne,
 Dan *góng* ze bitter lije iers beginne.
 Er dach ziech suf, wat heer wel zèGGe zou
 Es oetvlöch veur et sjende van z'n trouw.

Dao kwaom Louis Quatorze in volle glorie!
 De maan, dee in de hand had te historie
 Van hiel Europa en mèt groete krach
 Aon vrund en vijand *veule deeg* z'n mach.
 Wat waos *heer* op ze peerd 'n sjoen versjijning!
 Et jónk en fris geziech in 'n umlijning
 Van glanzend haor in krolle, *abbendant*,
 Van golvend witte pluime en van kant.
 Wie glinsterde de zèlverwitte maone
 Van zene sjummel, es satijne baone,
 Ziech ploejend en weer vallend eeder kier,
 Es 't *bajke* trippelde mèt eed'le zwier.

1) 29 op 30 Juni 1673.

Zoe *zaog* Dumont em stäötig avvenseere,
 En wie dee dach, dat heer em zou passeere,
 Dao *woort* te keuning *euze* vrund gewaar!
 Dumont begreep sebiet et groet gevaar,
 Mer onderdröGde gaw z'n alteratie
 En *voolt* ziech meister van de situatie.
 Dao spraok te keuning *koed*: 'Dumont, *wastat*?
Zaots tiech *heij* ondertösse-n-in dees stad?
 Wat *hadstiech* bij m'n vijande te make,
 In plaots van in me kamp bij Montenake?'
 - 'Aoch, Sire', zag Dumont mèt hendigheid,
 'Iech vraog vergeving aon *eur* Majesteit,
 Iech sjreef *alvas heij*, zeker van eur glorie,
 Enen Tedeijom t'riere de viktorie'.

De keuning vónt tat antwoord zoe gevat,
 Dat heer ze vraakplan neet heet doorgezat.
 Er lagde-n-ins, gaof toen ze peerd te *spaore*....
 Mer 't veurval bleef em bij nog lange jaore.

Oct. 1916.

3. Et wonder van de Spèlstraot.

In twellef honderd in de fieftig,
 Zoe es 'n aw kroniek *us* liert,
Woort in de Dom'nikanerkèrrek
 'n Hoegverheve fies gevierd:
 Ein van de lede van de Orde,
 Destijds veur ze gelouf vermaord,
 Waos door de Pous nao lang instruktie
 Tot hèl'ge marteleer verklaord.

Et *waor* 'ne vreiseleken touloup,
 Gei pläötske bleef *mie* onbezat,
 En dat noe had bij ein'ge vrouwlui,
 Wie 't *miejer geit*, *koed* blood gezat.
 'n *Trupke* in de Hochterpoortstraot,
 Dat op te *stóp* aon 't spinne waor,
 Begós van spiet te *sjikaneere*
 En had direk z'nen tema klaor:
 'Wat laote *veer us* toch bedreege
 Door al die paoters, die alweer
 Zoe listig hóbbe-n-oetgevonde
 'ne Vonkelnuije marteleer.
 Dat is natuurlik um de boere
 En *eus gooj* börgers van Mastreech
 Get duite oet hun *tes* te kloppe;
 Hun bäärs is zeker weerem leeg.
 Et is 'n sjan; *veer*, errem duuv'le,
 Veer wèrke us in zweit en blood,
 En al die lui- en dikke paoters,
 Die doen ziech lekkerkes te good'.

Et lèste woord waos *noej* gesproke,
 Of roed gekleurd *woort* hunnen draod,
 Et blood *leep* hun van han en vingers.
 De dröpp'le veele-n-op te straot.

En toch had *niemes* ziech *gesnooje*,
 Ouch neet *gekrets* aon spèl of raad,
 En, of ze ziech te han al druugde,
 Den draod, hun vingers bleve naat.
 Toen zaoge z'in, wat tao gebäörde:
 God had hun *sjampe* zwoer gestraof.
 Den angs begós hun te bekroepe,
 Ein góng al *van de zokke-n-aof*.
 De and're *leepe* wat ze *kóste*
 Nao 't kloester tou en *tuinde* dao
 Den euverste den draod, dee *bloojde*,
 En *beegde* alles *väör* en nao.
 De paoter, paf van wat er *huurde*,
 Trok dalik van 't geval partij:
 Er heel 'n *straffe* priddekatie
 En wees, wie God tröf spotternij.

Dat maaGde zeker *väöl* impressie,
 Mer neet, helaas, op eederein,
 Want ene sjaolmeister, ocherrem,
 Wis 't beter en begós medein
 Z'n groete wiesheid oet te pakke:
 'Dee dat geluif, is ene söl.
 Et waos bekónkeld mèt tie wiever
 En allemaol mer flawwe köl.
 Ze höbbe gaw 'nen draod geverref,
 Daobij e gaans verhoool bedach,
 En dat weurd noe door die fijn paoters
 Heij es mirakel oetgelag'.

Mer *zeet*: ouch tee kwaom op te koffie:
 Er kraog te koors in hoege graod,
 En daobij fèl de *bubb'leseenes*;
 Z'n *vrun* die wiste geine raad.

Me *droog* em op 'n *baor* nao hoes tou,
 Er *woort* sebiet in bèd gestop,
 De dokters *zatte kôp* en pabde,
 Mer 't *hollep* niks; de koors *leep* op.
 Toen góng et *euze* maan aon 't *pitse*,
 Er dach: 't Is zeker menen toer,
 Iech zal de prior laote roope,
 M'n *zun* drök op miech wie 'ne *moer*'.

De prior kaom; en hiel berouwvol
 Spraok euze sjaolmeister z'n beech,
 Belaovde noets mie te *sjôkkeere*
 Op wat 'ne paoter *zag* en *deeg*,
 Belaovde aon de nuijen hël'ge,
 Es tee z'n betersjap verkraog,
 Vãöl roezekrens en litteneije,
 En sjeetgebedsjes alle daog.
 En wonderlik, nao dees verklaoring
 Oet zenen deepsten hartegrond
 Verleet em koors en *bubb'leseenes*,
 En waor *eus mensje* weer gezond.

En door et geen *heij* is besjreve
 Waor d'Hochterpoortstraot gaw bereump,
 Zoedaonig, dat ze zelfs herduip woort,
 En sedert Spëlstraot weurd *geneump*.

(vrij nao L. Schols)
 Sept. 1917.

4. De iezere juffrouw.

Boe ziech 't kanaal noe tot *Bassing* verwijt,
 En, *ie* veur good et van de Maos ziech sjeijt,
 Um weg te goon nao westeleker streke,
 Et *iers* nog *häär* 'nen errem tou kump steke,
 Dao stónt in vreuger tied 'n doeds gebouw,
 Aon alle kante eve kaal en *sjou-w*;
 Gein vinster leet et zonneleech nao binne,
 Gein deur waos ouch mer *örges* te bekinne.
 Et waos getummerd op e soort riool,
 Dat oet te vestinggrach ze water *stool*,
 En oetleep op e stevig *traanjel*werrek,
 Dat geine mins tao *oets hej* opgemerrek.
 Dat waor d'n tougaank tot tat aak'lig *hoes*,
 Boe-in ziech niks verreurde, nog gein moes.

Mer aof en tou dan *góng* dat hèkke-n-ope:
 Es 's aoves laat dèks fluite klonk of roope,
 Dan dook opins oet t'ondoordingbaar nach
 E *puntsje* op mèt 'n sinister vrach.
 Dan opende de *traanjels* ziech van zellef,
 Stèl sjoof te *pónt* veuroet in 't zwart gewellef;
 Dan had weer d'ein of ander hoeg persoon
 Op eerd, helaas, *häär* lèste reis gedoon;
 Dan *góng* weer achterbaks 'n offer valle
 Van haat en nied, weer eint van honderdtalle,
 Boevaan me ziech op tees maneer *ontdoog*,
 Wannie et politiek belang dat vroeg.

Wee zal besjrieve dat onmins'lik lije,
 Dat in dat geheimzinnig, gries verleije
 E levend *sjöpsel* weer *mós* ondergoon,
 Dat *noets zeleve* onrecht had gedoon.

Wat angsgeveul *mós zoene* maan bekroepe,
 Es tao de doed zoe *greinend* aon kwaom sloepe,
 En midde-n-in et uterste gevaor
 Van geine kant mie redding meug'lik waor.

Zoe gaw de pónt geland waor, góng dao binne
 Et sjrikkelik bedrief direk beginne:
 Dao *houzde*, in 'nen duust're, naakse zaol,
 'n *Houwbaank* van e vrouwmes, gaans van staol;
 Wel *heel* ze d'ouge hiel *desent* geslote,
 En d'errem op te *boors* wie vasgegote,
 Wel leek ze impozant, vol *geujigheid*,
 Mer wee degeen, dee raaGde aon häör kleid!

Noej is te *maan*, dee sjöldig waor bevonde,
 Geblindook en aon ban en *veuj* gebonde,
 Mèt t'iez're Juffrouw in kontak gebroch,
 Of dadelik kump leve in 't gedroch:
 Druug-krakend *sjrómpe* de massief sjarneere
 Van *röG* en errem, door d'n drök van veere,
 Et monster pak, wie van verleeftheid wèld,
 Z'n offer beet en knelt et vas en *wèlt*
 Et altied vaster peerse en et vringe,
 Terwijl lang metser in ze lichaam dringe
 En kerreve ze vleis van kop tot voet,
 Tottat et is éin massa, weik van blood.

Daomèt kin d'iez're Juffrouw dan volstoon,
 Ze heet häör werrek mèt beleid gedoon.
 Wat van et lichaam euver is gebleve
 Vèlt door e *look* en *weurd* zoe priesgegeve
 Aon 't water, dat gestiedig t'ronder *struimp*,
 En alles gaw en stèl heet opgeruimp.

Ie in et Oost' ten daag weer is versjene,
 Is weer 'ne mins in volle fleur verdwene,
 En zoe geniepig woort heer *weggemejd*,
 Dat geinen haon dao oets nao heet *gekrejd*.

Wat wonder, dat me, ouch in later tije,
 Die plaots zoe meug'lik zeuGde te vermije,
 Boe niemand *hej* goon woene, veur gei geld,
 Boe dat *kompleet* 'ne vloek laag op et veld,
 Boe vèssers 's nachs op klokslaag twellef zaoge
 De hekse op hun bessemsteete jaoge,
 En boe et lang nog spooGde eeder nach,
 Ouch nao 't verdwijne van gebouw en grach.

En nog vandaog zien lui, die *gaar neet geere*
 Es 't duuster is te Biezewaal passeere.

(vrij nao H. Welters)
 Sept. 1917.

5. Awwen tied.

Um de groete oettrèktaofel
 Mèt häör *gekrossjeerde* spre
 Zit tesame de familie,
 Röstig en in *vreij*.
 In et midde steit te *kenkee*
 Op 'nen hoege bronze voot;
 Nuij siesteem, boevuur de vètkeers
 Laanksaam *wieke moot*.
 Vrun't'lik vèlt et leech op taofel
 Oet te greunen *abbezjoer*,
 Dee de straole good bijeinhèlt
 In zene kontoer.

In de sjamberlók gewikkeld
 Leus *mompeerke* de gazèt;
 Das altied ze lèste werrek,
 Veur er geit nao béd.
 Zenen hagelwitte ströpdas
 Zit em good-hoeg *gesèrreerd*,
 En z'n grijs-broun bakkebeerdsjes
 Stoon em gepozeerd.
 Noe en daan *deit heer* 'n trèkske
 Aon z'n doorgerouGde piep,
 Die er mèt z'n hand verziechtig
 Onder 't rouke *stiep*.

Neven häöm dao zit *mameerke*
 In 'n donkel blouw *baskien*
 Drök te mind're aon *häör* strikkous
 Veur de groeten *tien*.
 Ein veur ein tèlt zij de steekskes,
Uigend door de groete brèl
 In 'n breij montuur van sjèlpad,
Aajt familiestèl.

D'ajtste dochter is aon 't maze,
 D'ander, sprekend häör *mompeer*,
 Maak 'n *antimakassaarke*
 Veur de *zedeleer*.
 Tösse z'n twie awwer zusters,
 Op e pläötske taam'lik *krie*,
 Zit et *zäönsje* drök te leze
 Paul en Vërzjenie.

Rös en vrejij hinG in de kamer,
 Röstig tik op regelmaot
 De penduul en stap te *pómpjee*
 Op te einzaam straot.
 Röstig kieke d'aw portrètte
 Van de *mör* op 't groepke neer,
 En de vlemkes in de kachel
 Danse van plezeer.

Oet te groete *teene haolkan*
 Sjink *mompeerke* noe en daan
 Ziech e gleeske ech *stein-aajt* in,
 Want tao *hèlt* er *vaan*.
 Eeder kier, es heer get nuijts *leus*,
 Wat em *benkelik* frappeert,
Zeet er dat aon vrouw en kinder,
 Die dat ammezeert.
Heer allein *leus* mer *gazètte*,
 Veur 'n vrouw gief 't geine pas;
 Häöre *geis huurt* bij de keuke
 En de *lievenskas*.

‘Nein, noe *moodder* toch ins *hure*’,
Zeet er op 'n ougenblik,
 ‘Wat te lui toch neet probeere,
 't Is versjrikkelik!

'ch Lees *heij*, dat me-n-in de vreemde
 Weer *get heet* geprakkezeerd:
 Wagels, die op *steef* van iezer
 Rolle zonder peerd.
 't Sijnt, dat ze getrokke weurde
 Door e groet en fors masjien,
 Dat nog *miejer* krach ontwikkelt
 Es 'nen os of tien.
 En dat moot zoe daonig gaw goon,
 Dat me mèt zoe soort *geveer*
 Wel op einen daag nao Aoke
 Goon *kòs* heen-en-t-weer'.

- 't Is te erreg', zeet *mameerke*,
 'ch Hòb gein ròs mie, noe 'ch tat weet,
 En geer krijgt miech in dee *klómmel*
 Vanzeleve neet.
 En iech wèd, es geer 't zout waoge,
 Dat van angs iech neet mie *sleep*.
 Reist mer liever mèt te poskouts
 Of et *merretsjeep*'.
 Onderwijl pomp zij den olie
 In de *kenkee* eve-n-op,
 En veeg taonao doum en vinger
 Aof op häöre kop.

- 'Jeh, jeh, kinder', plaog mompeerke,
 't Merretsjeep tat heet gedoon;
 En wee wèt, of *veer* neet later
 Ouch nog vleege goon'.
 - 'Foj, maan, wèlste wel ins zwiege!
 't Is 'n sjan, was tiech verköps!
 Dee diech hoort, zou zèGGe, daste
 Mèt et *hòltsje löps*'!

Maan en kinder *móste* lachte
 Euver *meerke* häöre sjrik.
 't Waos toch mer 'n grap en *jummers*
 Gaans onmeugelik.
 - 'Vrouw, maak tiech mer neet bezörreg,
 'ch *Haw* miech bij m'n sjees en peerd.
 Al die nuijerwètse dinger
 Zien *jao* toch niks weerd'!

Koelik heet heer oetgesproke,
 Of op 't aajt Stadhoes tao toet
 't Hoore van d'n torewachter:
 't Is tien *oor* voloet.
 Das et teike van nao bèd goon,
 Laat *krawake* deent veur niks;
 Es me dan op tied weer op moot,
 Is me gaar neet fiks.
 Peerke stik ze *bonnegrèkske*
 Weg in zene sjamberlók,
 Meerke klop te wölle *vetse*
 Aof van häöre rok.
 Ordelik lèG eeder keend ouch
 Book of handwerk sjoen op zij,
Puunt te braaf aw lui en wins hun
 Gooje nach in *vreij*.

Zoe woort *mie-s* ten daag beslote
 In de goojen awwen tied.
 Aon d'n eenvoud van die tije
 Dink me tröG mèt spiet.

Juni 1916.

6. Sjötterij.

Lès waos iech in et aajt Stadhoes,
 Veur dat ze dao *gónge* verhuize,
 Um *heij* en dao ins veur de *voes*
 In d'antikiteite te pluize.
 Dao zaog iech ouch te tromme stoon
 En d'aw, haaf *berozde* geweere,
 Die vreuger hadde deens gedoon,
 Um eus sjötterij t'ammezeere.
 Et *doog* miech good, ze trög te zien,
 Die spuite, eus aw kammeraote,
 Boe veer in vreuger tied zoe fien
 Mèt *späölde*, wie echte seldaote.
 Iech góng aon 't druime en iech zaog,
 Op zekere Zondagge-mörge,
 Es mennigein in bèd nog laog,
 De luikes nao 't Lindekruus *sjörge*.
 Iech zaog ze komme-n-aongewejd,
 De sjakko's op *klik* veur haaf èllef,
 En dach: die jonges zien, *verdrejd*,
Gelieverd weer tot hallef twellef.
 Dao kwaome-n-ers van alle soort:
 Lang smale en *sijve* en sjeele,
 Mèt x-bein en ouch mèt 'n poort,
Bleiksjieters, vuur *roeje*, vaal gele.
 Hun *pekskes* zaote zoe mèt smaak,
 Es of et waor *steinhuijerswerrek*,
 En 't leeregood dat leek gemaak
 Veur trèkosse *ieder*, zoe sterrek.

Et Lindekruus *leep* laanksaam vol,
 De sjötters formeerde lang rije,
 Ze tabde moppe veur de lol
 En lagde ziech pijn in hun zije.

Tottat te tamboers ziech opins
 Geweldig begóste te reure,
 't Geen mennig keend en awwe mins
 Vol sjrik *doog versjeete* van kleure.
 De sabels vlooge oet te *sjeij*,
 Kommando's tie *veele* wie bomme,
 En *dooge* sjielik in de rij
 De grappe-n-en 't lache verstorme.
 't Klonk: 'Voorwaarts, marsj', en op te maot
 Van 't stadsorkes in uniforrem
 Ging 't door de Kappesijnestraot.
 't Eskort van publiek waos enorrem:
 Veurop in rije, in de pas,
 De 'hiere' mèt hoeg zije mótse,
 Mèt *roej* pantóff'le, greunen das,
 En *kitsje* zoe dik *wie* de *ötse*.
 En *kluiverkes* mèt *köp* wie 'n *roes*,
 Die leepe te danse, te springe,
 Febriksmeitskes, in liechte bloes,
 Die vónte zoe *knouspie* dat dringe.
 De marsj woort flink g'akkompanjeerd
 Door *batjeegerkes* op hun klompe,
 En zoe *woort* löstig gemarsjeerd
 De Staat door, langs 't Plein nao de *Kómpe*.

Dao, bij et impozant geziech
 Van al die aw fortifikaties,
Góng de majoor mèt vää'l gewiech
 Beginne de kriegsoperaties.
 Et *woort* noe *benkelik* serjeus:
 De vijand, dee zou m'attakeere,
 En, van ambitie gaans nerveus,
Begóste ze te tiraljeere.

Ze gaove hevig salvovuur
 Oet braaf, ongelaoje geweere;
 Me vónt et naomlik neet sekuur,
 Hun *poll'fer* te laote hanteere.
 Wel *drooge* ze veur hun fatsoen
 'n *Tes* wie e kiske van honderd,
 Mer dao patroene in te doen,
 Dat *hej* de boel lielik bedonderd.
 Vää'l beter kwaom zoe'n tes van pas
 Um get proviang te bewaore,
 Wie *bruudsjes*, pruimkes, rammenas,
 Of *bóbbelsjes* vol awwe klaore.
 Mer dat *mós* goon mèt *vää'l belump*,
 Want es ze zoe eine *trappeerde*,
 Dan kraog tee kerel lielik *stump*,
 Es *heer* neet te does in marsjeerde.

't Meziek, *mie* passifiek van aard,
 Dat mèt moch doen alle *veer* weeke,
 Had em gesmeerd al, hiel bedaard,
 Nao Hèllegers tou, op ten Deke.
 Die *paavde* mennig *pötsje beer*,
 Um strak weer mèt mood te trompött're,
 En hadde *biestig* vää'l plezeer,
 Dat zij neet zoe *hoovde* te sjött're.

Mer onderwijl waor 't battaljong
 Van d'eind-euverwinning al zeker:
 De vijand waos, zonder pardong,
 Verdreve tot euver den Eker.
 Toen reep te kommandant: 'Plaats, rus';
 Zoe *dèks* es er dat kommandeerde,
 Waor 't grappig um te zien, wie *zjus*,
 Wie flink ze dat èGzekuteerde.

Den eine *lag* ziech op te grond,
 'nen Twiede *leep hel* nao e *buimke*,
 'nen Derde *speulde* ziech te mond
 Mèt klaore en naam e *veers* pruimke.
 De 'baas' bekritikeerde drök
 Et werk van z'n sabelgenoote,
 En tælde *impassant* te *bök*,
 Die riekelik waore gesjote.

Toch waos et *speu·l* nog lang neet oet:
 Ze *móste* nog iers diffeleere;
 En tromslaag en trompötgetoet
 Doog dapper de *mensjes* steppeere.
 Ze *leepe* noe in breid gelid,
 En zwinGde zoe rech es 'n *ziekel*;
 Bij mennigein *leep* straolend-wit
 De zweit van de kop wie de piekel.
 Dat góng zoe tot me *hure kós*
 Et klökske *pinkspummele* klinke,
 Veur d'ëllef-oore-Mès *begós*;
 Toen waos et gedoon mèt et zwinke.
 Ze trokke weer in praol en pronk
 Mèt volle meziek door de straote,
 Tot veur 't Stadhoes te róffel klonk:
 Toen mochte ze 't *speu·le* weer laote.
 De mieste lachte nog ins aon
 In 't Häönsje, et Zwäönsje of wijer,
 En spraoke 'n haaf *bakske* aon
 Of 'n *ajjt* mèt 'n koppel *hel* eier.

Dat is noe allemaol veurbij!
 Mastrechteneers, is et neet spietig?
 Waos ze neet sjoen, eus sjötterij,
 En waore de mensjes neet *flietig*?

Herinnert *uuch* mer ins bij brand,
Wen 's nachs eeder laog op ze kösse,
Wee waor dan 't ierste bij de hand,
Wee had mie verstand van et..... blösse?
Veer kriege ze neet mie te zien,
Die pekskes, zoe sjoen, zoe besjaovend,
Es enen ink'le kier, *mesjien*,
Ins *heij* of tao mèt Vastelaovend.

Juni 1914.

7. Ene 'koffie'.

Mevrouw van Doortrèk *heet* et drök:
 Ze is häör taofel aon 't ranzjeere,
 Ze monstert alles stök veur stök,
 Of ouch mer niks t'rop zou mankeere.
 Ze waos zoe *dèks* al g'inviteerd
 Op koffie bij häör *gooj* vrundinne,
 Dat zij bepaold waos gezjeneerd,
 En gein ekskuis mie *kós* verzinne.
 Ze had noe mer bijein gevraag
 Degeen, *boe*-aon ze had verplichting;
 'ne Ganse mörge had häör *maog*
 De stad doorkruus in eeder richting.
 'Zoe', dach ze, 'bin 'ch inins *tevaan*,
 En, *es* ze allemaol noe komme,
 Dan zien veer *prónt* mèt twintig maan,
 En *weurd* nog ins *get* nuijts vernómme'.

Dao had mer éin *aw* daam bedaank;
 Die *leet* ziech vrunt'lik ekskuzeere,
 Ze *veulde* ziech e *bitsje* kraank
 En *góng* neet oet in slechte weere.
 Et *woort* 'ne monsterkoffie dus,
 Zoe eine, boevaan weurd gesproke,
 En daovan heel mevrouw noe *zjus*:
 Et had aon *gruuts* häör *noets* ontbroke.

De taofel is noe gaans gereid:
 Et good servies mèt fijn servètsjes,
 De bèste *luiper* op et kleid,
 Vergölde metskes en *versjètsjes*.
 Op et buuffèt stoon de *plattoo's*
 Mèt *tuurtsjes* *bäörend* *volgelaoje*,
 Dao-achter nog e paar *gattoo's*
 En sjetels mèt '*méringues*' en *vlaoje*.

Mevrouw, kontent van de 'coup d'oeil',
 Geit nao häör kamer ziech *pimpeere*,
 En *vinG* taan eve-n-enen uil,
 Tottat te dames arriveere.

En pas *sloog* te penduul *veer oor'*,
 Of kort *acht'rein zuut* zij versijne
 De löstige mevrouw Draafdoor
 En d'ongetrouwde dames Grijne.
 Die *lèste* hadde neet vööl sent,
 Mer deste *miejer allegatie*,
 Zoedat ziech *noets* 'ne prittendent
 Gewaog had aon 'n deklaratie.
 Weer *geit* te bel: 't is juffrouw Smik,
 Gevolleg door mama van Bluffe
 Mèt häör twie döchter Fien en Fik,
 Sjoen köpkes wel, mer ierste nuffe.
 Gaw *zien* de dames noe kompleet
 En *kin* de *koffieklatsj* beginne.
 De *maog*, die streng instruksies *heet*,
 BrinG dadelik te koffie binne.
 Vol stäötigheid *wèt* zij dat voch
 Aon daam veur daam te prizzenteere,
 Die, mèt te *kink* rech in de loch,
 Hun *teskes* illegant hanteere.
 De *vlaoj kump* 't ierste aon d'n *toer*;
 Me vraog: 'van welke *sókkerbekker?*',
 En vind, al is ze ouch get *zoer*,
 Ze neetemin hiel fien en lekker.
 De ajtste juffrouw Grijne klaog,
 Dat altied-door 't *gebeks* mer opsleit;
 Ze vind tat *ongehoord* en vraog,
Boe zoe get op ten *doer* nao tou *geit*.

- ‘Iech zèG tiech *taans*, me leefste keend’,
Zeet t'aw van Bluffese hiel wierdig,
 ‘Es iech *ordent'lik weur* bedeend,
 Betaol iech *geere*, das rechfierdig’.
- ‘Och, dames’, *zeet* mevrouw de Veeg,
 ‘Iech zou van et *gebeks* mer zwiege,
 't Is nog vääol erger mèt te *meeg*,
 ‘Die zien veur geld neet *mie* te kriege’.

- ‘Diech nog 'n *tuurtsje*, Fikske-leef?’
- ‘Geer nog *get* koffie, mevrouw Slókker?’
- ‘*Jewelt*, e *bitsje*, *estebileef*’.
- ‘Och, Fieneke, geef ins te *sókker*’.

- ‘Zwijgt miech *tevaan*’, klaog juffrouw Smik,
 ‘Iech had 'n *pèrrel* aon tien gölde,
 En waos mèt häör in mene sjik,
 Zoedat iech häör de *voe-s dèks* völdé.
 Mer nao verloup van ein'gen tied
Kraog ze van miech 'n obzervatie:
 Dat waos te vääol; *ze leep* sebiet
 Nao Neele tou, op imformatie.
 Ze zat miech lielik op te *stómp*,
 'ch *Woort* zwart gemaak, *wie-t-ger kint* dinke,
 Bij miech wèrkd' eeder maog ziech *krómp*,
 Waos 't slech van ete-n-en van drinke’.
- ‘*Jeh*’, *zeet* tao-op mevrouw Draafdoor,
 ‘Es iech uuch alles *mós* vertèlle,
 Dan praodde iech nog mennig oor;
 't Is *get* te doen mèt tie mamzèlle’.
- ‘Das alles nog tot tao aon tou’,
 Meint op häör *bäärt* mevrouw van Doortrèk,
 ‘Vääol erger is et veur 'n vrouw,
 Es *taan* de maan neet häör partij trèk.

Dan *ruuk* zoe *beesje* dalik lont,
 En dörref nog vää *mie riskeere*,
 Mevrouw die is te *koejen* hond,
 Menier? ... dao's mèt te riddeneere'.
 - 'Helaas, die *maander*, 't is 'n sjan',
 Reup koed-eweg mevrouw van Reuver,
 'Wee dreug z'n vrouw nog op z'n *han*,
 Wee heet nog veur z'n vrouw *get* euver?
 Ze goon invoudig hunne gaank,
 Zien liechgeraak en fitte *geere*,
 Veer kriege altied staank veur daank,
 En höbbe niks te kommendeere'.
 - 'Ze zien, geluif-iech, *ei* pot naat',
 Zöch juffrouw Serafiensje Grijne,
 'De bèste zelfs liet vreug of laat
 Z'n errem vrouw van leid verkwijne'.
 - 'Das *onderdoon*, dao zien ouch *gooje*',
 WeerlèG te jong mevrouw van Laak,
 'Mer 't bèste vleis, is 't slech *gebrooje*,
 Weurd wit en *tej* en zonder smaak'.
 - 'Dat is e steekske onder water'!,
 Bewere drei, veer tegeliek,
 'Wacht mer, veer spreke-n-us nog later,
 Geer höbt tao-op nog geine kiek'.
 - 'ZèG, dames, 'ch *moot uuch* toch bekinne,
 Dat is neet zier *angkoerazjant*
 Veur iemand, dee nog moot beginne',
 Reup Fien van Bluffe hiel astant.
 - 'Och keend, bis tiech mer neet te *heppig*',
 Krijg zij direk es antwoord tröG,
 'Kiek oet ten ouge en bedink tiech,
 Want ondoordach brinG ongelök'.

En onder zoe soort komverzatie
 Verdwijne *tuurtsjes*, *vlaoj*, *gattoo*;
 Daan ondergeit 't program varjatie:
 De *maog* serveert e glaas bordoo.
 'Meringues', praline en fondante
 Versjijne noe en goon op *toer*
 De taofel rond en vinde klante;
 Dat *huurt* bij ei glaas wien, *netoer*?
 De gaste laote 't ziech good smake,
 De gasvrouw lach ins, hiel kontent,
 Ze koch toch ouch te fijnste zake,
 En *heet* noe gooddoen van häör sent.
 Ein daam is et nog neet vergete,
 Dat *lès* op teen dinee bij Cats,
 De *snóp* haos neet waor te geneete,
 De sjókkelaad, dee smaaGde gats.
 - 'Wat *mooite* die dinee's ouch geve',
 Zeet ein van et gezèlsjap, koed,
 'Die *kóste* wel get stèlder leve,
 Iech vin, die lui doen vääls te groet.
 De maan *heet* wel 'n gooj positie,
 Mer gei fortuin, zoeveer iech weit,
 En zij waos vreuger in *konditie*;
 Iech snap neet, boe me 't tao van *deit*'.
 - 'En daan, die deftige twalètte',
 Veug weer 'n ander dao-aon tou,
 'Dao *moodder* ins bepaold op lètte,
 Ger staot verstomp, m'n leef mevrouw!
 - 'Dao wou iech ouch ins euver spreke',
 Vèlt Klara Grijne nijdig in,
 'Eus *naoberse*, 't is veur te *keeke*,
Wie die ziech kleijt, heet geine zin!

Ger wèt, zie vajer dee *waor* slachter,
 (Er *heet* miech altied good *gereef*)
 En zij, de dochter van 'ne pachter,
 Kleijt ziech in Luik noe, *estebleeft!*
 Aoh, 't is um ziech te sjaggermeere,
 Dat leef mer bove zene stand;
 Wie toch zoe'n lui ziech neet zjeneere,
 Dat *geit dèks* bove me verstand'!

Zoe *hej* dees nobel konspiratie
 Nog mennigein op straot gebrach,
 Es neet, tot groete konsternatie,
 De klok getimp had alle ach.
 Noe is 't hoeg tied. Me daank te gasvrouw
 Vãlmaols veur al etgeen ze *deeg*;
 Dan *geit* eneeder nao z'n *hoes* tou,
 Nog vol van *kleijer, maander, meeg*.

Mevrouw van Doortrèk is tevrije:
 De koffie is hãör good gelök.
 Ze zöch, es zij ziech um *geit kleije*:
 'Das weer ins achter mene rög'!

Aug. 1915.

8. Oorlog.

(Persoonleke Herinneringe)

Ins op 'ne Juli-Zondag, vreug,
 Et *sloog prónt* hallef nege,
 Kwaom iech (iech waos nog in m'n jeug)
 E *trupke* sjötters tege.
 't Waos mer éin inkel kompenij
 Mèt éinen trommelsleeger,
 Toch loerde de kaptein zoe blij,
 Es had er e gaans leger.
 Ze trokke langs ten '*Téméraire*'
 Sjoen in de pas nao *boe-te*;
 Den tamboer, mèt geweldig 'air',
 Doog daverere de roete.

De sjötters hadde liech et *smoor*:
 Dat *woort* vandaog weer *jatse*.
 Ze hadde liever de majoor,
 Dee *heel* neet van die *fratse*.
 Mer deste *mie* waos te kaptein
 Vol gloriol en *imbeel*,
 Dat *heer* noe baas waor en *medein*
 Goon doen *kós* wat em inveel.

Persijs wie zoe'ne kleine jong,
 Dee altied aon 'n *hendsje*
 Mèt zene pa oet wand'le *góng*
 Es braaf, gehoerzaam *mensje*,
 Mer eindelijk, veur éine kier,
 Allein weurd oetgelaote;
 Dee *veult* ziech ouch 'ne gaansen hier
 En *wèt taan* van gein maote.

Wie de kompie bij 't groet febrik
 Van *Reegoo* waor gekómme,
 Toen *woort*, tot eeder zene sjrik,
 't Kommando: 'halt' vernómme.
 Mèt front nao links, in dobbel rij,
Begóste ze te riechte;
 Ze loerde sjeel-eweg op zij
 En trokke sjijf geziechte.
 Toen *trooj* euze kaptein veuroet:
 Er euverzaog z'n tróppe,
 En mèt e *köpke es 'n sjoet*,
Begós er ziech t'ontpóppe:
 'De vijand', *zag* er, 'is in 't land,
 Zoe wèl iech onderstèlle;
 Dat tee *heij* krijg te euverhand,
 Dat moote veer neet wèlle.
 Er *heet* tao-achter ziech verdèk,
 (Er wees toen nao de werke)
 Veer valle-n-aon mèt euverlèG,
 Veur dat er get kint merke.
 Dinkt *uuch* taobij, dat ze gesjöt
 Dao *steit* kort bij die kare,
 Die in de week zoe men'ge *pöt*
 Z'n *sajs* nao boete *vare*'.

Dat waos et kriegsplan, en direk
 Góng 't offensief beginne;
 Me *kraog* bepaold 'n deep respek
 Veur wat zoe'n sjötters kinne!
 Daan louppas, daan plat op te *boek*,
 Daan *kroepe* wie de ratte
 Door grachte, *kojle*, hèG en *stroek*,
 En euver *kazjematte*.

Daan mèt geveld geweer veuroet
 In echte doedsverachting,
 Daan weer e salvo mèt los *kroet*...
 Et *góng boete* verwachting!
 En men'gen dröppel *zweit veel* neer
 Op *gries-bestöbde* jasse,
 De keele *woorte druug* wie leer,
 Toch *wouwe* ze neet passe.
 En de kaptein, dee had 'n lol!
 Heer *gleujde* van ambitie;
 Ze militaire hart tat zwol:
 Dat waor iers èGzersitie!

Opins weurd eine get gewaar:
 Z'n neus krolt onbermechtig;
 Ze *zien* kort bij d'n *deepotwaar*,
 Dat is neet twiefelechtig.
 Heer meld ziech dadelik en *zeet*:
 'Kaptein, de vijand *steit* nog'.
 - 'Wiezoe, *kint geer* 'm dan zien?' - 'Nog neet,
 Mer 'ch ruuk toch al z'n kroetloch'.

Sept. 1915.

9. De innumming van Mastreech.

De aw historie van de stad Mastreech
Zeet, dat ze bij herhaoling *woort* belegerd.
 En, es te vijand ze te pakke kreeg,
 Waor 't weer de börgerij, die woort genegerd.
 En, of et Luikeneer of Spanjaard waos,
 Of Prins van Holland, Keuning van de Franse,
 Wee *heij ins* vaste voot kreeg aon de Maos,
Doog 't vollek *propel* nao z'n piepe danse.
 Mastreech waos toen 'n vesting ierste klas,
 Mèt walle, tores, grachte puik versterrek,
 Mer later *woort* van hoeger hand gelas
 De aofbraok van dat sjoen, histories werrek.
 Sints liG te stad aon alle kante bloet,
 Van weerstand *beeje kin* me neet mie spreke;
 En veur verrassing is 't gevaor noe groet:
 Dat is 'ne zeek're kier, helaas, gebleke.

Noe ongeveer *geleije* daartig jaor
 Stont iech ins Zondags-mörreges te kieke,
 Terwijl 'n kompie sjötters bezig waor
 Häör militaire kinnes te verrieke.
 Ze hadde-n-e paar *oore* aon *ei stök*
 Geloupe en gekrope wie de slaove,
 Toen eine *zag*: 'Goon veer noe nog neet tröG,
 Dan *moote* veer toch te kaptein ein *staove*'.
 Mer deze, dee 't weer good te pakke had,
 Wou es besluit te kroen op 't werrek zètte:
 Ze plan waos enen aonval op te stad
 In stömpas mèt gevelde bajonètte.

Ter *huugde* van de Rutte's Brouwerij
 Begóste de kommando's los te komme,
 En *hoort* me zoe al in de kompenij
 Den ein of ander in z'n eige bromme.

Mer wie gekommendeerd woort: 'stormpas-marsj',
 Toen *leep* te maot bij eus gooj sjötters euver:
 Ze zouwe dee ins eve mèt z'n sjarzj,
 Ze hadde noe genóg van die maneuver.
 Ze *jadzde* wat ze *kóste* nao de stad,
 Wie korter bij, wie *helder* dat z'em smeerde,
 En de kaptein, dee dao gein erg in had,
 Vónt, dat z'n sjötters manjifiek sjarzjeerde.
 Mer wie, bij d'ierste *hoezer* van de straot,
Heer reep, dat zij de störloup *móste* stake,
 Toen tuinde de kompie ziech *obstenaot*,
 En *wouwe* ze neet luustere, die snake.
 Ze *vedzde*, et geweer sjuins in de hand,
 Langs Lómmert, Beijert, Kommel, Hof van Tèllie,
 De minse lagde, vrooge: '*boe's tee* brand?',
 De kinder spronge, zonge: 'ho, ho, hoppie',
 Et *lèste* kwaom ocherrem de kaptein,
 Er sjriewde, mer gei spier woort *t'rum* gegeve,
 Er heel de weusten tróp neet mie bijein
 En dach: 'wat ei sjendaol moot iech beleve!'
 Gestiedig door mer *leep* te kompenij;
 De lui, die nao de *lèste mès* tou gónge,
 VersjriGde ziech veur zoe'n *wèl* draafpartij
 En maaGde, dat ze gaw de *stóp* op spronge.

En in de 'Groete' zit te kolonel
 Van 't 'Twiede' achter zene Rotterdammer;
 Zjus wèlt er eve drökke op te bel
 Veur 't ierste lekker borrelsje Sjiedammer,
 Dao *huurt* er op te straot 'n drök geloup,
Zuut minse stoon te wieze en te loere;
 Er sjrik: 'dao's zeker *get* apaarts te koup,
 Mesjien zien 't mien *piotte* weer, die boere'.

Mer wie er dao die sjötterlike mach
 Aon dissiplien en orde *zuut* verzake,
 Dao *sjut* 'r in zoene *benkelike* lach,
 Dat em de traone rolle langs z'n kake.
 'Verdrejd', zeet heer, 'dat is te *moote* weerd,
 Dat zien ers, die em peper kinne geve,
 't Is *zun*, *hej* dee kaptein noe mer e peerd,
 Dan had er hun *mesjien* wel bij gebleve'.

Op 't Vriethof *hèlt* ten tróp bedaardsjes halt.
 Heh, heh, dat is e vege en e puffe!
 Me *heet* et noe de baas genóg vergalt,
 Er kin ocherm z'n bein haos neet mie *luffe*.
 Dao *kump* er, roed wie ein gekooGde kreef:
 'Iech zal *uuch* kriege mèt eur *feloestreke*!
 Zoe'n muiterij hób iech nog *noets* beleef!
 De sjöttersraod zal *wijer* mèt uuch spreke!'

Dao *trejt* ein van de *mensjes* oet 't gelid:
 'V' *rekskuis*, kaptein, iech hób altied vernómme,
 Dat, veur dat men et hart *heet* in bezit,
 'n Vesting neet behuurlik is genómme'.

Jan. 1916.

III. Mastreechter leve.

1. Groete persessie.

Blij sijnt te gouwe zon op 't *aajt* Mastreech.
 Deep-blouw spant ziech ten hiemel
 Oet euver 't bont gewiemel
 Op 't Vriethof, dat ziech *baajt* in *zie* van *leech*.

Fris spreijt et veurjaorsgreun, nog jónk en fien,
Z'n bleedsjes, mals en fleurig;
 De veendelkes, zoe kleurig,
Ze weje löstig in de zonneshien.

De zuver loch vibreert van zèlverklaank
 Oet klökskes, rein en helder,
 Die euver stad en velder
 Veur Sintervaos oetgalme hunne zaank.

Opins... e zwoer geluid: de Groete Klok!
 Häör domineerend bromme
 Deit al 't gedruus verstomme;
Ze reup, dat te persessie *zjus* vertrok.

Et vollek stèlt ziech ordelik in rij;
 In 't lommer van de linde
 Zeuk eelk 'n plaats te vinde,
 Um alles good te zien in rös en *vreij*.

Daan, oet te grijzen tempel, laanksaam-aon,
Kump 't iers nao boe-te stappe
 De rij van broedersjappe,
 In 't midde eeder zenen eige vaon.

En al die vaone, riek van goudborduur
 Op *fong* van nobel stoffe,
 Door volle zon getroffe,
 Ze passe wierdig aon bij de natuur.

Dat kleurespeu-l wint *ewel* nog in prach
 Door *ingelkes* en *bruu-dsjes*,
 En herderkes, klein *guutsjes*,
 Die *veurgoon* veur Slevrouw, *es* ierewach.

Wie *meizäötsjes*, die, es et vreugjaor is,
 Hun witte *krenskes dreje*
 En 't *gelleps* graas *bezeje*,
 Dat door hun kleurkes *tuint* nog *ins* zoe fris,

Zoe steke, tösse 't donker minsepak,
 Die honderde klein *döpkes*
 Hun *leef*, onsjöld'ge *köpkes*
 Tesame tot éin vrunt'lik-liechte plak.

Op éinen toen, aon zach gezoem geliek,
 Weerklinke litteneije
 En roezekraans-*gebeije*,
 Brutaol versteurd door hermenie-meziek.

En altied langer *weurd* tee bonte stoet,
 En altied intersanter,
 Veural ouch imponanter,
Es 't beeld van Sintervaos kump, levensgroet.

Dao naodert eind'lik, stap veur stap, de rij
 Van geisteleke hierie,
 Verdeep in hun breviere,
 Gekleid in zwoer brokaat, galoen en zij.

En *mèssendeenders*, slaank, in wit en roed,
 Die door de dèkselgater
 Van zèlv're wierouksvater
 Doen póffe 't dampend hars in euvervloed.

Daan zak al 't vollek op te knee, devoot;
 De groete klok *lojt* mechtig,
 Et kèrkgezaank klink plechtig,
 De altaorbelle rink'le,
 De toreklökskes tink'le,
 De zon gief alles, wat ze *heet*, aon glood,
 En stäötig, onder 't gouwe baldakijn,
 Dat ing'le steune mage,
 Weurd *Heer* veurbijgedrage,
 Veur Wee ziech buige alle, groet en klein.

't Is eigelik te kort, dat ougenblik,
 Te kort um' t te beseffe,
 En um *us* te verheffe
 Tot et Misterie, wat tao tot us sprik.
 Toch *deit* et *eus* Mastreechter hart zoe good,
 En gief tees demonstratie
 Us jaorliks 'n senzatie,
 Die wermte brinG in *eus* Mastreechter *blood*.

Mei 1915.

2. Sinte-Berreb.

1.

Zwoer-brommend bónk te Groete Klok;
 'n Rij van hiere, zwart gerok,
 Mèt witte *hejse*, witten das,
 Trèk stäötig in persessie-pas,
Eelk mèt 'n brannende flambouw,
 Door 't middelsjeep van 't kèrkgebouw.

't Is plechtig fees: de *koer* verdrink
 In *leech*, en 't goud en koper blink
 Op achtergrond van werrem roed
 En *baoge* gleujleech, reuzegroet.
 Mistieke atmosfeer umstraolt
 De hoeg pileere en dao daolt
 Van bove neer 'n teer-fien waas,
 Wie gouddoorvlochte, ijle gaas,
 Geweve door 'n ing'lehand
 Oet *ölgertoene*, wieroukbrand,
 Oet glinsterende belleklaank
 En zachte, *leeve kräölkeszaank*.
Wie kant, op dón'kle *vloer gelag*,
 Ziech *taan* iers *tuint* in al z'n prach,
 Zoe teikent ziech tat wazig dóns
 Ouch aof op 't zwart-zwoer klokgebóns.

Zoe trèk et broedersjap in rij
 Ouch door de sjeepe van opzij;
 Drei kiere klink 't 'Adoro-te'
 En buig eneeder deep te knee;
 Drei kiere weurd zoe ier gebrach
 Aon d'allerhoegste Oppermach.

En es, nao trökkoms op te *koer*,
 Nao 't 'Tantum-ergo' de pastoer,
 Umgeve wie door zonneglans,
 Hoeg-zeeg'nend ophief te monstrans,
 Es hiel et broedersjap tao liG
 In adoratie, aoh, daan sprik
 Bij mennigein 'n stum hiel fien:
 'Wat ier, van Sinte-*Berb* te zien!'

2.

't Is hallef ach en de soepee
 Wach 't broedersjap in de 'foyer'.
 Dee maoltied is 'n *vaste rint*,
 Al *steit* er neet in 't riglemint.
 Ouch *heet* er *reije* van bestoon:
 Daozonder waos et niks gedoon.
 Deen daag is toch te hoeg, te sjoen,
 Um dee te *sleete* wie gewoon.
 En daan, es neet *woort* gesoepeerd,
 Dan waor 't ouch neet *te moote weerd*,
 Dat rok, fien *humme*, hoegen hood,
Woort oetgehaold oet te kommood.
 Sints 't broedersjap *woort* opgeriech,
 Verdedig me mèt staol geziech,
 Dat me-n-op teezen hoegen daag
 Ins ekstra lekker ete maag.

Zoe gaw de klok geslage *heet*,
 Is ouch te taofel gaans kompleet.
 't Gezèlsjap, dat ziech *t'rum* ranzjeert,
 Is tamelik *gepannasjeerd*:
 Bedaarde hiere, op hun stök,
 Jong luikes, vol *bestèl* en drök,
 Prach-kerels, zier dekoratief,

En and're *weerem*, klein, *sjetief*.
 Dao zitte dokters, rinteneers,
 Druugpruimers, groete wawweleers,
 Aptiekers, kouplui, inzjenjörs,
 En rechters, *sjeepes*, prokurörs.

In 't midde zetelt te pastoer,
 Mèt rechs te preezes, wierdig-zwoer.
 Aon d'euverzij zit te keplaon,
 Dee 't groet sermoen *heel*, ouch mèt aon.
 De res zit in 'n bonte lijn:
Aajt neve jonk, groet neve klein.

De poorsies valle-n-in de smaak,
 Dao *weurd* e stevig glaas gekraak.
 Den *toen* van komverzatie stijg,
 Noe *heer* gestiedig veujdsel krijg.
 Ei lid veural, vol appetiet,
 Hanteert *versjèt* en mets mèt vliet.
 Van aof et ierste fondemint
 Veult heer ziech in z'n illemint.
 Sint-*Berreb* is altied gewees
 Veur *häöm* et allerhoegste fees.

Dao tik te preezes aon ze glaas:
 Er *nump* et woord mèt vädöl emfaas,
 En *zwejt* mèt *wäörd*, hoegdravend, zwoer,
 De wienrouk nao menier pastoer.
 Dee *gooje* maan *steit* eeder jaor
 Bloet aon *et eigenste* gevaor,
 En, of heer daovan *hèlt* of neet,
 Er *huurt* altied etzelfde leed.
 Mer 't *steit* noe ins zoe op 't program
 Es vas gebruik van awwe stam.

Nao dezen offisieelen *tos*
 Goon ouch te ander tonge los.
 Alwee get op z'n lever *heet*,
 Dee *nump* et woord en *hèlt* et beet;
 En wee me *noets* taobij vergit,
 Dat is *teen* hier, dee zoe good *it*.

En rond geit te sjampanjefles;
 Dat *kump* te preezes aon z'n *tes!*
 Mer das *get*, boe heer niks um gief,
 Want 't is 'n aajt prerogatief
 Verbonde aon z'n dienjiteit,
 En boe *heer* ouch bepaold op *steit*.
 En daan, *hej* heer ziech geblameerd,
 Noe heer zoe'n nobel lui trakteert?

Zoe wèrrek ziech ten aovend veurt,
 Door gein oneve woord versteurd.
 Mer es te kind're-bèdtied *kump*,
 Verdwijnt 'n deil mèt väd *belump*.
 Die vinde, dat et deftig *steit*,
 Es me-n-op tied nao hoes tou *geit*.
 Noe valle d'and're oet hun rol:
 Veur hun begint noe pas te lol.
 Me sjuif bijein in kleine kring,
 Me praot en lach, me rouk en drink,
 En zoe, terwijl d'n tied verstriek,
 Weurd men'ge fles boergonje *liek*.

Mer och, dao *kump* 'n oor van *goon*.
 De hierre sjeije, zier voldoon,
 En onderwijl ze taam'lik laat
 Nao *hoes* tou goon door wind en naat,
 Klink door 'nen hik van zwoere wien:
 'Wat ier, van Sinte-Berb te zien!'

Jan. 1916.

3. Kèrremes.

De börger van Mastreech
 Heet altied vööl *gehawwe* aon traditie;
 Wat ziene *grampeer deeg*,
 Dat *deit* ouch *heer* mèt eevävööl ambitie.

Heer hèlt mèt hart en ziel
 De aw gebruke van z'n stad in iere,
 En geine nuije *stiel*
Kint häöm z'n *gooj* geweentes doen *verliere*.

Heer *it* mèt appetiet
Ze speebak, *Hernse kies* of z'n *karkolle*,
 En *snóp* op vasten tied
 Aon *tartepomme*-n-en aon *krollebolle*.

Es in de zomerdag
 Heer nao de Sluis geit of nao Sjaan bij Meyer,
 En häöm d'n honger *knaog*,
 Bestèlt er ziech 'n sjotel *sjink* mèt eier.

Mer 't zien de kèrmesdag,
 Die heer al hiel bezunder *wèt* te iere;
 Dan *liet* heer zene *maog*
 Wie veur beloening ekstra fees ins viere.

De *kèrmes* zit em neet
 Veur de Mastrechteneer allein in *kraome*;
 Dat heer te bikk'le heet
 E lekker stökske *he-l*, dat is 't veurnaome.

De week teveure al
 Weurd drök *gernerret*; en de haone, *hinne*,
 En vètte *knijns* veural,
 Goon weg wie *sjoem*, tot *vräög* van de boerinne.

Tot Vriedags 's aoves laat
 Is et *kompleet* persessie nao de bekkers
 Van *vlaoje* op te plaat
 Mèt *ries*- en appelspijs en ander lekkers.

Die vlaoj weurd *toes* gemaak,
 Mer bij de bekkers *geit* ze in d'n *hove*;
 Ze is hiel fien van smaak
 En dun van leer, mer dik van smeer van bove.

En niks weurd *t'rin* gespaord:
 Mèt kèrmes *maag* me ziech tat permitteere.
 En, wee z'n *kneuk* bewaort,
 Zal, *es* er *aajt* is, daovan profiteere.

En *kump* tie *vlaoj* dan *toes*,
 Wee zou daan sterrek stoon bij zoe'n *temtatie*?
 Ei stökske oet te *voe-s*,
 En *groet* en klein *genut* van de traktatie.

Is *ins* te kèrmesdaag
 Nao al die preparaties aongebroke,
 Dan *weurd* in éine slaag
 Dee groete veurraad lekkers aongesproke.

De *spekbraoj* 's möriges *vreug*
 Moot *deene* um e fondemint te *geete*,
 Dat good en stevig *dreug*
 Aal wat me door d'n daag nog zal geneete.

Daan *geit* te *maan* op stap
 En zegent ziech mèt *beer* of awwe klaore,
 Bekritikeert hiel knap
 De nuijen tied en prijs te vreuger jaore.

En onder dat bedrief
 Is *toes* te vrouw aon 't kooke en aon 't *reure*.
 Ze *zwèt* op hiel *häör lief*
 En bromp op eederein, dee *häör kump steure*.

Mer es ze *veerdig* is,
 Dan krijg ze ouch et loen, wat ze verdeende:
 Dan sjanse ze neet mis
 Aon 't *rindsvleis*, de wèl *knijnsjes* en de eende.

E stevig *gleeske beer*
 BrinG gaw de lui in feesteleke aktie.
 Wat hōbbe ze plezeer!
 Ze blinke van genot en satisfaktie.

Dan kump 'n *eurke rōs*:
 De *maan geit* op ze bēd e stōkske *zeege*,
 Um mèt vernuijde lōs
 Em later bij de koffie flink te veege.

De kinder, vrij en blij,
Klipseere nao de *Merret* um te *snōppe*,
 En op 'n *sjievelsleij*
 Te *rōtsje* of te gooje nao de pōppe.

Es 't oor van koffie *sleit*,
Heet eederein weer trēk in mik en *vlaoje*;
 Es of 't veur prijze *geit*,
 Zoe *kin* me aon dat lekkers *ziech begaoje*.

En 's aoves weurd et fees
 Veur dat me zal nao bēd tou goon beslote
 Mèt *frite* en *bènjee's*,
Es had me euver daag nog niks genote.

*Zoe woort al jaore trög
't Mastreechter-kèrmis-viere aongevange,
En onder hoegen drök
Drei volle daog gestiedig doorgegange.*

*Zoe geit et nog vandaog,
Al zeet me ouch: de kèrmes geit op slóffe;
Want op 'ne gooje maog
Kin de Mastreechteneer nog altied stóffe.*

Mei 1915.

4. E snepke.

Ze had et geleze,
 De *maan* d'rop geweze,
 E prachtig verkoup stont in de gazèt:
 Mahonie buuffètte
 En Smyrna karpètte,
 E groet neutehoute twiepersoonsbèd;
 Aajt-Hollandse kaste,
 De sjoenste damaste,
 E koffieservies van Frans porselein,
 Antieke *talleure*
 In blouw en in kleure,
 'n Brosj mèt 'ne groete, prachtige stein.

'Dao zou iech wel *geere*
 Ins van profiteere,
 Um us t'installeere mie *naovenant*;
 Veer hōbbe de *boesje*,
 Laot tie mer ins *broesje*,
 Veer *hure* noe bij de betere stand'.

Medam van den Hoove
 Die had et hoeg bove,
 Sints tat häöre maan fortuin had gemaak;
 Dee had van riekswege
 Konsente gekrege
 En dreef noe'n flinke, bleujende zaak.

'*Gaank* tiech *tene gaank*, vrouw,
 Das *prónt*, wat iech ouch wou',
 Waos 't antwoord, 'Et geld is ierlik verdeend;
 Al *köpste* veur somme,
 Et *kaan* miech niks bomme,
 Tot noe tou ouch *woorste gaar neet* verweend'.

Ze *góng* nao de zeendaag
 En deilde d'n oetslaag
 Van 't onderzoek dalik mèt aon de maan;
 En *heer* verstonst *reije*
 En waos gaans tevreije
 Mèt wat zij *hãöm* veursloog es *hãöre* plaan:
 Die kas in aajt-eike,
 En, *kós* ze 't bereike,
 Dat mollig karpèt, dee zaol in 'Empire',
Mesjien e stèl pölle
 En nog get klein prölle,
 In alle geval die brosj mèt saffier.

't Verkoup geit beginne:
 't Is boete-n-en binne
 Van 't iewig publiek 'n daonig *geduijds*;
 Verkuip trèkke geere
 Eus gooj Trechteneere,
 Die liere dao eeder kier weer get nuijts.
 Zoe gaw de notaris
 Mèt veurleze klaor is,
 Boevan geine mins e *wãördsje* versteit,
 Is 't woord aon de rommel,
 Get kiste, 'n trommel,
 Wat *mie-s* nao vrouw Bleik of Lindauer geit.
 De volgende nummers
 Zien koepe-n-en ummers
 En potte-n-en panne, keukegerei.
 Medam zit mèt toere
 Koedaordig te loere;
 Veur alle die prölle kwaom ze neet *heij*.
 Ze zal et mer waoge,
 Aon Harie te vraoge:

‘ZèG, laot ins get beters komme’. - ‘Sebiet,
 Medam, höbt pasjensie,
 Ger *steurt* m'n attensie,
Heij kump eeder nómmer op zenen tied’!

De bijluipers bringe,
 De minse die dringe,
 De Bemel *reup* op, altied eve druug:
 ‘Een vijfzig, - alloh noe,
 Twee gulda, - wee *hèt zoe?*
 En daan: ‘niemand meer? - dan is et veur *uuch*’!

Dao komme twie vase:
 Medam vol verbaze;
 Den opreuper *tuint* z'en reup: ‘twiemaol dinG’!
 Medam kump in aktie,
 Ze beujt mèt 'n fraktie:
 ‘Drei tachtetig’ huug ze mèt ene wink.
 - ‘Vijf gulda, vijf vijfzig,
 Zes gulda, zes vijfzig,
 Komt, leefhöbbers, *beejt*, ze zien väöl mie weerd’!
 Medam knik ach gölde;
 ‘Al twie van tien gölde,
 En drei weer van vieftien, 't geit wie gesmeerd’!
 Medemke weurd giftig;
 Dat beeje maak driftig,
 Ze deit eeder kier vief gölde debij,
 Tottat op et lèste
 Häör bod blijf et bèste;
 't Is fieftig et paar; häör vase zien vrij.

Noe kump e footuilke
 Mèt doorgezak kuilke;
 ‘ZèG, Mei’, zeet te Bemel, ‘das get veur diech;

‘Dao kinne dene Lange
 Z'n uilke in vange
 ‘En 't zou em ouch good doen tege de *giech*’.
 - ‘Loup tiech nao d'n drommel!’
 Brompt Mei wie ein hommel,
 ‘Dat *heet* zoe'ne zaatlap ouch nog *vandoon*’!
 - ‘Wel jao’, reup 'n aander,
 ‘Veer koupe-n-eus *maander*
 Footuils, et is veur kepot van de goon’!
 Et weurd e gesjater,
 En vrouwlui-gesnater,
 Tottat opins Harie *benkelik* klop:
 ‘Noe weurd et te zier sjoen!
 Me kin gein oug tou doen!
 ZèG, leefhöbbers, lèt e bitteke-n-op’!
Daan weurd et weer röstig.
 Et *beeje geit* löstig,
 Väd animo is veur eeder nuij stök.
 Menier de notaris
 Zoot, tat te zaak gaar is,
 En wins ziech *alvas* in stèlste gelök.

Madam *deit* neet onder
 Veur niemand, gei wonder!
 Es zij ins *get* wèlt, dan *köp* z'et, da's vas.
 Ze heet noe die pölle,
 Gardijne van *wölle*,
 Et groetste karpèt en d'aajt-eike kas.
 Mer noe *hèt* et sgrap stoon,
 En neegel mèt *köp* sloon:
 Et *geit* em noe um dat sjoen meublemint.
 Strak zölle die rieke
 Verbluf stoon te kieke,
 Dat zij zoe rejaol besjik euver *splint*.

Ze beujt wie 'ne *wèlle*,
 En zou em wel *vèlle*,
 Deen Harie, es *tee dèks* neet op häör lèt.
Ze drejt 'n jong juffrouw
 Astrant häöre rōG tou,
 Wijl die eeder kier tien gōlde d'rop zèt.
 Häör blood geit aon 't spooke!
 Ze zou kinne vlooke,
 Toch zal ze neet wieke, nog geine spaan!
 Ha, dao *vèlt* ten hamer,
 Et klink door de kamer:
 Veur zès honderd fieftig is ze de maan!

Ze weurd nog rejaoler,
Ze beujt nog brutaoler,
 En *kōp* ziech noe ouch te brosj en de rinG;
 En of al zjalleeze
 Dao-euver ouch smoeze,
 Et liet häör ies-kaajt, wie m'euver häör dink.

En es ze nao 't koupe
 Toes aon kump geloupe,
 Dan gief ze haorfien de maan e relaas:
 'Al waos 't ouch e *pepke*,
 Iech doog mennig *snepke*.
 Iech wèd, este 't *zuus*, dan *steiste* verbaas'.
 Nao lang, nerveus wachte
 - 't *Woort* tied, dat ze 't brachte! -
 Is alles in hoes; Goddaank, niks mankeert.
Ze zuut mèt voldoening,
 Wie dat in häör woening
 Et ei stōk al mie es 't andert *parreert*.

Zoe gaw zij häör spölle
 Nao lang *fisternölle*
 Geplaots heet mèt *gósting*, los en kokèt,
Maag maanleef ins kieke,
 Boe-aon gónge strieke
 Die duitsjes, boeveur heer zoe heet *gezwèt*.
 En in ze wit pekske,
 Boe-op mennig vlekske,
 Blijf heer in de deur *verpópzak* iers stoon.
 Er *g'luif* neet z'n ouge;
 'Zou dat noe wel *douge*,
 Dat veer noe opins zoe hoeg vleege goon?'
 - 'Kom, liG neet te miere',
 Zeet zij, 'laot tiech liere:
 Heij höbste de vase, echten antiek'.
 Heer kiek ins van ond're:
 'De lees tiech bedond're!
Reup heer, *zuug* ins *heij*, dao steit: 'Céramique'
 Ze is wie verslage.
 'Dat *mós* toch neet *mage*,
 Dat zoe ene pröl zoe opgejaog *weurd*!
 Mer *häöm* geit e leech op.
 Er vrijf zene kletskep
 En zèt hiel bedaard z'n onderzoek veurt.
 'Wat zien miech tat prölle!
 Wie leeste diech *kölle*!
 Dee kannepee heij is stief van de mot.
 Die kas is gerete,
 't Karpèt haaf verslete,
 En haos geine stoel, of heer is kepot.
 En daan, dat tablooke,
 Das ouch e kedooke!
 Iech weit evel wel, al bin iech mer dom,
 Dat iech veur 'ne Goovaerts

Miech gein "Peinture Bogaerts"
 Leet *opplakke*, zeker neet veur zoe'n som.
 En dat *hèts* tiech snappe?
 Et zien miech fijn grappe!
Beziebele leeste diech, et is kras!'

Medam aon et kriete:
 'Noe ouch nog verwiete,
 Boe iech et good mein, dat *kump* neet te pas!
 - 'Alloh-noe, gek *flaatsje*,
 Sjeij oet mèt tat *knaatsje*,
 Bekin mer d'n fout, dan is et gedoon!
 Iech geef abselutie,
 Mer nao zoe'n vendutie
 Laot iech tiech toch *noets zeleve* mie goon'!

Aug. 1916.

5. De nuije *Fris*.

‘ZèG, vrouw, et weurd hoeg tied!
 Et *sleit* tao op te klok al *klik* veur èllef,
 En Sintervaos is *wied*;
 Veer kriege van de *mès* mer mie de hèllef’.
 Zoe *reup*, van oet te gaank,
 Menier vol ongedöld nao d'ierste *statie*,
Boe al 'n vol oor laank
 Mevrouw ziech *kleijt* en flik vol azjitatie.

Ze waore neet geweend
 Um èllef oor' iers 's Zondags mès te *hure*,
 Mèr 't waos *häär* neet bedeend
 Vandaog, zoe'n vreugmès mèt *häär* min allure.
 Ze zou noe en ze *mós*
 In de parade-mès ziech laote kieke,
 En had, wie zij dat *kós*,
 De maan zoe doorgezeeg, dat *tee mó*s wieke.

Zoaget 'n week of drei
 Had zij op 't nuij kostuum wel *moo*te wachte;
 Wat waos ze dus neet blij,
 Wie z'et ten daag teveure 's aoves brachte.
 Et zaot *häär* manjiefiek:
 Gei *pluijke* kwaom de lijne onderbreke;
 En *daan*, 't model waos sjiek,
 Dao zou z'ers väd de ouge-n-oet mèt steke!
 En *häär*e nuijen hood,
 Wie prachtig kwaom dee bij de kleur van 't lake,
 Wat stónt *tee* *häär* neet good!
 Zoe *mós* ze *häär* portrèt ins laote make!

Mer niks is zoe verkierd,
 Es tat me ziech e lochkastiel *geit* bouwe,
 Want t' ondervinding liert,
 Dat niemand tao gerös op *kin* betrouwe.

Dat bleek al in de *mès*:
 Et *book* waor bij hun koms al umgedrage;
 't Waor vol wie in e *nès*,
 Gei *steulke* vrij; dao stónte ze, verslage!
 Ze *gónge* mèt krom zin
 Aon 't standbeeld stoon bij wèrreklui en boere,
 Zoedat gein ein vrundin
 Häör vonkelnuij kostuum *kraog* te beloere.
 Ze *woorte* braaf gepeers:
 Die manslui sjuivde geine voetstap wijer;
 En 't rook ouch *gaar neet veers*,
 Dao hóng 'n loch van *zweit* en rotte eier.
 Kort bij hun, in zoe'n baank,
 Zaot enen awwe maan hiel *veis* te *kraatsje*;
 Et maaGde hun al kraank,
 Es ze mer dachte aon dee mins z'n *braatsje*.

Ze *voolte* ziech verliech,
Wie eindelijk te zege waos gegeve,
 En mèt kontent geziech
 Begóste z'op et Vriethof te herleve.
 Dao, op tat sjoen groet plein,
 Dao zou ze noe ins ech goon paradeere,
 En zou wel mennigein
 Z'n ouge gaans verbluf op häör fikseere.

Et Vriethof waor vol lui:
 Jong dames, kort gerok, op smaal hoeg hekskes,
 Sjoen bakvèskes, in 't nuij,
 Deur hierkes in fijn opgepeerzde pekskes,
 Mama's mèt aon de hand
 Klein kinder, die ze paojde mèt vertèlle,
Koejonges, die astrant
 Dweers door de minse *leepe wie de wèlle*.

En op 't kioske zaot
 Et stadsorkes op witte houte krökskes;
 Dat späölde *obstenaot*
 De wals oet Faust en mie van die nuij stökskes.

Mevruiwke, *gepimpeerd*,
Leep pronkenteere mèt häör kosbaar zake,
 En waos geintridgeerd,
 Wee häör et ierste komplemint zou make.
 Mer z'ondervont, dat lui,
Boevaan zij *zjus* e vrunt'lik woord verwagde,
 In 'n zjalloeze bui
 Niks *zachte*, häör beloerde en dan lagde.
 Gein kinnes of vrundin,
 Tot zellefs neet häör *nissjekes*, die ape,
 Brach häör tot beter zin;
 Die *dooge* niks es häör mer stom begape.
Ze woort wie ene *knien*:
 Die valse katte *kós* ze wel versjäöre!
 Verlangde die mesjien,
 Dat zij zoe'n nuij kostuum iers móste *käöre*?

En häöre maan? Dee zweeg!
 Dee waor al langen tied neet te geneete,
 Sints 'r in de gate kreeg,
 Dat heer z'n *dröpke* debij in zou sjeete.
 Heer waos mèt zene kop
 Neet bij z'n vrouw, mer bij ze bitterklupke,
 Dat tao weer löstig-op
 Veur Mómme zaot te lache-n-in 'n *trupke*.

Zoe had tus *eelk* ze leid,
 Boe-euver dat heer riekelik kós miere,
 En daodoor, wie dat *geit*,
Gaar neet gelèt op 't weer, dat waos goon kiere.

'n Zwarte onweersloch
 Waos oet et Weste aongewejd gekomme;
 Opins tao *veel* get voch,
 Terwijl et *benkelik* begós te gromme.
 Toen *kraoge* ze't iers door:
 Nao hoes tou *móste* ze wie ier wie liever;
 Mer....klaats, de dondersjoor
 Braok los en 't regende direk aw *wiever*.
 Ze kraoge van de sop,
 De wind en rege raozde-n-es 'n furie;
 Dao zaot niks anders op,
 Es op 'n drefke regelrech nao Bury.

Mèsnaat, doorwejd, *bezwèt*,
 En *höchenteere* kwaome ze dao binne,
 En 't errem nuij twalèt
 Hóng wie 'nen dweil en waos neet tröG te kinne.
 Ze *liekende* persijs
 'n Koppel tristige, verzope katte;
 Hun haore plaGde *veis*
 Wie klonters *vojl*, haaf oetgevronge watte.
 Dat maaGde hun humeur
 Op zoe'n maneer naturelik neet beter;
 Et woort noe ouch nog *deur*,
 Nao al deen tegeslaag en dat getreeter.

Bij Bury waos et drök:
 Dao zaot me-n-aon de *tuurtsjes*, port en *keukskes*;
 Ze vónte per gelök
 Nog plaots in ein van de vergete *heukskes*.
 Ze hadde 't land veur tien
 En *snoetse* wie *versjörde kristeliere*.
 Hun mizzerabel *mien*
 Gaof stof tot lache aon e *klikske* hiere.

‘Wie komme *veer heij* weg?’
Zag stèl et vruiwke, ‘wat noe te beginne!
 Et weer is vääöl te slech;
 Iech zou te voot noe neet nao hoes tou kinne.
De moos mer nao Decloedt
 Telefoneere, dat heer us *liet hoole*’.
 ‘Ouch tat nog’, *zag* heer *koed*,
 M'n bäörs is ouch nog neet genóg bestole’!
 - ‘Mer, *zien veer* neet verpliech,
 'n Kleinigheid *heij eeder* te verteere?
Num diech 'ne port en miech
 'ne “Glace”, dee zal miech wel *get rèstoreere*’.

De juffrouw oet te zaak
 BrinG op 'n teeblaad hun de konsommatie,
 Mer ene jonge snaak,
 Dee vlaak teneve zaot, vol *allegatie*,
 Stoet häör per ongelök
 Mèt zene stek rech tegen häören errem:
 De ‘glace’ *vluig* op, *vèlt* tröG
 Vlaak op te rok van *eus* mevrouw, ocherrem.
 'n Groete geel plakkaat,
 Wie spiegeleier op 'ne kómp spinazje,
 Stik sjerrep häör chromaat
 Aof op et donkelgreun van de kleijazje.
 En *wie* in 't berregland
 De gletsjers altied-door nao ond're zakke,
 Zoe *kraog* laanksamerhand
 Ouch *heij* de zwoertekrach tat ies te pakke.

Noe waos te maot toch vol!
 Häör kleid waos noe zoe good es nao de haaje;
 De *gruuts* in häöre bol
Kós veur vandaog gerös goon pierewaaje.

Wat in hun umging, toen?
 Dao is gein pen in staot um 't te besjrieve.
 En daan veur et fatsoen
 Daobij nog kwazi-good te *moot*e blieve!

Ze waore *toes*! Goddaank!
 Vol spiet bezaog mevrouw häör errem zake.
 Gein inkel woord noch klaank
 Van troes kwaom häör sjaggrijn get draag'lik make.
 Want *heer*, dee 't toch z'n pliech
Hej moot e achte, 't vruiwke te kalmeere,
 Góng mèt e laank geziech
 Es kouwmaan aon et inventarizeere:
 Den hood? gein duit mie weerd,
 Et deur kostuum? nog good um weg te geve,
 De *heur* van kouts en peerd,
 En daan 't verteer.... de som waos *neet oneve*!
 Daobij kwaom ziene spiet,
 Dat heer z'n *dröpke* d'raon had moot e geve,
 En knaogde häör 't verwiet,
 Dat zij de kop te hoeg weer had geheve.

Ze aote mèt lang *tan*;
 Mevrouw had häör bekoms al zonder ete!
 Ze waos ter zeker van:
 Deen daag zou zij häör leve *noets* vergete.....

Dao zeet z'opins: 'Noe weit
 Iech allen euzen eelend te verklaore:
 'n Spin zaot op me kleid
 Vammörge, wie ver pas et bèd oet waore'.

Mei 1916.

6. Mastreechter *fong*.

Vastelaovends-Maondag-nach.
 Woelig de pleine, de straote;
 Kaffee's zien *zoe vol es hach*,
 't Vollek is wèld, oetgelaote.

Öll'gers sjett're sjotties, wals,
 Monika's *lemmere* leedsjes,
Toete euversjriewe vals
 Ratels hun ramm'lende *reedsjes*.

't *Liek* 'n infernaal sernaad
 Door 'n *wèl* bende bacchante,
 Stabelgekke *èskapaad*
 Van enen *tróp* diessonnante.

Sjater-golve rolle-n-aon,
Rölse veurbij door d'n duuster,
 Klein-geluidsjes op hun baon
 Sjuive-n-in angstig gefluuster.

.....
 Röstig, wie'n verlaote rots,
Broesjend door golfslaag bewèrrek,
 Stik massaal-zwart, hoeg en trots,
 Bove die deining 'n kèrrek.

Einzaam kèrrek van Aajt-Wiek
 Kiert et geraos en gesjetter,
 Zaank, gelach, gejoel, meziek,
 Rolt ziech taotege te pletter.

.....
 Hé, dao, in die sakkerstei,
 Sijnt tao gei leech door de roete?
 Sjuive door die deur opzij
 Neet twie gedaontes nao *boete*?

Gepresseerd is hunne stap;
 Eine dee *dreug* 'n lanteerie,
 Nómmer twie, in zwarte kap,
Hèlt get bedèk vol misteerie.

Striekenteer' langs *hoezerkant*
Zien ze haos neet t'ondersjeije,
 En ze doen of *z'elk* passant
 Stèllekes *zeuke* te mijje.

Zwiegend loupe z'achterein,
 Eeder sjiint deep in gedachte.
 Wat brach hun zoe laat ter bein?
 Zou me hun *örges* nog wachte?

.....
 En nog altied klink gezaank,
 Sjriewe van manslui en *wiever*,
 Nog gestiedig *gief* ten draank
 Keele en bein nuijen *iefer*.

Wied, aon 't oetind van de Grach,
 Kump e *komplot* aongestieveld;
Huurt, wie 't zinG oet alle mach,
Heis, door zjenever benieveld:

'Een hoezaar met een goed hart'
 - 't Sjalt door den duuster van veerre -
 'Mint zijn lief en kent geen smart'.
 - Vrouwlui veural domineere. -

Kiek, eus twietal *moot* taolangs:
 't Zeuk et *komplot* te ontwieke,
 En et *hèlt* ziech of 't van angs
 Zellefs neet op dörref kieke.

Mer, *was tat?* Den tróp blijf stoon!
 Sjielik verstomp et spiktakel;
 Zouwe z'al nao hoes tou goon?
 Is et noe oet, et gekakel?

Wach, ze doen hun *maskes* aof!
 Zeet, *wie* ze ziech taomèt *spooje*,
 Zeet, *wie z'es* in euvergaof,
Bank op hun kneeye ziech gooje!

Geine reurt ziech, niemand sprik,
 't Is gei momint noe veur grappe;
 Niks te deepe stèlste brik
 Es e paar haostige stappe.

Zoe, de ouge nao de eerd,
 Blieve ze zitte en *bije*,
 Tot *Onsier* is gepasseerd,
 Dee weer *geit truuste* in lije.....

Mer *Onsier* is *noej* veurbij,
 Of hun èkstaas geit weer zakke,
 En d'n toen van *gekkerij*
 Hòbbe ze gaw weer te pakke.

Rou-w, *wie* onbewèrrek hout,
Liek in Mastreech *dèks* et leve,
 Mer de *fong*, dee is, wie goud,
 Zuver bewaord nog gebleve.

Nov. 1917.

IV. Refleksies.

1. Tempora mutantur.

D'n tied van *allewijl*
Weurd dèks terech gepreze,
 En *woer* is 't, dat et peil
 Aonzeenlik is gereze
 Op allerlei terrein.
 Mer 't *woort* neet altied beter
 Mèt tee veuroetgaank, nein;
 Menn'g *aajt* gebruik versleet t'r.

Dao *wejt* verkierde wind!
 Aoh, *kòs* me dee toch kiere!
 De geister *zien* wie blind,
 Et 'Iech' *wèlt* hoegtij viere.

Neet hōb iech *heij* bedoeld
 Dat politiek gekónkel,
 Dat miestal stiekem woelt
 En wèrrek in d'n dónkel,
 Ouch neet et laf *geflej*
 Veur good betaolde *bäönsjes*,
 Neet tat pedant *gekrej*
 Van al die *gaapsnaos-häönsjes*;
 Iech dink aon de maneer,
 Wie in familiekringe
 De zōch nao et plezeer
 D'aw zede kwaom verdringe.

Wat waor et e genot,
 Zoe'n kinder te bezitte,
 Die 't veerde Godsgebod
 Betragde zonder fitte,

Zoe'n dochter, die mèt *lòs*
 Kòs maze en *verzaote*,
 Aon *wee* mama geròs
 De *pòts kòs* euverlaote,
 Die häör gezèlsjap *heel*
 Mèt *strikke* of mèt *neje*,
 En, *naovenant* et *veel*,
 Ouch mèt häör góng *get dreje*,
 Die *noets get hej* gedoon,
 Zonder 't mama te vraoge,
 En 'tgeen häör neet moch goon
 Kòs drage zonder klaoge?

Dat waore nog *gooj* daog
 Van eenvoud en van leefde,
 Wie 't keend nog neet te vraog
 Van 't 'Iech' veur ouge zweefde.

Da's noe veurbij, helaas!
 De rolle zien verwisseld,
 De kinder *zien* de baas,
 Door hun *weurd aal* bedisseld.
 'nen Awwer? leven tied!
 Wat heet *téé* nog te zèGGe?
 Dee *heet* ziech mer sebiet
 Bij alles neer te lèGGe!
 De kinder doen persijs
 Wie zij et zellef wèlle,
 En spreke op 'n wijs,
 Of t'awwers neet mie tèlle.
 Vertrouw'lik euverlèG
 Mèt awwers..... wat 'ne larie.
 Ze doen in et bedèk
 Toch *jummers zjus* kontrarie.

D'aw lui allein *zien* good,
 Um alles te foerneere,
 En mèt bedrök gemood
 Te dokke veur hun bere.

Mer, wat in dit geval
 Et mieste *deit* verbaze,
 Dat is, dat *heij* veural
 De meitskes zien de baze.

Jao, Meitskes van Mastreech,
 Zou iech 't uuch zèGGe *mage*?
 Et zien verkierde weeg,
 Die-t-geer höbt ingeslage,
 Geluift miech, 'ch zèG et *noej*,
 Mer 't mós 'r toch van kómme:
 Et is 'n slechte ploej,
 Die-t-geer höbt aongenómme.
Uuch gief et awwershoes
 Neet mie genóg attraktie.
 Et drök uuch es 'n *voe-s*
 En *beijt* gein satisfaktie.
Drop-oet! Da's 't ideaal,
 Dat geer uuch höbt goon stèlle,
 Dat regelt gaans en aal
Eur dinke-n-en eur wèlle.
 Geer druimt van liberteit
 En van emansipatie;
 Weg zien invoudigheid
 En vrouweleke gratie!
 Geer *zeukt* eur heil in sport,
 In fuive-n-en in 'flirte',
 En komt haos tied te kort,
 Um alles nao te spurte.

Zoe *hinG* eur jeug aonein
 Van loeter ammezeere;
 Op gei serjeus terrein
Wèt geer *get* te presteere.

En, *zeet* geer noe voldoon?
 Zoe laot miech uuch ins vraoge,
 Of is zoe *faad* bestoon,
 Wie 't *eurt*, neet te beklaoge?
 Eur leve-n-is zoe leeg,
 Dat *moodder* toch bekinne!
 Et blink wel bij et leech,
 Mer pover is 't van binne.
 En al eur drök gelach,
 En al eur *deur* twalètte,
 Et is mer sjien, die prach,
 En *kin* ouch neet belètte,
 Dat men al gaw doorsjouwt,
 Wie onder al dee luuster
 Et hart *dèks krit* en rouwt,
 Verlaote-n-in d'n duuster.

Aoh, 't klink al in m'n oer:
 'Da's *biestig* euverdreve'!
 Iech zèG uuch: da's neet woer,
 Iech teikend' uuch nao 't leve!

Juni 1914.

2. Kinderleve.

Gelökkig, wee de kindersjeun
 Nog neet *heet* oetgedoon,
 Wee 't leve nog zoe blij, zoe greun
 Aon ziech veurbij *zuut* goon!

Wat höbbe kinder et toch good
 In hun klein wereld-sfeer.
 Ze stappe laanksaam, *voot* veur *voot*,
 Door hun jong jaore *heer*,
 Terwijl *veer*, groete, in galop
Us door *eus* leve sloon,
 En *dèks* te vreug, verslete, op,
 Al aon d'n eindpaol stoon.

Wat is veur us 'nen daag, 'n week?
Wie vluig veur us ten tied!
 Wat nog neet lang geleije leek,
 LiG tröG al jaore *wied*.
 Wat *tuint uuch* in d'n almenak
 E jaor geweldig laank;
 Mer 't is *dèks* aon z'ne lèste snak,
 Al meint geer 't pas op gaank.

Gelökkig, dat e keend neet *wèt*
 Van *oor*, van week, van jaor,
 Dat et nog neet op toukoms lèt
 En gaw vergit wat waor.
 Veur *hääm besteit* nog gei verband
 Van 'gist're' mèt 'vandaog',
 Van 'mörge' heet et gei verstand,
 Et 'noe' is 't, *boe* 't nao vraog.
Zeet et tao *speu-le* mèt ze fort,
 Mèt póp, mèt bouwdoes, print;
 Et *wèt* neet: *doort* tat lang of kort,
 Z'ne geis is bij 't momint.

En wat et gist're heet *gespäöld*
 En mörge speu-le *geit*,
 Dao-euver weurd nog neet *genäöld*,
 'Noe' *späölt* et, dat volsteit!

En loert et ouch al ins get *zoer*,
 Of *krit* et van sjaggrijn,
 Dat is mer *get* van korten doer,
 Ze leid is nog zoe klein!
 Jao, op et *eigest'* ougenblik,
 Dat traone rolle neer,
Heet et tie gaw weer ingeslik
 En *krejt* et van plezeer!

't Is mèt zoe kinderhart persijs
Wie 't water in e glaas:
 De minste stoet brinG 't van de wijs,
 Mer gaw is 't ziech weer baas.
 Mer *es* in ene wijje bak
 Ins 't water is versteurd,
 Dan *doort* et, *ie* zoen oppervlak
 Weer hiel'maol röstig weurd.

Jao, kinderkes, geer höbt bepaold
 Den hiemel op te eerd;
 Eur leve-n-is mèt zon bestraold,
 Mèt roeze-n-opgeseerd.
 Die zon is t'onbezörrigheid
 Veur dat, wat 'toukoms' *hèt*,
 En dat *geer* van geleije leid
 Al dalik niks mie *wèt*.
 Die roeze *zien eur* vas gelouf,
 Dat *aal*, wat blink, is goud,
 Dat lekker zeut is eeder *drouf*
 En vröchbaar alle hout.

Aoh, dat *tie* zon toch sijnne bleef
 Op eur jong *köpkes* neer,
 Eur hertsjes *kóste* blieve leef
 En zach, wie *ruuskes*-teer!
Boerum toch blijf *teen* tied neet stoon,
 Deen tied van 't groetst' gelök?
 Boerum moot *tee* ouch wijer goon,
 En *kump* er *noets* mie tröG?

Helaas, daoveur is nog gei *kroed*
 Gewasse op tees eerd!
 Aal wat er leef *moot* mèt veuroet,
 Wie of et ziech ouch weert.

Zoe *geit* ouch euren tied veurbij,
 Ouch geer *weurd* groet en wies;
 Dan *späölt* geer neet mie röstig-vrij,
 Weg is eur paradies!

Dan moot geer mèt te hei op goon
 Van 't leve, dor en kaal,
 Boe *heij* en dao wel blumkes stoon,
 Mer distels euveraal.

Mer *zeet*, toch sijnt ouch op tie hei,
 Door 't *gries* van wolke *heer*,
 Ei sträölke van d'aw zon nog blij
 Zoe noe en daan ins neer.
 Daan dinkt geer aon de kindertied,
 Aon jaore vol van glood,
 Daan opent ziech eur hart weer wied,
 En krijg et nuije mood!

Febr. 1916.

3. Moedergelök.

Daag-in, daag-oet is z'in de weer
 Veur häör klein *drubbelke*, zoe teer,
 Zoe'n onbeholpe klumpke *vleis*,
 Nog zonder 't mins *bezej* of geis.
 Ze *kint* gein rös, gein eige leid,
 Et *moojerke*, altied gereid,
 Te geve häör gehiel bestoon,
 Es 't häöre sjat mer good zal goon.
Wie leef ze *deit* mèt häöm, wie zach,
 Al dwinG et ouch 'n gaanse nach;
 Wie lekker *knoevelt* z'em dan neet,
 Tottat z'em aon et slaope *heet*.
 Wie *dèks*, dat z'*oore* bij em zit
 En dan häör eige gaans vergit,
 Bezörreg veur éin inkel zaak:
 Dat et door leid neet *weurd* geraak!

Jao, 't moeder-offer spant te kroen,
 Mer *naovenant* is ouch et loen!

Vraogt ins, wat blijdsjap häör doorstraolt,
 Zoe gaw et *trupke* nao häör taolt,
 Twie poezel-ermkes oetgerèk
 Häör lokkend weurde tougestrèk.
Daan is et, of 'nen hiemelglans
 Häör eige weze wie umkrans,
 Daan jubelt in häör hart 'ne zaank
 Van moederweelde en van daank,
 Daan klink tot deep in häör gemood
 Veur d'ierste kier de stum van 't blood,
 Die stum, die häör et duut'lik maak,
 Dat in häör keend 't besef ontwaak,

Et blij besef, al is 't nog klein,
Dat zij et is, en zij allein,
Boe-aon et ziech te *hawwe* heet,
Noe en altied, in *vräög*, verdreet;
Dat zij d'rop rech *heet*, bovenal,
Dat et ziech gaans häör geve zal,
Dat zij allein van häöm, häör keend,
De zeute 'moeder'-naom verdeent!

Oct. 1916.

4. Maonleech.

Gei wólkske in de *loch* te zien!
 Allein de zèllevere sjien
 Van volle maon, *deen* awwe plakker,
 Dee aon den aovend iers *weurd* wakker,
 En neet veurdat et *häänsje krejt*
 Mèt tegezin nao hoes tou *zwejt*.

Wie dèks is *heer* al neet bezonge:
 Door *köppelkes*, die vrije gónge,
 Door dichters mèt e weik gemood,
 Door bangerikke zonder blood!

Et *moot gezag*: 't is *neet oneve*,
 Es *heer* dao sjijnt; mer, gief et leve,
 Dat ieskaajt leech, dat heer us *brinG*,
 Dat es 'n doedskleid um us *hinG*?
 Och, al die kläörte, z'is zoe errem,
 Ze maak us innerlik neet werrem,
 Ze drinG neet door en door eus *hoe-t*,
 Ze sjijnt.... en daomèt is et oet!

Mer, wie ouch *kaan* me mie verwachte?
Heer gief toch neet z'n eige krachte,
 Heer is zoe *aajt* en aofgeleef,
 Dat häöm gei vuur mie euverbleef!
 Wie *wèlt* heer dan aon and're geve,
 Dee zellef niks *heet* um te leve?
 Geer *wèt* toch, dat te zon em *spient*.
 Ze *leech*? dat heet er mer geliend!

Jeh! Maonleech! Aoh, veer zien ze sjijne
 In 't daagliks leve, bij dozijne,
 De *määnsjes*, mèt 'n 'air' van zon,
 Mer leech geliend oet ander bron.

Et *zäönsje*, dat vol *allegatie*
 Ziech op z'n vaders reputatie
 Liet veurstoon en van boven-aof
 Op and're neerzuut, zonder gaof
 Of *lös*, um ouch ins in ze leve
Ei sträölke eige leech te geve,
 Geliek zoe jónk neet inderdaod
 Op euze maon, van haor tot draod?

De sjrijver, dee zwoer foliante
 Gelierte kos nao alle kante
 De wereld insjik en in reuk
 Van knapheid steit, terwijl z'n *beuk*
 Op eeder *paazj* te leze geve,
 Wat groeter lui veur häöm al sjreve,
 Dee *gief* us ouch gein zon te zien,
 Z'n kinnes is mer maonesjien!

Versjeije politieke haone,
 Die zien, ocherrem, ouch mer maone;
 Al höbbe zij *dèks miejer* praots
Es prinse bij de gratie Gaods,
 Al *wèlle* zij op alle tije
 De wereld mèt hun *leech* verblijje,
 Toch blijk, helaas, dat hun verstand
 Mer leech gief oet te twiede hand.

'Op *lien* goon', da's veur vääł 't remedie,
 Um in et leve z'n komedie
 Te *speu-le* 'n brieljante rol
 En te voldoen hun gloriol,
 Terwijl ze daobij neet bedinke,
 Dat éinen daag ins oet te blinke
 Mèt eige leech mie *vräögde gief*,
 Es maon te zien *konzekutief*.

Oct. 1917.

5. Beere en bere.

Mastreech had vreuger *beere*:
Stein-aajt en lekker jónk;
 Dat *doog eus* stad floreere,
 Wijl *eelk* ze *geere* dronk.

De brouwer gaof z'n klante
 Vääöl waor veur wienig sent,
 En *hoort* van alle kante:
 'Eur brouwsel is patent'.

Die tije zien verloupe,
 Vreemp beer is g'importeerd,
 En *wee* ziech tat *wèlt* koupe,
Heet gaw vääöl geld verteerd.

't Aajt beer is oet te mode,
 Et spaore evezier;
 Dik doen is te metode,
 Geld morsje is 'n ier.

Sints heet Mastreech z'n *bere*,
 Van vleis en van papier;
 Et *kin* ze neet dresseere,
 Ze luustere *gei spier*!

Veer, börregers, veer wete,
 Helaas, mer al te klaor:
 Die *leevekes*, ze vrete
Us op mèt *hoe-t* en haor!

Aoh, kwaome toch te tije
 Van vreuger nog ins weer,
 Dan *kóste* veer die preije
 Verzoepe in aajt beer!

Sept. 1920.

V. Impressies.

1. Zondagsmörreges *boe-te*.

Lekker-mals greun in veld en wei,
 Roed-panne-*deekskes gleuje* blij,
 Goudpoejer struijt et zonneleech
 Oet op te beekskes en de weeg.
Wöllevend rèk ziech 't zèlver-blouw
 Euver de lachende landouw.

Hierlik, die Zondag-mörreges
 In 't Limburgs land, wie *nörreges*!

Plechtige stumming, wie gewijd,
 LiG op et dörpke oetgespreid:
 Zach *reup* van oet ten toremond
 't Klökske z'n stum vermaonend rond.
 Boer en boerin, in *klook* habiet,
 Goon nao de hoegmès, braaf op tied.

Wierdig, die Zondag-mörreges
 In 't Limburgs land, wie *nörreges*!

Stèl liG et werrek op et good,
Bakkes en *sjeure zien* op *sloot*,
Koojmeeg en knechs op t'eike baank
 Doen ziech verhoole èlle-laank.
 Trots kiek te pouw van aof te *moer*
 Kuukskes en *klók* nao op te *koer*.

Röstig, die Zondag-mörreges
 In 't Limburgs land, wie *nörreges*!

Fèl *jeug* te *beis*, de *snie* liG dik;
 Gein, dee z'n neus nao boe-te *stik*.
 Rond um d'n heerd *zien* z'opgestèld:
 Drikske de *sjieper* dee vertèlt
 Euver e spook, dat woer bestont.
 't *Kleigood genut* mèt ope mond.
 't Is hun te kort, tot hunne spiet,
 Zoe e verhoel oet awwen tied.

Hoes'lik, die Zondag-mörreges
 In 't Limburgs land, wie *nörreges*

Mei 1914.

2. Zon.

Es nao 'ne lange regentied,
 Nao daog van tristig-zwarte lochte,
 Die *sjovertige* natigheid
 En wind en *sjoore* mèt ziech brochte,
 Es aon d'n hiemel daag op daag
Vojl wolkepakke jachtend vlooge,
Wie tróppe klónter-woll'ge *sjäöp*,
 Die door de *hun* aon 't *jatse* slooge,
 Es alles klaam is van de voch,
 Ouch klaam de mins z'n hersevlokke,
 En neergedrök door 't altied-gries,
Boe alles mèt is euvertrokke,
 Es *knetsjetige*, vètte sliëk
 De eerd *heet* in bezit genómme
 En us iers good d'raon dinke *deit*,
 Dat *veer* oet *sliëk* zien veurtgekómme.....

Es nao zoe'n daog van rouw-natuur
 'n *Kläörte* laanksaam-aon ziech baon brik,
Ei vlekske blouw ziech *taan* vertuint.....
 Opins.... 'ne zonnestraol daodoor stik,
 Terwijl et wolkgedaons, versjrik,
 Ziech wegmaak wie 'n bende slaove,
 Die vlöchte es te meester kump,
 Oet angs, dat *tee* hun zal bestraove,

Es *taan* in deen opale zaol
 De zonnentroen weurd opgeslage,
 De zon mèt fonk'lend-gouwe prach
 Ziech plechtig op *teen* troen *liet* drage.....

Aoh, daan.... dan is et leid veurbij!
 Dan goon de harter weerem ope,
 Dan weurd et *fies* in loch, op eerd,
 Dan dörve veer weer lache, hope!

Dan *goon* de blumkes in de wei
 Hun *köpkes* weer nao bove steke,
 Dan zinG et veugelke weer blij,
 En sprinG et *vèske* in de beke,
 Dan *deit* et *vie* ziech weer te good
 Aon 't *gelleps voor* van vètte weije,
 Dat, door de zon pikant gekruid,
 Hun *beijt* te fijnste lekkernije;
 Dan slörp te grond et zonleech op
 Mèt groete, volle *preuvers-täöge*,
 En zèt tat *um* in levenssaap,
 Um boum en plante te *verjäöge*;
 Dan zoemp te bij weer löstig rond,
Kapelle pronke mèt hun kleure,
 De *roes flejt* zach et gouwe *leech*
 En offert et häör fijnste geure.

't Is *aal* herleving, sjoenheid, *vräög*,
 Nuij blood kump weer de *aojers* völle;
 Et leve *deit* weer *miejer däög*,
 Noe zonneglood et geit vergölle.

O zon! Wat *biste* sjoen en good!
 Wie mechtig is te riek, d'n glorie,
 Wie keuninklik *deils* tiech *us* mèt
 Den euvervlood van dien viktorie!
 O zon! Was tiech wel veur us *bis*,
 Dat *kinne veer* pas good beseffe,
 Es veer bedinke, wat veer *zien*,
 Wannie d'n straole us neet treffe.

Mer, es tien hierlikheid, o zon,
 Zoe groet is en zoe hoeg verheve,
 Wie hierlik-sjoen moot *Heer* dan zien,
 Dee diech et aonzeen *heet* gegeve!

Juli 1916.

3. Naojaor.

Nog sijnt te zon - *meh wie!*
 Et is helaas neet mie
 Dee werrem-donk'le glood
 Van oet te zomerdaog,
 't Is of häör kleur versjoot
 Tot fletse koperlaog.

Nog straolt blouw loch - *meh wie!*
 Dat is et blouw neet mie
 Van oet te *keersentied*,
 Zoe deep, zoe zach, zoe fris,
 't Is *zjus*, of et mèt kriet
 Tot *gries* verdoezeld is.

Nog pronk 'n *roes* - *meh wie!*
 Dat is te roes neet mie
 In häören ierste bleuj,
 Kokèt, intens van geur;
 De fut is oet te greuj,
 En *krenkelik* häör kleur.

Nog leef natuur - *meh wie!*
 Dat leve is neet mie
 Van jong, ontembaar krach,
 Vol *saap* en vröchbaarheid;
 't Is tröggoon nao de nach,
 Boe 't strak in ondergeit.....

Sept. 1916.

4. Eus zuide.

Et land, *boe* ziech te Geul door vrinG,
 Et water van de Göllep zinG,
 De beekskes, hupp'lenteere,
 Langs stein en *stroek* ziech weere,
 Um eindelijk, mèt groet vervaal,
 Te toemele in 't weeld'rig daal,
 Dat is *eus* Zuide op ze *leefst*'.

De berreg, dee *uuch* 't oetziech *beujt*,
 Terwijl de zon et landsjap *breujt*,
 En *geer* de donkel bosse
Wie zwoer, kompakte trosse
 Langs heuvelröGGe hange *zeet*,
 Mèt bonte dörpkjes in 't versjeet,
 Dee *tuint* eus Zuide op ze *sjoenst*'.

De vröchbaar, lachende landouw,
 Mèt weije, *häöf* en akkerbouw,
 Boe-t-geer et *vie* zeet smölle
 En 't graon *steit* te vergölle,
 De graove boer, door zon verbrand,
Z'n len labbeurt mèt forse hand,
 Dat is eus Zuide op ze *bèst*'.

Mer, dao is nog 'n ander streek,
 Die vreuger op te res geleek;
 Dao *stoon* noe reuzesjouwe,
 Die zwoere rouk oetstouwe:
 Dat is *abwjl* et wonderland
 Van *euze* zwarten diamant,
 Dat is eus Zuide op ze *riekst*'.

Sept. 1916.

5. De mijnstreek.

Vreuger.

Gezellig kronkelt ziech te weeg,
 Vol plakke lommering en *leech*,
 Intiem begrens door *hèGGegreun*
 Van *pame*, dennekes of *deun*.
 Haos *eelke* stap, dee *geer* d'rop zèt,
 BrinG weer 'n ander oetziech mèt.
 Dat kort ten aofstand en d'n tied,
 Al wandelt geer ouch *oore* wied.
 En bij zoe'n *leef*, riante baon
 Pas ziech et landvolk prachtig aon:
 De *koojjong*, op z'n bloete *veuj*,
 Drijf nao et *brook* te vètte *keuj*;
 E *meiblom-tröske*, dat er vónt,
HinG bómmelend oet zene mond.
 Dao rijd te boer, broenroed van kleur,
 Mèt peerd en slaagkaar nao de *sjeur*,
 Terwijl z'n dikke *reete smik*
 Druug-knetterend te stèlde *brik*.
Zeet, es *heer* aon de kruusweeg *kump*,
 Wie heer devoot z'n *möts* aofnump
 Veur *kruzzefiks* of Moeder Gaods,
 Vlaak bij 'nen awwen eik geplaots.
 Wee heer ouch tegekemme maag,
 Dee *zeet* er mónter goojen daag,
 En vraogt geer, *boe* de weeg nao *geit*,
 Geer krijgt e vruntelik besjeid.

Zoe is, helaas, neet mie, zoe waor
 De mijnstreek *euver zoeväöl* jaor.

Allewyl.

Eintoenig-rech røk ziech te weeg,
 Altied vervelend-*eins* beleech.
 'ne Lange, grijze, doedse *moer*
 Loert op *uuch* neer, onvrunt'lik, *zoer*.
Berozde puntdraod langs te kant
 Stèlt bruut ziech tösse weeg en land.
 Fabriksrouk spreit ze vètting zwart
 En *tröf* te plante-n-in et hart.
 Van *veerre* raos et hëls lawej
 Van rösteloos masjien-*gedrej*,
 En 't nijdig fluite van de stoum
 Klink *wie* 'ne sjriew in bangen droum.
 E *trupke* manslui, mager, *blas*,
 Trøk uuch veurbij; ze komme pas
 Oet t'ingewande van de eerd,
 Boe duusternis en voch regeert.
 Ze kieke-n-uuch wantrouwend aon
 En make *koelik* uuch vrij baon.
 Wat dondert hun dee vreemde vent;
 Wee *wèt*, mesjien trøk *tee* z'n sent
 Van hun geslaof en hunne *zweit*,
 Terwijl de lummel zelf niks *deit*.
 'n Kroeg, die aon d'n dreisprung liG,
 Slók gaw hun op en dadelik
 Weersjalt ten dóm-pig-kleine zaol
 Van *rou-w* spiktakel, platte taol.

Zoe *geit et noe* in dat good land:
 De penning heet 'nen achterkant.

Oct. 1916.

6. Et fiejuulke.

*Kleisper fiejuulke mèt bleedsjes zoe teer,
Vreugjaors-appöstelke, biste d'r weer?
Klein, nöGGer dingske, wat vónste toch vlöG
't Heimelik heukske van vreuger weer tröG!*

*Hierlik fiejuulke mèt kleurkes zoe zach,
Dat stèl-tevreije de zon tegelach,
Zuug, este wis, wat gelök daste brings,
'ch Wèd, daste noets mie eweg van us gings!*

*Mónter fiejuulke mèt stumke zoe rein,
Pas *waorste heij*, of iech *hoort* et medein,
't *Reep* tot in dómpige kamer miech nao:
'*D'roet!* Gaw nao *boe-te*, et vreugjaor is tao!'*

Mrt. 1918.

7. Nuij leve.

D'n awwe *peezeboom* rèk langs te grijze *moer*
 Z'n mager *errem* oet. Wat *sleep* er lang en zwoer.
 Mer, noe de zon begint te klumme op häör baon,
 Trèk heer ze pak mèt bonte *knuipkes* *weerem* aon.

E wakker bijke, op verkinning *oetgesjik*,
Bezuut tat *speu-l*, die *knoupeknupkes*, vol en dik,
 Die *zwölle*, *zwölle*, *beerste* op et allerlès...
Daan is et tied: *veuroet* noe, *bieske*, *doeg* ten bès!

En *zoemeteere zeuk* en zweef et op en neer,
Zoek zoomig saap oet t'ope *hertsjes*, nog zoe teer,
 Tottat et zwoer *belaoje* nao de *körref* zwiert,
Boe 't nuijts mèt blij *geroesj* rumoerig weurd gevierd.

Noe is et oet mèt doeds-eintoen'ge winterrös;
 Dao *kump* weer reuring onder 't volleek, levenslös;
 Mèt tróppe zwerremp et t'rop-oet in zachte zon,
 Op *zeuk* nao zomerwerk bij *zeute* honingbron.

En smölle dat ze doen, en woelig dat ze *zien*!
 Ze *veule* zaolig ziech door nuije levenswien.

Mrt. 1918.

8. Surrexit!

De *gooje* Vriedag góng veurbij
 En sloot in zwoere rouw de rij ·
 Van stèl-luguber Passie-daog,
 Boe-op zwart-duuster stumming laog.
 De klok, de bel, d'n *öll'ger* zweeg;
 D'n tabbernakel, einzaam, leeg,
 Gaof *kellig-hool* de klaanke weer
 Van Lamentaties, Mizereer';
 Zwoer, drökkend waos te sómber nach,
 Wie 'n laank-gerèGde, deepe klach,
 Die knaog en *vrit* en ondermijnt,
 Zoedat én mood én hoop verdwijnt.
 Dao klonk gesmaord op eerd 'ne kreet
 Van onoetsprekelik verdreet,
 Van bang gevoel veur groeten noed,
 Van einzaam stoon veur 't uterst' koed.....

Mer 't *woort* weer daag; en daag brinG hoop!
 Dao klink ten 'Alleluja'-roop,
 D'n ierste, dreimaol achterein,
 Er davert rond langs hout en stein,
 En völt van *koer* tot aon *iksaol*
 De ruimte mèt z'n jubel-taol.
 En klok en bel en *öll'ger*klaank,
 Ze breke los in samezaank,
 En sjalle 't oet tot bij de zon:
 De doet liG neer en Kristes won!
 Dan *geit* 'ne *sjtók* door *aal* wat leef,
 En 't hart van blij emotie beef.
 't Is Paosse weer, et gloriefees!
 'Surrexit'! God-de-Zoon verrees!

Mrt. 1918.

9. Aovend.

Den daag verdwijnt, den duuster *klump*
 Al hoeger, tot er euver *zwump*
 En *aal* bedèk mèt zwarte vlood,
 Plezeer en eelend, *koed* en good.
 Ouch 't kèrreksjeep weurd euverstruimp,
 En de pileer, dee einzaam druimp,
 Verzink van voot tot kappiteel
 En sjrik van wat em euverveel.....
 Nog hoeger klump te donkel mas,
 Ze *zoek* ziech aon 't gewöllef vas,
 Terwijl, wie *miejer* dat ze stijg,
 Wie duusterder 'n kleur ze krijg.

't Is stèl; gedruus verstomd' allang.
 Allein de Gaodslamp *krikkelt*, bang;
 Et errem leechske, zwaak en klein,
 Et *sjovert ziech*, zoe gaans allein.
 En toch, 't *vergeit* neet in die *zie*,
 Et blijf in leve, et is *vrie*.
 Et weert ziech, *lievert* tegenstand,
 En worstelt um de euverhand.

Haw vol, klei *vlemke*, gooje mood!
 Verdedig dapper dene glood.
 Strak krijgste hóllep, krachtig, flink.....

En dao.... *opins e leech*, wat blink,
 Opins et gleuje van 'n lamp,
 Van twie, van drei, de nach gief kamp;
 Ze *sloep* eweg, verslage *zeuk*
 Ze 'n touvlöch in verlaote *heuk*.

En 't leech brinG ouch et leve tröG:
Dao klink al 't vringe van 'n krök,
Dao *sjrómp* al druug 'n aw sjarneer,
Van *leize* vootstap kraak et leer,
En *sjroevel-sjuiventeere*, dóf,
Kump naoder e bedaard geslóf:
Et ierst' *aajt* vruiwke, stèl, kontent,
Is veur d'n aovenddeens present.

Apr. 1918.

10. Mei.

't Is vreugjaor, 't is Mei!
 Den *hoof* en de wei,
 Ze blinke, ze *bleuje*,
 De kleurkes, ze *gleuje*,
 De *greeskes*, die *greuje*
 Zoe fris en tevreij.

't Is vreugjaor, 't is Mei!
 De zon sloot weer *vreij*
 Mèt blumkes, die glanse,
 Insekte, die ganse
 Nuij *denskes* goon danse
 In bonte partij.

't Is vreugjaor, 't is Mei!
 Op akker, op hei,
 Dao *kump* weer et leve
 Van *veugel*, die geve
 Hun *leed* en die zweve
 In zwierige rij.

't Is vreugjaor, 't is Mei!
 Ouch *veer*, die in *steij*
 Zoe lang achter roete
 De *beis huurde* toete,
 Veer *wèlle* nao boe-te
 Nao 't weeld'rig gedij.

't Is vreugjaor, 't is Mei!
 Veer *veule* eus *leij*
 Van greujkrach doorstruime,
 Eus *boors* ziech verruime,
 Gedoon is et *kuime*,
 Veer lache weer blij.

Apr. 1918.

11. Volzomer-mörrege.

Straf steit et hiemels tentgeweef
 Gespanne en dao binne beef
 Van neet te temme krach e vuur,
 Wie *gleujend, vleujend* goudglazuur,
 Dat oet te hoegste huugdes *dweers*
 Door 't sjitterend blouw zeil zich *peers*,
 Um *daan* mèt wèld geweld, spontaan,
 Oedein te spatte tot oceaen
 Van fonkelende zonnewien
 Vol ziel-begeisterende sjien.

En midde-n-in dee straolestroum
 Ontwaak te eerd oet häören droum.
 En *koelik weurd* et klaor begriep
 Van 't groet gebäöre bij häör riep,
 Of *aal* stik z'in de statiedrach
 Van oet te doezend-en-ein-nach:
 De weeg in tintelend chromaat,
 Et veld in *roesjend* goud-brokaat,
 In wermen ametis te hei,
 In *vloer* van deep smarag te wei.
 Daan *seert* ze alles illegant
 Mèt fijne, zèlv're slingerband.

Mer rieker nog van lijnbeweeg
Weurd noe dat *speu-l* van kleur en *leech*,
Wen aal wat leef in struuk, op *len*,
In broune beuk, in zwarten den,
Ziech opmaak *wie* op wink of woord
En invèlt mèt subliem akkoord,
Wen hoeg, in volle zonnezie,
Weersjalt te solo-melodie,
Geöllegerd door *liewerk-slaag*
Es lofleeed op te nuijen daag.

En hiel deen tint - en toenendans
Stijg hoeger, hoeger in de glans,
En *lèG* ziech neer es gloriekroen
Rondum de Meister zenen troen.

Sept. 1919.

12. Stadsontwake.

Zach sjuif te dikke nachgardijn
 Veuroet van Oos nao Wes.
 Zwart liG et stadsbeeld; alle lijn
 En kleur is weggepres;
 Van klanke bleef allein 't geblaos
 Van katers op 'n *taak*,
 Of wied-eweg et bas-geraos
 Van boeren-hond, dee waak,
 Of, oet verdwenen torebouw,
 De zwoer, metaole *sleeg*,
 Die rondum valle, kaajt en *rou-w*,
 Op einzaam straoteweeg.

En wijer sjuif te nachgardijn
 Ziech op et Weste-n-aon.....
 En *zeet*... dao bove Wiek... hiel klein,
 Versijnt 'n klaorder baon.
 Ze *peers* ziech laanksaam hoeger-op,
 Ze wint aon kleur en glans.....
 Dao *tuint* aajt-Wiek al zene kop
 Verseerd mèt rose krans.

Et zwart, dat nog in straote dreef,
 Verzink noe in de grond,
 En lijn en kleur en klaank herleef
 In 't *greujend* mörgeblond.
 'n Deur, die kraak, 'n bel, die deunt,
 Et liek zoe nuij, zoe raar.....
Huurt, in de Honderstraot, dao dreunt
 Al 'n Sint-Pieterskaar.

Dan *bouze* stappe, dóf en plat,
 Van zwoer *beneegeld* leer.....
 'ne Jonge boer, *kump* aongezat
 De Mäönt aof, fluitenteer'.

Noe *heij*, daan dao, en links en rechs,
 Es kwaome z'oet te grond,
 Versijne kouplui, boere, knechs,
 En vrouwlui, breid en rond.
 En hoofgeklóts en *smikgeklets*,
Geblef, gekraak, *gesjrómp*,
 Geroop, gekakel en gezwets
 Weurd éine klaankeklómp.

De *merret* is in volle gaank,
 En in 't herbore *leech*,
 Straolt op ten tore, jeugdij-slaank,
 D'n Ingel van Mastreech.

Oct. 1919.

13. Twie jonges.

Twie löstige jonges, vol leve, vol krach,
 De zon in et hart, um de lip ene lach,
 Die trokke nao *boe-te* door velder en wei,
 En zonge-n-en spronge zoe los en zoe blij.
 Ze waore neet same, ze *kante* ziech neet,
 D'n ein' van d'n ander had *gaar geine* weet.
Eelk späölde ze *speu-l* in de bos, op et land,
 Eelk *droog* veur z'n eige 't gelök in z'n hand.
 Wat *kóste* ze mie nog verlange-n-es tat?
 Ze hadde toch eeder d'n hierlikste sjat:
 Et lachende landsjap, de berreg, de bron,
 De vröchte, de *veugel*, de blumkes, de zon!
 Hun *daak* waor d'n hiemel, zoe klaor en zoe puur,
 Hun woening de *sjoet* van hun *moojer* Natuur.

Mer onverwachs *leepe* hun wege bijein;
 Et waor bij 'nen awwe, bewingerde stein:
Opins, tösse 't greun en et *blondgekouf* graon,
 Dao stónte ze same, Ze zaoge ziech aon!
 Ze zaoge hun trèkke, zoe fris en gezond,
 Hun straolende ouge, zoe ope-n-en rond,
 En dadelik waos et hun klaor wie et leech:
 Hun leve *mós* goon langs tezellefde weeg!
 Toen slote ze *sjielik* e stevig verbond
 En zwore ziech trouw bij de Limburgse grond.

En *sints* ondernomme ze same de reis,
 En dinke *egaolig* en zinge éin wijs.

Ze *rölse-n-en* springe door *böskes* en beemp
 Wie echte koejonges, astant, *onbesjeemp*,
 Ze *kiet'le-n-et* graas, dat ziech tröGtrèk, versjrik,
Daan sliepe ze 't oet en ze lache ziech dik.

Ze pune de blomme, ze kääre de struuk,
 En *piere-n-et vèske*, dat angstig ziech duuk.
 Es *iele* zoe kroepe ze *dweers* door et *reet*,
 En buige-n-en ploetje, mer breke-n-et neet.
Ze gooje ziech nao mèt et goud van de zon,
 En *kneje-n-en knoevele-n-'t* zonder pardon.

En es *taan* et maonleech *kump*, röste ze oet
 Op bèdsjes van zèl'ver en lekker mals kroed.

Zoe *speu-le* ze door, eeder daag, hand in hand,
 In 't parek van Limburg, de *pèrrel* van 't land.

De naome van 't spaan, dat iech *heij uuch* besjreef?
 Ze zien wie meziek, aoh! Ze klinke zoe leef!
 Die knape, zoe mónter, zoe meister in 't *speu-l*,
 D'n eine *hèt* Göllep, d'n andere Geul.

Aug. 1919.

VI. Twie fabels.

1. Farizeeër.

Lès op 'ne zee'ren aovend,
Wie iech miech rappeleer,
 Bevónte veer us boete
 En spraoke-n-euver 't weer:
 Dat tat zoe sjoen en druug bleef
 Al weke-n-aon ei stök;
 D'n awwerwètse zomer,
 Dee had me weer ins *tröG!*

Dat *huurde-n-ene piering*,
 Dee mèt ze glad geziech
 De grond oet kwaom gekrope,
 En toen mèt groet gewiech
Begós te lammenteere:
 'Wie *vèlt* et *uuch* toch in,
 Zoe vää'l *druug* weer te wèlle;
 Iech vin dat erreg min.
 Geer dinkt mer aon eur eige,
 En of te boere lui
 Ocherrem ouch al klaoge,
 Daovan *geft* geer de brui.
 Nein, dao moot rege komme,
 En lang en vää'l *inins*;
 Iech hób toch nog compassie
 Mèt ene boeremins'!

Toen kroop tee *piering* wijer,
 Heer waor van *gif* gaans zwart.
 Mer meint ger, of te boer häöm
 Zoe nao laog aon et hart?

Dat *kindder* noe begriepel!
Geer *wèt* toch wel, heer *hèlt*
Ouch zellef vääöl van rege,
Wat *heer* neet weite *wèlt*.

Apr. 1914.

1. Et patrijske.

‘Aoch, *moojerke*-leef, iech zou toch zoe *geer*
 Ins *vleege* goon, *wie* m'n vrundinne’,
 Zoe zag e patrijske tege z'n *meer*;
 ‘Iech zit *heij* de gaansen daag binne’.

- ‘Nein, keend, *doeg* tat neet, *de bis* nog zoe klein,
 Diech *mós* ins op weeg get gebäöre,
 De sperrevers zien zoe *vaal*, zoe gemein,
 Dao *kós* tiech *dèks* eine versjäöre’.

- ‘Aoch, moojerke-leef, et weer is zoe zach,
 Wat zou iech noe leuk kinne *speu-le*;
 Iech blijf hiel kortbij en had mer gedach,
 Ins eve te goon tot tie *meule*’.

- ‘Nein, *kènneke*, noets; iech vin, et is *zun*,
 De leve zoe jónk te reskeere;
 Iech zaog weer in 't veld zoe'n kerels mèt *hun*,
 Die zeker niks goods prakkezeere’.

- ‘*Heh*, moojer, wat *zedder* zwoer op te hand!
 Geer höbt toch van miech neet te klaoge;
 De kwartel, de eend, de snep, de fezant,
 Die *mage* zoe *dèks* es ze 't vraoge’.

- ‘Iech zèG t'ch *entans*, iech laot tiech neet goon!
 De *moos* miech noe neet mie verfeelee;
 Al höbbe-n-et and're *dèkser* gedoon,
 Dat *kaan* miech ins lekker niks sjeele’.

Toen *woort* eus patrijske *benkelik* koed:
 ‘Zoe laot iech m'ch neet *transeneere*!
Eur iewig gezanik martelt miech doet!
 Iech wèl van m'n *jäög* profeteere!’

En mèt waos et weg in 't stóppeleland,
 En mèt waos et *moojer* vergete.
 Wat *voolt* et ziech vrij van eedere band,
 Wie breid woort *opins* ze gewete!

Et fladderde blij in 't zonneleech rond
 Nao 't lachende, lokkende leve;
 Veur wat waor et anders jónk en gezond,
 Es um ziech tao gaans aon te geve?

Dao zaog et zoewoer in 't *kliagreun* 'n *klóch*
 Bekinde aon 't gekke en 't zwiere;
 Die hadde van 't leve kinnes genóg,
 Dao *kós* et nog vääöl van goon liere.

Ze lagde-n-em oet, wie 't spraok van gevaor:
 Me zaog wel, et kwaom nog pas kieke.
 Geneete van alles, tróbbel en klaor,
 Dat *kós* iers et leve verrieke.....

In 't nèske zit *moojer*, 't hart vol sjaggrijn,
 Hiel stèl in 'n *heukske* te *kriete*;
 Ze is wie geknak, ze *veult* nog te pijn,
 De strieme van 't keend z'n verwiete.

Toch heet ze 't nog *leef*, et blijf toch häör blood,
 Et blijf toch 'n deil van häör weze;
 Aoh, waos et mer *tröG!* Dan zou häör gemood
 Wel gaw van die pijn weer geneze.

Ze weurd ongerös; de klein blijf zoe lang;
 De *oore*, ze lieke te kroepe,
 E veurgeveul *kump*, persijs *es* 'n slang,
 Häör loerend en dreigend besloepe.

En 't jónk *heet* plezeer. Wat prachtigen daag!
 Wie *keul* is et graas en wie mollig,
 Wie lekker de zaod, dee 't knibbele *maag*,
 Wie donker de *böskes*, wie lollig.

Wa's tat? ... E geritsel? ... Oej, et weurd bang!
 Zou dat noe 't gevaor zien? Daan vlöchte!
 Te laat.... Enen drugen, hevige pang....
 Morsjdoed liG et neer in de *vröchte*!

In 't nèske zit moojer einzaam en wach.....
 Häör hoop begint laanksaam te kwijne.
 't Weurd aovend en nach, weer daag en weer nach...
 Häör *lèste* hoop zuut ze verdwijne.....

't Is stèl in et nès; gei monter gefluit
 Van jónkheid zal *oets* nog tao sjalle;
 En *aal* wat me *huurt*, dat is et geluid
 Van zöchte, van traone, die valle.....

Sept. 1919.

VII. Geleghenheids-krabbels.

1. Es te zomer aonkump.

Es m'in z'n eige hoës woent
 Op good gezeene stand,
 'n Woening, groet en deftig,
 Gezond, solied, riant,
 Mèt kamers, klaor en *klöchtig*,
 Rejaol en vol gereef,
 Boe-in me hoop te blieve
 Zoe lang es tat me leef,
 Dan kin me neet beseffe,
 Wat tat et zèGGe wèlt,
 E krotsje te bewoene,
 Boe *noets* te zon in vèlt,
 Zoe 'n *aajt* en rot *kavaalje*,
 Boe noets niks *weurd* gemaak,
 Mèt miestal mer éi *ruutsje*
 En e vervalte *taak*.
Dèks moot éin kamer deene
 Veur slaope, veur de was,
 Veur kooke, smooke, ete,
 Veur *koep* en bèd en kas.
 De *kaw kump* in de winter
 Nao binne vrij en vraank,
 En 't ruuk onveers, benawwend,
 De gaanse zomer laank.

En dat tao kinder leve,
 Klein *trupkes*, die vergoon,
 Die zoe nao zon verlange,
 God, God, wat e bestoon!

Wie *wèlle* die gedije
 In *dometige* voch,
 In staank van *zweit* en *luter*
 En *vètte* etensloch?
 Ze zien toch wie de *plentsjes*,
 Die ouch veur hunne *greuj*
 Gooj loch broed nudig hōbbe
 En e gesjik mieljeu.
 Och, *kōste* toch tie *sjäöpkes*
 Ins *boe-te* in de wei
 Wie veulekes ziech rolle
 Of op 'n zonn'ge hei
 Ziech lekker laote *brooje*,
 Wat zou hun dat neet goon,
 Wat zouwe ze floreere,
 Wie good zou hun dat stoon!
 Hun *beurske* zou ziech vōlle
 Mèt sterke boeteloch,
 Hun *wengskes* ziech goon kleure
 Door hierlik levensvoch.
 Dan kwaome ze op krachte
 Veur lange, langen tied,
 En waos menn'g *kleisper dōpke*
 Veur good z'n bleikzōch kwiet.
 En kwaom zoe keend tan later
 Weer bij z'n awwers trōG,
 Dan straold' ouch op hun weze
 'n Deil van *zie* gelök.

Zeet, *gooj* Mastrechteneere,
 Geer hōbt et in de hand,
 Um zoevāöl goods te stichte
 Door *euren* onderstand.

Dinkt aon eur eige kinder,
Aon eure jongen tied,
Dan krijgder wel kompassie
En *geft* geer zonder spiet.
En, höbt geer *dèks* e feeske,
Es et gelök uuch deent,
Ter iere van e broedspaar,
Of e kommuniekeend,
Dinkt *taan* aon de kolonie,
Die kinder oet *liet* goon,
Want veur zoe leefdewerrek
Is hiel väöl geld vandoon.
Alloh! zeet sjarritabel,
Eur loen *geit* uuch neet mis,
God zal et uuch vergelle,
Dee *wèt*, wat eelend is!

Apr. 1914.

2. 1664 - 7 juli - 1914.

Twie honderd fieftig jaor geleije!
Sints me't nuij Raodhoes in góng wijje
 In plecht'ge zitting van de Raod,
 D'n Indivize Magistraot.

Twie honderd fieftig jaor geleije!
 Vääöl jaore zien et, die *us* sjeije
 Van dat beteik'nisvol momint:
 De stichting van *eus* Monumint

Twie honderd fieftig jaor geleije!
 Wee *hej* toen dörve profeseije,
 Dat nog van daog *tee* steine reus
 Dao stoon zou zoe mazjestueus?

Twie honderd fieftig jaor geleije!
 Wie kort, helaas, waos toen 't verblijje:
 Nog waor d'n tore neet gereid,
 Of 't Frans belèG brach Treech in leid.¹⁾

Twie honderd fieftig jaor geleije!
 Wat had me sedert neet veur tije,
 Wat *mós* Mastreech al neet doorstoon,
 In wiewääöl han zou 't euvergoon!

Twie honderd fieftig jaor geleije!
 Toch zien veer trots, en wel mèt *reije*,
 Want wat ouch *sints* is gepasseerd,
 't Stadhoes heet alles getrotseerd.

Twie honderd fieftig jaor geleije!
 Mastreech, *de bis* toch te benije!
 Is 't door et waope, watste *veurs*,
 Dastiech zoe good besjerrempe *weurs*?

1) Juni 1673.

Twie honderd fieftig jaor geleije:
D'n Ingel góng mèt leefde spreije
Z'n vleugels euver 't nuij Stadhoes,
De Stadsstaat stevig in de *voe-s*.

Twie honderd fieftig jaor geleije,
Nog blijf Mastreechter *däög* gedije,
Nog waak *teen* Ingel euver Treech,
Nog gief *eus* Staar häör zèl'ver leech.

Twie honderd fieftig jaor geleije!
God gief, dat ouch in later tije
Eus naogelach zoe spreke *maag*,
Wie veer op teze sjoenen daag!

Juli 1914.

3. Vreij.

Vreij? - Veer winse vreij?
 Veer dörreve-n-et vlooke,
 Dat volke ziech bestoke,
Massakk're len en steij?

Vreij? - Is tat oprech?
Goon veer, die daonao vraoge,
 Neet door, mèt *us* te plaoge?
 Is tat neet eve slech?

Vreij? - Is tat gein *zun*,
 Dat veer, die zoe d'rum smeeke,
 Geregeld aof nog breke
 Eus eige lui, eus *vrun*?

Vreij? - Waos 't neet *eur* plich,
Koej tonge, te beginne,
 Mèt iers ins te bezinne,
 Wat koeds geer höbt gestich?

Vreij? - Dat vraagt ouch *geer*,
 Geer laffe egoïste,
 Die volpropt kas en kiste,
 En leeft veur et plezeer?

Vreij? - Zeet geer em weerd?
 Geer, anti-nationale,
 Geer, pes van de neutrale,
 Die alles kritikeert?

Vreij? - Höbt geer dan spiet?
 Verliechte Godnegeerders,
 Verwaande volksbezweerders,
 Die *rondzejt* haat en nied?

Vreij? - Gaot iers tot God,
Geavvenseerde geister,
En liert van eure Meister
Et prinsipaol gebod.

Vreij? - *Slet* iers ins vreij
Mèt *Häöm*, mèt *eure* naoste;
Iers *taan maagt* geer uuch haoste
Nao 't doel, zoe sjoen, zoe blij!

Sept. 1917.

4. Roed - wit - blouw.

Wie mónter ploejde ziech ten baone
Lès, op tee Nationalen Daag,¹⁾
 O *Veendel*, sjoend'r es alle *vaone*,
 Wie dik tao 't goud op liGGe *maag*.

Wie blij had iech t'ch oetgestoke
 Dee Zondag, *prónt wie* zonneglood
 Kwaom door de wolleke gebroke
 En *aal* mèt leve-n-euvergoot,
 De Groete Klok häör bronze toene
 Doog daav're op et aajt Mastreech,
 Terwijl 't Wilhelmus kwaom bekreone
 De jubel, dee nao bove steeg.

Mer, toen iech zaog zoe fier diech hange,
 Dao *stóGde* miech *opins* m'n hart:
 Zou binnekorts me goon vervange
 Dat wit door geel, dat blouw door zwart?
 Zoustiech te leste kier noe *weje*
 Van aof te gevels van *eus* stad,
 De Belzj *heij* komme keuning *kreje*,
 Dee *noets get heij* te make had?
 Zou ene Waolenhak ziech zètte
 Op euzen *Ingel* van Mastreech,
 Zou ander leech eus *Staar* belètte,
 Te sijjne, wie ze vreuger *deeg*?
 En zouwe *veer* us laote trampe
 Of ringele door vreemp geweld?
 Veer, die us winse vas te klampe
 Aon Nederland? Nein! Veur gei geld!

1) 8 December 1918.

Dat zal *zeleve noets* gebäöre!
Et roed, et wit en ouch et blouw,
Gein natie zal vanein et *sjäöre*,
Dat beeld van eus Oranje-trouw!

Nein, *veendel*, diech *zöls* blieve ploetje
D'n kleure euver stad en streek.
Dat zweurt Mastreech, al *móste doeje*
Ouch valle onder *sjeut* of steek!

Dec. 1918.

5. Van twee naobers.

Dao waor ins ene kleine boer,
Mèt nege mager *keuj*;
Z'n *naoberse* had èllef stöks:
Dat waos heer lang al *meuj*.

Destijds waor ouch *tee* boer ze *vie*
Gezond en good bij vleis,
Tottat *opins* et *woort* geplaog
Door eine *koeje* geis.

De naoberse häör èlleftal
Bleef van die plaog bevrijd,
En *sints teen* tied woort zij nog mie
Door *euze* boer benijd.

'*Boeveur*', zoe zag *heer* tot te vrouw,
'Höb iech 't allein zoe *hel*,
Boeveur blijf 't *vie* van uuch zoe vèt,
Is 't *meint* mer *knook* en vel?

Ah, iech verdink *uuch*, dat tee geis,
Dee al mien bieste *sloog*,
Door uuch gepaojd is, achterbaks,
Zoedat heer *uuch* niks *doog*.

Dat is gemein van *uuch*, medam,
Dat laot iech zoe neet goon;
Iech eis van uuch te bèste *kooj*,
Die-t-geer op stal höbt stoon.

Ze *kump* uuch ouch neet ierlik tou,
Want door 'ne valse zèt
Woort zij aofhendig miech gemaak,
Wie-t-geer wel hiel good wèt.

*Gef*t geer ze miech noe neet goodsmoods,
 Dan weit iech wat iech doon:
 Dan klop iech bij de Hiere-n-aon,
 Die numme z'uuch gewoon'.

- 'Wel, vrundleef', *zag* tao-op te vrouw,
 'Iech g'luif, de bis neet good;
 Gaank stèllekes, *keul* iers ins aof,
 De *brets* zit tiech in 't blood.

Iech kin d'rin komme, gaans en al,
 Das tiech zoe klaogs en *kuims*,
 Mer das toch woerlik neet mien sjöld,
 M'ch *tunks* bepaold, de *druims*.

De liks te *giepe* nao mien *keuj*;
 Wie *vèlt* et tiech toch in!
 De prittendeers tao rechte-n-op,
 Dat heet *jao* geine zin!

Nein, nein, vrund, al die èllef stöks
 Zien eigendom van miech,
 En altied *heij* op stal gewees,
 Gein eint waor *oets* bij diech.

Iech staon diech nog gei *struuspiet* aof,
 Gezwege van me *vie*;
 Al maakste nog zoevädol *behej*,
 Et liet miech *kaajt* en *vrie*.

Noe *gaank* mer nao de Hiere tou,
 Iech bin niks ongerös;
 Blammeer dao mer d'n naobersvrouw
 Zoevädol es tiech tat lös.

Ei woord nog, broor, onthaw dat good:
Reur neet aon miene stal,
 Want taan verbranste zoe d'n *han*,
 Dat et tiech heuge zal!

De boer trok nao de groete stad
 En klaogde dao ze leid;
 Er kraomde al z'n leuges oet,
 En *vroog* e good besjeid.

Mer *zeet*, die Hiere wiste *mie*:
Ze dooge-n-em verstoon,
 Dat *heer* verkierd had aongekaart;
 Er *kós* nao hoes tou goon!

Dao *góng* eus *buurke* trög nao *heim*,
 De start tösse de bein;
 Er bromde, gromde binnensmóns:
 'Verdrejd, dat is gemein!'

En nog gief heer de mood neet op,
 Al *kraog* heer e kaajt bad,
 Nog loert heer mèt 'n hallef oug
 Nao 'tgeen er *geere* had.

Mer ouch z'n naoberse blijf op
 En *hèlt* 'n oug in 't zeil;
 En, *kump* heer häör *te nao*, dan weurd
 'n Rammeling z'n deil!

Mrt. 1919.

6. Tien jaor.

Tien jaore *zien* verstreke,
Sints tat op 't Haags Paleis
Opins kwaom neergestreke
 Hier Laankbein, blij van geis.

Heer vont e zach matreske
 In *weegske*, blaank en teer,
 En lag e klei Prinseske
 Verzichtig tao-in neer.

Dat waor de nuijen daag'raod
 Van d'aw Oranje-zon,
 Die door *häär* zachte weldaod
 Nog mie *eus* harter won.

Tien jaor *zien* sints verslete,
 Tien jaor heet Holland trouw
 Gejubeld en gekrete
 Mèt Keend en Keuningsvrouw.

Tien jaore *zien* verdwene,
 De klein Prinses *woort groet*;
 Mer *noets* is *Z'us* gesjene
 Zoe *leef* es noe, in noed.

Veural *veer*, Trechteneere,
 Veer *veule* dat zoe good,
 Noe m'*us wèlt* anneGzeere,
 Wèlt sjeije blood van blood,

Noe *lieg* en *voel* gekónkel
En valse politiek
Us strikke spant in 't dónkel,
De woerheid sleurt door 't sliék.

D'rum *wèlle* veer herhoole:
Eus aw Oranje-trouw,
Noets weurd ze us ontstole,
Wat *us* 't ouch koste zou!

30 Apr. 1919.

7. Trouw.

Nog is te politieke loch betrokke,
 Nog hange donderk^öp in 't Zuid',
 Die grommenteere samehokke,
Us dreigend mèt hun d^óf geluid.....
 Gein' noed! Ze z^ölle wel verdwijne,
 Veurdats ze good zien oetgeraas,
 d'Oranje-zon zal blieve sjijne
 Op *aajt* Mastreech aon Holland's Maos.
 Veer z^ölle ze vanein doen *sjäö*re
 Door 't trille van *eus* jubelleed,
 Tottat t'n horizon zal *kläö*re
 En daveren van euze kreet:
 Trouw aon eus Limburgse landouwe,
 Aon Holland trouw in *vräö*g en noed,
 Trouw aon Wilhelma van Nassouwe,
 En trouw aon God tot in d'n doed!

Nog *toe-te dèks* te dissonante
 Van *vreigeleers us* in de oer,
 Nog *sjik* te leuge häör trawante
 In Limburg rond van Geul tot Roer,
 Nog *zeuke* deep-miskinde geister
 Hun *gifte keule* op eus land,
 En *woort* hun de verleiding meester,
 Te *zeje* twiedrach, misverstand.....
 Hun *steuke zölver* hun vergeve,
 Mer et vergete doen ver neet,
 En klinke zal hun hiel hun leve
Eus wachwoord, euze forse kreet:
 Trouw aon eus Limburgse landouwe,
 Aon Holland trouw in *vräö*g en noed,
 Trouw aon Wilhelma van Nassouwe
 En trouw aon God tot in d'n doed!

Aug. 1919.

31 augustus 1919.

Umhoeg *eus* hart! Laot vrij et stijge
 D'n ierste Keuninginnendaag,
 Dee, *sints* ten oorlog us kwaom dreige,
 Eus volk in *vrij* weer viere *maag*!

Vief jaor *acht'rein mós* Holland beve
 Van angs veur 't *benkelik* gedroch,
 Dat loerend bove-n-us bleef zweve
 In Holland's vrij en zuver *loch*.

Vief jaor vervloge, nein, ze krope,
 Ze vronge ziech mèt zwoeren drök
 Door 't *bleujend* landsjap van eus hope
 En *leete*-n-es woestijn 't us tröG.

Et zèsde is noe aongebroke,
 De oorlogsfakkel is geblös,
 Et *zweerd* is in de *sjeij* gestoke,
 En 't minsdom, kraank, et snak nao rös.

En Holland? 't Is gespaord gebleve!
 Al *voolte veer* ouch *dèks* te glood
 Van 't heftig branne bij *us neve*,
 Et *sloog* neet euver op eus good.

Laovveer vandaog veural herdinke
 Dat feit en laot eus daankgebed
 Deep oet eus harter opwaarts klinke
 Tot Wee eus Holland *heet* gered.

D'rum, Limburgers, Mastrechteneere,
 De kneej gebuig in d'ierste plaats,
 En jubelt, dat *eur* berg vibreere,
 Euren 'Te Deum' t'r iere Gaods!

En, ie dee zaank nog is gereze
 Tot in de hoegste hiemelbaon,
 Stumt dadelik, mèt hiel eur weze,
 Et vraank en vrij 'Wilhelmus' aon!

God en eus Keuningin te iere
 Op eeder tied, in eelk gevaal,
 Hun trouw te deene, Hun te viere,
 Dat zij *eus* hoegste ideaal!

Jao, Limburg *wèlt* noe 't *sjriewe*, sjaat're,
 Al *preemp* et ziech ouch blouw en zwart,
 Want sjalle *moot* et, nein, 't zal klaat're:
 Aon God en Holland *huurt* m'n hart!

En of 't gelök us tou zal blinke,
 Of tegeslaag us *kump* ten deil,
 Door Limburg zal et blieve klinke:
 God lof en Wilhelmina heil!

Aug. 1919.

9. Panem et circenses.

(Broed en *Speu-le*)

Wie 't vollek van Roeme z'n keizers *vroog*
 Um broed en um *speu-le* en 't niks mie *doog*
Es jachtend geneete van 't aards bestoon,
 Toen waos et mèt Roeme z'n krach gedoon.
 Van toen aof *begós* et te zellefmoord,
 Dee laanksaam mer zeker voltrokke *woort*,
 Van toen aof al gaabde 'm den aofgrond tou,
Boe-in dat et later verdwijne zou.

Geweldige lès veur et naogelach!
 Helaas! Höbbbe veer de moraal betrach,
 Die zonneklaor us tao-oet tegestraolt?
Heet Roeme vergeefs et gelag betaold?

Et antwoord? ... och, *zeukt* et toch neet te *wied*:
 Dat gief us et leve van dezen tied,
 Et leve, boe 't 'Iech' op te veurgrond *steit*,
 Dat 'Iech', dat al 't andere wieke *deit*,
 Dat pielrech z'n baon *zeuk* door dun en dik
 En 'tgeen in de weeg *steit* vertramp en *brik*

Dao *weurd* in de wereld vandaog ten daag
 Ziech neet mie gevraog, of *get* pas, get *maag*,
 Es 'Iech' et *wèlt* höbbe, es 'Iech' 't *wèlt* doen,
 Maak 'Iech' korte wètte mèt *däög*, fatsoen.
 'Iech' staart op z'n rechte ziech stekeblind,
 Z'n plichte? Die *zien* em *zoeväöl* es wind!
 Ein zaak mer gief richting aon wat er dink:
 Et levensgenot, dat em lokkend wink,
 Dat meester ziech maak van ze gaans bestoon
 En eindig mèt em moreel laam te sloon.

En dao-aon, Mastrechteneers, doen veer mèt?
Zien veer dan neet bang veur die groete wèt,
 Dat eeder geslach, dat z'n plich miskint,
 Ziech zeker op 't hellend terrein bevind?
 Zien veer dan neet bang veur die groete straf,
 Of zien veer alwijnl *dèks* te suf, te laf,
 Um ouge te hóbbe veur wat *us* dreig,
 Te *hure* de stum, die *jao* toch neet zwijg?

Veer *móste*-n-us sjaome veur 't braaf geslach,
 Dat us zoe invoudig heet groetgebrach,
 En altied us *veurheel*, dat eus gelök
 Neet zit in voldoening van eeder nök,
 Mer dat eus bestoon *daan* iers weerde krijg,
 Es 't eigebelang veur de plichte zwijg.

Dat is te traditie, al iewe-n-*aajt*.
 En liet us tie noe zoe opins ies-kaajt?
 Nein, nein, 't kin neet woer zien, want in eus hart
 Dao liG nog te *fong*, dee d'n tiedgeis tart,
 Dao leef nog te kiem van die edel plant,
 Mèt zörreg getrokke door awwershand.

Gelökkig, et is tus nog neet te laat!
 Bedinke veer dat tot eus eige baat,
 En werrepe veer de gedachte *wied*:
 'Zoe is ins te geis van de nuijen tied'.
 Wat, geis van d'n tied! Wat e stom gepraot!
 Is tee tot zelfstandig ontstoon in staot?
 Of weurd heer neet *ieder* gemaak door *us*,
 Al is et mesjien dan ouch onbewus?

Jao, veer zien de vörremers van dee geis,
 Veer passe-n-em aon op eus eige *lei-s*,
 Veer geve-n-em *veujdsel* door eus natuur,
 Eus dinke, eus spreke, eus 'Iech'-kultuur.

Et liG dus aon *us*, of *heer* blijf bestoon;
Es *veer* dat neet *wèlle*, dan is 't gedoon.

Welnoe, *tuine* veer dan dee geis eus mach!
Bestrije veer häöm mèt eus volle krach,
Mer bringe veer *iers* van eus eige 'Iech'
Et offer op 't altaor van rech en pliech.
Daan doen veer, wat Heer, euze Meister, *doog*,
Dee aal, wat z'n 'Iech' kós verneed're, *droog*,
Dee weg ziech gesieferd *heet* tot t'n doed,
Um us te verlosse van 't iewig koed.

Mastrechteneers, maak tus *tee* geis kapot!
Heer maak euzen tied toch zoe kraank, zoe rot.
Zèt ferrem et mets in et *voel* gezwel,
En snijd et deep oet, al is 't nog zoe *hel*.
Dat zal uuch neet rouwe, op geine grond,
Want, weurd euzen tied later weer gezond,
Dan *kump* ouch eus aajt, eus zoe leef Mastreech
Vanzellef oet duusternis weer tot *leech*!

Jan. 1921.

Twiede serie

1. Van ene pötter en 'n sijs.

(Op e Kopere Broedspaar).

'n Achste iew geleije,
Op ach en twintig 'Prèl',
Wie 't greun ziech oet góng spreije,
Zoe jonk, zoe levensfèl,
Toen kwaom e nèske *veerdig*,
Gebouwd mèt leefd' en mood;
Twie *piettekes*, hiel weerdig,
Betrokke-n-et veur good.

Heer waos 'ne flinke pötter,
Zij leek 'n ferrem sijs,
Ze hédde-n-häöm de Sjötter,
En häöre naam waos: 'Lijs'.

Et vreugjaor lagd' hun tege,
En fris klonk hunne zaank:
Ze zouwe same vleege
Altied, hun leve laank.

De zon kwaom lekker sijnne
In 't nèske vol gelök,
Ze dachte neet aon kwijnne
En bleve jonk en *vlöG*.

Heer *flödde* altied monter,
Noets góng heer van de wijs,
En, vloog heer oet, dan vont er
Altied *get* veur z'n sijs.

En zij? In hiel häör leve
 Waos heer en heer allein,
 Zij wis em te umgeve
 Mèt leefde, trouw en rein.

Dao waos bij aal wat *ploejert*
 In bos en veld en wei
 Gei nès zoe zach *doorhoejerd*
 Mèt leefdeglood en *vreij*.

En 't nèske *woort* bevolleek:
 Jong sijskes kaome bij,
 En pötterkes *wie* 'n wollek;
 Wie piebde die zoe blij!
 Wat waore ze neet lollig,
 Dat jonk *gedaons* bijein,
 Mèt lijfkes, teer en mollig,
 En bekskes, fien en klein.

.....
 En *mie es* twellef jaore
 Is 't nèske noe bewoend,
 En *mie es* twellef jaore
Heet tao 't gelök getroend.

Van wie väöl ander nèskes
 Ouch mèt gooj zörg bereid,
 Vind me nog mer de reskes
 Nao alle kant verspreid?

Mer 't pötternès is stevig,
 Zoedat et were *kint*
 De störme, nog zoe hevig,
 Umdat te *leefde* 't bind,

Umdat te pötter trouw is,
 En zörreg daag en nach,
 Umdat z'n sijs 'n vrouw is,
 Die flink häör pliech betrach.
 Umdat noets *ei* vals *tuunsje*
 Hun zach gefluit *versjäärt*,
 Umdat heer 't sjoenste *kruunsje*
 Z'n sijs steeds wierdig *käärt*,
 Umdat ze veur ein leve
Zjus wie d'n iersten daag,
 Umdat ze hoeg verheve
 Zien bove slech verdraag.

En *wee* z'n pliech zoe opnump,
 Altied zoe *deit* z'n bès,
 Dee *dink*: 'dat heer mer oetkump,
 De vijand van et nès'!

Laot *taan* de störm mer krake,
 Dat kin toch *gaar* gei koed,
 Ze zölle 't nès bewake,
 Beveilige veur noed.

En es te zomer, later,
 Veur herfs en winter *wiek*,
 Daan nog klink blij gesnater
 In 't nès van leefde riek.

Daan zal 't *gevlöchel* zinge,
 'n Eeder op z'n wijs:
 'Laot *us* hun hulde bringe,
 De Pötter en z'n Sijs'!

Oct. 1915.

2. Missieweek - veurspeu·l.

Zèt ope d'n poorte, maak effe d'n weeg,
 Laot zinge d'n klokke hun welkom, Mastreech,
 Umhang diech te feeskleid, *doeg* 't werrek opzij:
 De veurvechters-tróppe van Kristes *zien heij*.
 Ontvang hun gasvrij op ten hëllige grond,
Boe ins Sintervaos zene vootstap in stont,
 Boe ins Sintervaos mèt z'n krachtige hand
 De vaon van de Leefde, van 't Leech *heet* geplant.

Bedink, *waste waors* veur deen tied, *waste bis*,
Sints Heer diech gemaak heet van Heide tot Kris;
 Daan zólste beseffe 't gewiech van de stried,
 Dee God z'n gardiste dao veure, hiel *wied*,
 Daan zólste wardeere hun lije, et blood,
 Door hun dao geofferd veur 't minsdóm ze good.

Mastreech, d'n traditie, d'n aofkoms en rang,
 Ze kwaome tot noe tou nog *noets* in't gedrang.
 Haw hoeg dus ouch noe dene vlek'loeze naam,
 Gezat door Servaos in massief-gouwe raom.
 Steun Holland z'n Missie op Treechter maneer,
 Dat is: steun van harte en geef mèt plezeer.

Juli 1921.

3. Moeder zien.

(Aon 'n Moeder).

Moeder *zien* - dat is verheve,
 't Is et sjoenste, wat *besteit*,
 Eeder vrouw hoop 't te beleve,
 Häören trots is 't, *boe* 't um geit.

Moeder zien - et *liek niks* lestig,
Es me 't dink in theorie,
 Mer praktiek kin *dèks finestig*
 Spotte mèt zoe'n poëzie.

Moeder zien - et gief te drage
 Hiel vääöl zörg en ouch verdreet;
 Wat 'ne las en onbehage
 Bringe *dèks* toch kinder neet.

Moeder zien - mer, wat 'n weelde,
 Es te blijje kinderlach
 's Möriges vreug al zonn'ge beelde
 In häör hart *heet* veurtgebrach.

Moeder zien - et is *nuij* leve,
 't Is *nuij jöög* van *vääör* aof aon,
 Aon de vrouw *es* loen gegeve
 En *es troes* veur menn'gen traon.

Moeder zien - wie hierlek klinke
 Häör de kinderstumkes neet;
 Sjoender *kaan* ze ziech niks dinke,
 Zeuter zinG veur häör gei leed.

Moeder zien - 't zij diech gegeve,
 Dat tit vieftal stumme *heij*
 Lang, hiel lang nog in *die* leve
 Klinke blijf zoe sjoen en blij.

December 1922.

4. Miert.

Zen zwierige prach
 En sjallekse lach
 Begouchelt te blumkes,
 Die 'm lokke mèt stumkes
 Van zuver kristaal.

Heer liek hunne prins
 En *raajt* hunne wins:
 Noe *deit* er hun klinke
 En zonnendraank drinke
 Oet amb're bokaal.

De gouwe wien kragt,
 Hun levensvräög *sjalt*,
 En, wat hun ouch *feelde*,
 Noe *veule* ze weelde
 In 't *broesjend* jonk blood.....

Helaas, hunnen droum
 Vervluig wie de stoum;
Boe is er gebleve
 Dee prins van dao-eve,
 Zoe riek en zoe good?

Is tat em, dee ploert,
 Dee vals nao hun loert?
 Deen *eigenste* goojert,
Bliek noe ene sjoojert,
Es prins mer verkleid.

Er raos en er ros,
 Trèk *weus* op hun los,
 Begief ziech aon 't *riete*,
 Mèt hagel te smiete,
 Dee striemend hun snijt.

Hun *köpkes* doen pijn;
 Mezeerie, sjaggrijn
 En angs doen hun beve,
 Hun *bleujend* jonk leve
 Versjrompelt in noed.....

Klein blumkes, gedöld!
 Nog kort en geer *zölt*
 De zon weer, de echte,
 De *Miert* zien bevechte
 Op leve-n-en doed.

Häör wèkkende krach
 En straolende lach
 Zal *uuch* doen hergreuje
 En aal uuch vergeuje
 Veur eelend en koed.

Mrt. 1922.

5. Leid.

Leid is et *vaal* gedroch,
Oet Adams sjöld gebore,
Väöl iewe-n-aajt en toch
Nog niks aon *gif* verlore.

Leid *kump* es vals serpent
Us laanksaam tougeslope,
Terwijl *veer*, nonsjalent,
Us paoje nog mèt hope.

Leid naodert *dèks* van *veerr*'
Mèt olifante-passe,
En plettert us teneer
Tot levens*meuje* masse.

Leid *kin* mèt tiegers*sprunG*
Inins ziech op *us* smiete,
Um wèld, mèt eine *vrunG*,
Eus hart kapot te *riete*.

Leid *sjut* *dèks*, wie de gier,
Pielrech oet hoeger laoge,
Um 't hart us, kier op kier,
Mèt stökskes weg te *knaoge*.

Wee kós ziech veur et leid
En al z'n streke *heuje*,
Wee had *oets* et beleid,
Um aon zien mach t'*ontgreuje*?

Wee wis *sints* 't Paradies
Z'nen aonval aof te were,
Wee eind'lik won de pries,
Door 't glansriek te *bravveere*?

Mer Eine *heet* 't gekind:
Heer is te stried begonne
En brach em tot et ind,
Want Heer heet euverwonne.

Dee al 't leid op ziech naam,
Heet neettemin 't geslage,
Door 't Häöm, van Wee Heer kwaom,
Gedöldig op te drage.

Sints weite veer besjeid,
Wie 't ondier te bestoke:
Es *Zie*-beeld veur *us* steit,
Is Leid z'n mach gebroke.

Apr. 1922.

6. Keersnach.

Nach, zoe zwart, zoe dik van duuster,
 Die ziech *loem*-zwoer veurtbeweeg,
 Toch zoe vol van glans en luuster,
 Straolend van oneindig *Leech*.

Nach, zoe stèl, zoe leeg van klanke,
Boe gei fluust're zelfs in dwaolt,
 Toch zoe vol van 't jubel-danke,
 Oet t'n Hiemel neergedaald.

Nach, zoe *sjoever*-kaajt, zoe errem
 Aon *get* glood, boe hoop door *bleujt*,
 Toch zoe vol van Leefde-werrem,
 Die in 't Kribbeke ontgleujt.

Nach, zoe doeds, zoe zwoer-umweve
 Mèt et kleid van dóffe rouw,
 Toch zoe vol van hierlik Leve,
Us gesjónke oet Slevrouw.

Somberste van alle nachte,
 Sjoenste nach van hiel et jaor!
 Wou de wereld toch betrachte
 't *Leech* van Bethlehem, zoe klaor,
 Wou et minsdom toch begriepe
 't Lofleed van de Ing'lerij,
 Beter tijje zouwe riepe,
 Riek aon Leefde, *Leech* en *Vreij*.

20 Dec. 1922.

7. 'n Versjijning.

Winterduuster kwaom geslope
 Euver 't somber-gries Mastreech,
 Dat, van kaw ineingekrope,
Sjoevertig ziech voolt en zweeg.
 Ouch 't Stadhoes stónt stèl te *moeke*
 Oppe *Merret* in de *beis*,
 Die 't *finestig* wis te *toeke*
 Mèt häör sjerpe, valse wijs.
 Mer al had et kaajt van boe-te,
 Werrem leek et binnenin:
 Helder leech *veel* door de roete:
 Raodsvergaad'ring! Da's neet min!

Ha, dat waor e *boetekenske!*
 Dalik, dach iech, dao nao tou.
 Iech waor *nuij*, wat in dat *krenske*
 Weer bedisseld weurde zou.

Wie 'ch tao stónt in *prakkezatie*,
 Plóf! Dao *vèlt* mèt forse smak
 Bove-n-oet te twiede *statie*
 Veur miech neer *get* wie 'ne zak.
 Stief van sjrik, dat *kindder* dinke,
Zeen 'ch werrechtig ene kop,
 En mèt ouge, die *weus* blinke,
 Rich ziech 'n gedaonte op.
 'ch *Huur* 'n stum, die sprik: 'Da's sjterrek!
 Zoe *get* had iech *noets* gedach.
Hej 'ch mer röstig in m'n zerrek
 't Lèste oordeil aofgewach.'
 Toen tot miech: '*Hier*, wat 'n zede!
Hèt tat sociaal-verleech?!

- Ekskuzeer, iech bin Membrede,¹⁾
 - Awwë börger van Mastreech. -
 Dat iech 't nog zoe wied *mós* bringe,
 Um *heij* veur 'nen twiede kier
 Door 'n vinster oet te springe,
Zeet, dat *deit* miech leid, menier.
 'ch *Hoort* al *dèks* van d'avonture,
Boe me 't geld *heij* in reskeert;
 Daorum bin iech ins goon *hure*,
 Mer iech *hüb* em gaw gesmeerd.
 Want et waos neet mie te harde
 In die zitting van de Raod,
 't *Leek*, es hadde ze mieljarde,
 Zoe rejaol *woort* tao gepraot.
 En 't *begós* miech zoe te *knaoge*,
 Dat iech oet te vinster sprong,
Pront wie bij et donderjaoge
 Destijds van Napoleong.

Hier, iech *wèl uuch* éin zaak raoje:
Zèt tie *mensjes* aon de deur;
 Zoe es tie de boel *begaoje*,
 Dat *kump nörges* anders veur.'

Pft! Membrede waor geblaze.
 En iech dach: Wat *gooj* aw ziel!
Heje veer nog zoe paar baze
 Van deen awwerwètse stiel!

1) Veur degene, die et neet wete, et vollegende: André Charles Membrede, gehore in Mastreech de 4e November 1758, woort in 1798 beneump tot lid van de 'Conseil des Cinq Cent' in Paries. Wie Napoleong op 18 Brumaire An VIII (9 November 1799) zene 'Coup d'Etat' doog en dee 'Conseil' mèt z'n troppe binnedrong, sprong Membrede door 'n vinster nao boete, terwyl er reep: 'Da's sjterrek'!

Wie iech wou t' Stadhoes opstappe,
Um nog luustere te goon,
Kwaom de Raod al van de trappe:
De vergaad'ring waor gedoon.
Zjus kós iech toen op nog vange
Ei gesprek op mónt'ren toen
Van 'n liening, aongegange
Evekes van twee mieljoen!

Dec. 1922.

8. Hèlìgdomsvaart.

Ze kwaome-n-op van alle kant,
 Te peerd, te voot, van alle stand,
 De kleine boer, de rieksmagnaat,
 De gildemeister, de prelaat.
 Karosse rolle door de straot
 Mèt edelvolk in groete staot;
 Goudlakeglans en hermelien
 Wèdievere mèt *vloer*, satien.
 Bazuingesjal en feesrefrein
 Weerlinke euver 't Vriethofplein
 En *speu·lend* brant te zonnevlam
 Op hofblazoen en oriflam.....
 Dao *reup* 'n bronze reuzestum:
 Et volksgewoel *sleit* sjielik um
 En hiel de bonte pelgrimsrij
 Mèt antifoon en littanei
 Trèk tempelwaarts tot veur d'n troen
 Van Sintervaos, van Treech's Patroen.
 En dao, de harter hoeg *gestump*
 Van geisdrijf, die gestiedig *klump*,
Betuint mèt pakkend lofgezaank
 Et volk Häöm ierbewies en dank.

Zoe góng et tou in vreuger tied,
 Wannie, nao zeve jaor respiet,
 De Kèrrekprins van aajt Mastreech
 Weer hofdaag *heel* en rondgaank *deeg*.

Weer zeve jaor zien langsgeraos;
 Wat ouch verdween, *Heer* bleef, Servaos,
 Heer bleef, de Vader en de Vrund;
 Nog *drejt* um Häöm es middelpunt

Et leve *heij*, nog strèk *Z'n* hand
Ziech zeeg'nend euver dit *Ze* pand,
Nog waak *Z'n* oug, nog *beijt tee* mond
Diech, Treech, nao ziel en *lief* gezond.

Gaank tus, *wie* vreuger, tot *Em* weer,
En *lèG* veur *Häöm* es hulde neer
De proof, dastiech *Em* wierdig bleefs,
D'n eid van trouw zoelang-ste leefs.

28 Mei 1923.

9. Zomermiddag.

't Is gleujend heit in 't sträötsje,
 't Is vuur *kompleet*, wat *vèlt*,
 Te heit zelfs veur e präötsje,
 Dats' anders *geere hèlt*,
 Et aajt, berumpeld *meerke*,
 Dat aon häör deurke zit
 En van e sòkkerpeerke
 E sappig stökske *bit*.

Ze loert ins nao et *trupke*,
 Et keend van häöre jong,
 Dat neve häör op 't *stupke*
 Späölt mèt e stök kartong.
 Gestiedig moot ze *greine*
Es van d'n euverkant
 Dee jong op häör *liet* sijnje
 Et spiegelke in z'n hand.
 Ze *hèlt* noe, da's mer 't bèste,
 Häör ouge touge*pits*,
 En *vèlt* te lange lèste
 In sloemer, door de *hits*.

Daan geit ze aon et druime:
 Dats' in d'n hiemel zit,
 Boe niemand *hoof* te *kuime*,
 Boe m'alle zörg vergit,
 Boe niemand hoof te jachte,
 Boe m'altied Zondag *heet*,

Boe *Zjeng* häör *steit* te wachte,
 Dee häör zoe jónk *verleet*.

23 Juli 1925.

10. Ierste greun.

Herbore greun, zoe jónk, zoe zach,
 Kleur van herleving, kleur van hope,
 Dat mèt van zon doorgleujde lach
Us mónter reup: ‘de harter ope!’

Wat hóbbe *veer* nao diech gesmach,
 Wie *veer* bij 't heerdvuur samekrope
 In *sjoev'ring* veur de *beis* häör klach,
 Veur 't gries, *boe aal* mèt waor bedrope.

Teer veurjaorsgreun, neet weer te geve,
 Neet te benaad're door et woord,
 Neet door pensiel of door akkoord!

Mer *veule* doen *veer*, dat eus leve
Sints 't viere van dien weergeboort'
 Mèt frisse krach doortrokke *woort*.

25 Mrt. 1926.

11. De blajer.

Ze kwijne, ze valle
 Bij doezendtalle,
 De *blajer*;
 Ze krumpe, ze krolle
 En euver hun rolle
 De *rajer*.
 Ze weike, ze rotte
 Tot pappige klotte
 In *götte*,
 En 't ind van hun pijnje
 Is, datse verdwijne
 In *pötte*.

Wat jubel veer *hoorte*
 Nog *korts*, *wie* ze *woorte*
 Gebore.
 En noe? al bekrete,
 Oet minse hun wete
 Verlore.
 En dalek is 't wachte
 Alweer op geslachte
 Van *nuije*,
 Die greuje, bezwieke
 En d'eerd mèt hun lieke
Bestruije.....

Zoe kring'le de tijje:
 't Is komme, gedije,
 Geneete,
 Mer 't *leed* van verblijje
Slut altied mèt: sjeije,
 Vergete.....

5 Mei 1926.

12. Bronk.

Et tristig winter-wit-en-gries
 Van rege, nievel, *snie* en ies
 Verdween, *sints* weer herleving kwaom
 Van Leech, dat al die griesheid naam
 En, door de *greuj* van eige krach,
 De kleur weer trög op eerde brach.
 De Kleur..... jao, *zeet*, dao is et weer,
 Dat greun, nog jonk, doorzichtig-teer,
 Mer toch doortinteld al van *lös*,
 Ziech oet te leve zonder rös.

Daan reurt ziech alles veur de *bronk*,
 Dee 't vreugjaor *hèlt* mèt groete pronk:

De snieklökskes iers mèt hun monter meziek,
 Hun klepelkes tink'le-n-op maot, tegeliek;
 Vlaak t'rachter *fiejuulkes*, die, vol van plezeer,
 Mer danse-n-en springe, al slingerenteer';
 En *meizäötsjes*, *propel* gestoke in 't wit,
 Die hand-in-hand tripple sjoen in 't gelid;
 Daan crocusse, bont door de kleur van hun zij,
 En slanke narcisse in zwierige rij;
 Vergeet me niet zellefs, zoe stèl en bedees,
 En *junkerkes* ouch numme deil aon et fees;
 Ouch *kèrrekesleutele sleete* ziech aon,
 Gevolg door 'n blinkende pinksterblom-baon,
 En achter hun klatert te werrem-geel veeg
 Van boterblom-koper, doorsjetterd van *leech*.

En 't trèk mer veurts en weurd neet *meuj*,
 Dat blommevolk in volle *bleuj*.
 En *zeet*: ouch 't deftig illemint
Deit mèt: de dikke hyacinth,

De töllep, hoeggebeind, rechop,
 Ziech *preemend* mèt te forse kop,
 Volbleujdig, krachtig de pioen,
 En d'iris, delikaot van toen.

Daan, - achter deen triomf van kleur,
Wie onder enen troen van geur
 Oet *meibloompluime* en jasmijn -
 De keuningin van 't fees, allein,
 De ROES, invoudig, gaans gewoen,
 En toch zoe illegant, zoe sjoen.
 Dao naodert z'op et kleurig vach
 Van struijsel, veur *häär oetgelag*
 Door gouwe rege en glycien,
 Door meidoornbleuj en eglantien.

Wannie de *bronk* in ze gehiel
 In 't parek van et *aajt* kastiel
 Is aongeland, begint t'n dans
 Op 't groet gazon: in breije krans
 Vol fleurig, wiem'lend kleurgewoel,
Vlöch ziech doorein de bonte *foel*
 En kringelt rond in blij beweeg,
 Begeisterd door et juub'lend leech,
 Mer eind'lek *sjaart* te ganse stoet
 Ziech same tot éi reuzegroet
 Boekèt, tot éin apotheoos
 Van kleurgeflonker, grandioos,
 Es hulde aon de feesheldin,
 Hun beeldsjoen Roetzekeuningin.

En Zij, et zonne-troetelkeend,
Struijt onder 't vollek, dat *häär* deent,
 Häär weelde rond mèt volle hand.....

En zomer is 't in 't Limburgs land!

Mei 1926.

13. Wilhelmina, Juliana, heil!

Mastreechter walle, bonk historie,
 Verheft *uuch* in *eur* volle glorie
 Ter ier' Wilhelma van Nassouw,
 Spreijt eure mantel breid in statie
 En ploejt em zwierig en mèt gratie
 Besjermend um eur Keuningsvrouw.

Mastreechter klokke, trouw aw toene,
Vlöcht eur geluid tot blomfestoene
 En slingert z'um Häör stappe *heer*;
 Jong, monter karreljonge-stumkes,
 Struijt es 'nen dons van zèlver-blumkes
 Op 't Keuningskeend eur *tuunsjes* neer.

Mastreechter vollek, vol ambitie
 Gehech aon d'iewen-aw traditie,
 Geef t'n geveulens weer vrij baon,
 Dies-tiech *betuindes* aon Oranje,
 Sints nao de reuzestrijd mèt Spanje,
Heij heet *geweijd* te dreikleur-vaon.

Kom daan, vorstin, nao Treech, et trouwe,
 Huur daverre door eus landouwe
 De jubel-krete, blij en trots:

Heil, Diech, Gekroende, hoeg verheve,
 Heil, Diech van Bove *us* gegeve,
 Wilhelma bij de gratie Gods!

Heil ouch aon Diech, sjarmant Prinseske,
 Eus *leef*, toukomstig Meisterseske,
 Welkom bij d'ierste stap in Treech!

Weet, dat et volk heij in dees lande
 Aon Diech al lang z'n hart verpandde
 Van aof D'n ierste levensleech.

Illuuster Vrouwe, *zeet* et straole
 Van al die ouge, die vâöl maole
 Uuch *miejer zèGGe* es al 't geroop;
 Ze zien 't bewies, dat, wen ouch zwarter
 Et leve *woort*, toch in de harter
 Nog leefde woent, gelouf en hoop.

En *zeet taan* stijge-n-ouch tie wollek
Gebeije van eur Treechter vollek
 Tot bij d'n troen van *Slivvenier*:
 Et smeeke, dat Heer de wèl *maag veuje*,
 Eur Hoes te sterke, te *beheuje*,
 Et Land tot zege, Häöm tot ier.

October 1926.

14. Aon Joseph Hollman.

Nog *zeen* 'ch te zaol, tot beerstens tou gevöld,
 Nog zeen iech tiech, de liewekop gehöld
 In aureool van toen, de striekstek veure,
 Nog zeen, nog *huur* iech tiech te snaore reure,
 Um in verheve, onvolpreze stiel
 Te geve-n-al de weelde van d'n ziel.

De jubel van de zonnekant van 't leve,
De höbs em *us* mèt volle maot gegeve,
 De snikke van d'n elend, van de rouw,
 Veer *hoorte* z'in de *speu-l* tot *sjoev'res* tou.

Daan troendes tiech es keuning van d'n toene,
 Daan wis tiech us es keuning te beloene
 En, *woorste* zelf es keuning ouch *verweend*,
 Toch höbs tiech diene Keuning trouw gedeend,
 Toch *biste*, in al de glorie van de leve,
 Invoudig-weg Mastrechteneer gebleve,
 Toch sjeen, al stóntste in nog zoe straolend *leech*,
 Veur diech et helderste de Staar van Treech.

De wienrouk, rond t'n kuns umhoeg gestege,
Heet op t'n Treechter hart gei vat gekrege,
 Want op te *bojem* van dat hart, hiel deep,
 Laog e geveule, wat *noets* rözde of *sleep*.
 Dat waar d'n trèk nao *boeste* waors gebore,
 Nao wat nog leefde, watste al hads verlore,
 Et heimwee nao 't meziek van *moojerstaol*,
 Nao 't leve *heij* op awwerwètse sjaol.

Noe *kumpste* trög veur good, neet um te zinge
En mèt t'n cel *us* levensmoed te bringe,
Mer um te rōste-n-in Mastreechter eerd
Van 't werrek, dat tie· leve *heet* geseerd.

Diech zölle Treechter klokkeklanke dèkke
En euver diech zal 't Treechter vollek strèkke
In dankbaarheid 'n zachte leefde-spreij;
Rös zach dus, veur altied, en rös in *vreij*.

5 Januari 1927.

15. Keuninginnendaag.

Feesstumming is et veurrech van gezonne,
 Bij kraanke lui gedijt ze miestaal slech;
Heet me de pijn en zörg neet euverwonne,
 Daan *kump* van zin tot feeste niks terech.

Mastreech is neet gezond; z'n krachte kwijne,
 Wat of 't mankeert *steit* boete twiefel vas;
 En 't middel um z'n kwaol te doen verdwijne
 LiG veur de hand, mer weurd neet tougepas.

Mastreech is kraank. Et moot mer zellef weite,
Wie dat et van ze lijje ziech *geneus*,
 Want al degeen, bij wee 't um hōlp kwaom pleite,
 Goon 't kaajt veurbij mèt opgetrokke neus.

Zoe *veult* Mastreech ziech op t'n doer gedreve
 In han van dokters van verkierde sjaol,
 Die ziech neet sjaome, 't e recep te geve,
 Dat erger nog zou blieke-n-es te kwaol.

Is Treech dus neet in stumming, fees te viere,
 Wijl *kriete* 'm wel zoe good es lache *geit*,
 Get anders is et *evel*, Häör te iere,
 Die bove politiek en konkel *steit*.

Z'n Landsvrouw moot Mastreech 'n plaots bewaore
 In 't hart, ouch es 't gelök em *tegesleit*,
 Häör *zjus* in dezen tied z'n trouw verklaore,
 Z'n leefde *tuine*, die neet wiek veur leid.

Want Zij, van Häöre kant, heet trouw gezwore
 Ouch aon Mastreech, ouch aon z'n bōrgerij,
 En *noets heet* Zij nog oet et oug verlore,
 Dat Treech ouch rech *heet* op gelök en *vreij*.

En neet door sjriewe, dikke fraze of spiktakel
 Gief 't volk z'n Keuningin wat Zij verwach,
 Mer dat et Häör wie in 'nen tabernakel
 Devoot in 't hart blijf drage, da's Häör krach.

Ouch zonder dus te kop te zölle buige
 Veur politiek, die aon z'n welvaart knaog,
Wèlt toch Mastreech z'n Keuningin betuige
 Ier, leefd' en trouw veur noe en later daog.

Jao, Treech wèlt *boete* dat nog *miejer* geve,
 De sjat, dee 't zoevööl iewe heet bewaord:
 't Vertrouwe-n-in de Meister van et leve,
 Dat Heer et Hoes Oranje lang nog spaort.

Et hart umhoeg dus, Treech! um te verklanke
 D'n leefde veur Oranje, groet en sjoen,
 En um veural d'n Hoegsten Hier te danke,
 Dat *veer* nog stoon um Wilhelmina's troen.

Aug. 1927.

16. Gein plaots mie.....

(... quia non erat eis locus in diversorio).

Gein plaots waor in de herberg *mie* gevonde.....
 En 't Wonder góng gebäöre in 'ne stal:
 Dao *heet* Gods Woord ziech mèt et vleis verbonde;
 Dao liG e Keend.... de Meister van 't hielal!

Gein plaots mie in de herberg! Ander gaste,
 Ze góng *väör* en vónte blij onthool;
 Geopend *woorte* spin en veurraodskaste,
 En 't Keend? dao, in dat *stelke*, kaajt en hool!

Gein plaots mie! En de jaore, ze verzonke,
 En altied weer *kraog* 't Keend tat *vrie* besjeid
 Aon 's werelds deur, *boe*-achter leechter blonke
 Op wuf *gedaons*, *verheks* op gekkigheid.

Gein plaots mie? *Wie* dao 'n onderdaak te ruime
 Aon 't Keend, dat *loeter Vreij* en Leefde brinG,
Boe haat en nied in hoe-s te taofel sjuime,
 En eelk mer aon z'n Iech et lofleed zinG?

Gein plaots? mer *zeet*, dao's eine, good van wèlle,
 Dee 't *lieg* gespuis verdreef mèt sterke *voe:s*;
 Er *nuijt* et Keend, Z'nen honger noe te stèlle
 Nao leefd' en troes te vinde in 't gasvrij hoe-s.

Gein plaots? Laot noe et Keend neet langer dwaole
 Van deur tot deur, van heerd tot heerd;
 Zèt ope daan *eur* hutte-n-en eur zaole,
 En leid Em nao de plaots, Häöm, Keuning, weerd.

Keersmes 1927.

17. Bij me portrèt.

(Aon m'n Vrouw).

De höbs gevraog um e portrèt van miech;
 Dus höb iech, *wie* me *zeet*, miech laote 'make'.
 Mer och, et is en blijf mer e geziech,
 E *bitsje* anders es van ander snake:
 'n Dikker kin, get groeter neus,
 Bezunder ron en opgebloze wange,
 De knievels bove d'ouge zwoer en weus,
 D'n hals? et tegendeil van ene lange.

Mer, *sprik* noe oet tie lijne *mie*·persoon?
 Kin veur 't begriep van m'n eige weze
 Zoe'n effe facie zonder mie volstoon?
 Is wat iech dink en *veul* dao-in te leze?
 Zoe'n trèkke toch zien *dèks* mer sjien, bedrog,
 Boe-in me ziech hiel erreg kin *verdaole*,
 E maske, boe al *väöl* door zien bekoch,
 Die ziech daodoor hun *käös* leete bepaole.
 Nein, zoe portrèt, et is toch niks gedoon,
 Et blijf wie 't is genómme, zonder leve,
 Gein lijn kin mie verand'ring ondergoon,
 Gein *vräög*, gei leid kin dao nog ploej aon geve.

Aoh, *kós* iech ins m'n hart, m'n ganse ziel
 Veur diech in zuver trèkke laote beelde,
 Daan hadste miech wie 'ch bin, in ze gehiel,
 Daan *zaogste* me geveul in al z'n weelde.
 Mer, wijl iech tiech zoe beeld neet geve *kaan*,
Zuug daorum nao m'n doen in al die jaore,
 Besjouw dit es 't portrèt van diene maan,
 En *wèl* dat beeld *daan* in d'n hart bewaore.

December 1927.

18. Sernaad.

'n Bromvleeg en 'n mager *mōG*,
 Nog jonk en druimend van gelök,
 Die brochte same 's aoves laat
 In enen *hoof* ins ein sernaad.
 Ze waore stabelgek verleef
 Op twie sjoen *ruuskes*, slaank en *leef*.
 Hun *toene* dreve door d'n hoof,
 De *mōG* zong fien, de vleeg *mie groof*:
 'Ziemziem' góng 't *leedsje* van de *mōG*,
 'Zoemzoem' gaof tao de vleeg op *trōG*.
 'n Mot *doog* deens es zaankpartij,
 E *vuurbieske heel* 't leech opzij.
 De kriek'le zaote gans verbaas
 Te luustere in 't *zoomig* graas.

Et jongste ruuske, wakker nog,
Reep tot ze zuster: 'Luuster toch!
 Wie sjoen, dat zinge-n-in de nach.'
 Mer d'ander: 'Sjoen? Iech zal die, wach!
 - Zèkt, laot *us ezzebleef* mèt rös!
Veer zien niks op *tee* zaank belös.
 Gaot door mèt *eure leim*, en gaw!
 Probeert tao-achter bij die *aw*,
 Dee jongesgek, de *Belzjemien*,
 Die *hèlt* van zoe'n sernaad mesjien.
 Veur roeze zinge... *geer?* ... Aoh nein!
 Dat *maag* te nachtegaol allein.'

Mei 1928.

19. Familiedaag.

Wat is et 'n *drökde* in *eus* Zuider landouwe!
 Boe trèkke ze *heer*, al die *maander*, die vrouwe,
 In 't feestelek straolende Pinksterzon-*leech*?
 Familiedaag is et in gasvrij Mastreech.

Zeet stäöts violèt van soutane ziech spreije
 Op 't wit van habiete, et broen van de peije,
Zeet veldtenuë neve de sportbloes, wit-geel,
 De zwarte jas neve d'n handwèrrekskeel.
Zeet: broederlek minge ziech stande-n-en range,
 Beziëld allemaol door éin doel, éi verlange;
 Gein *mör*, die hun sjeijde, of ze *veele* tot gruus,
 't *Zien* zusters en breurs mèt éi waope: et Kruus.

Die doezende lede van d'ein aw familie,
 Ze trèkke weer op nao et aajt domicilie,
 Ze komme mèt blijdsjap in 't *stokhoes* weer trög,
 Boe alles herinnert aon leefde, gelök.
 Ze goon weer es kinder hun Vader gedinke,
 Dee *ins* door Servaos hun et Leve leet sjinke,
 Hun Vader, de Keuning, de Kroen van 't geslach;
Häöm trouw te *betuine* is aller gedach.
Opnuijts goon ze nao, *wie* et bès *Häöm* te iere,
 Opnuijts goon ze spreke van wat *Heer* kwaom liere,
 Um zoe deste beter te kinne de lijn,
 Die Heer *heet* getrokke veur groet en veur klein.

Huurt zusters en breurs, wie *eus* klokke *uuch* roope!
Zeet welkom in Treech, al eus deure stoon ope,
Zit aon bij d'n *heerd*, dee wie vreuger nog *gleujt*,
En deilt mèt van *aal*, wat et awwershoes *beujt*.

En, gaot *geer* denao dan weer tröG nao *eur* werrek,
Numpt taan et beseft mèt, *wie* vas en wie sterrek
De band is, dee *us* in et leve verbind,
Boe Eine-n-es Vader door us weurd erkind.

Mei 1928.

20. Zomernach.

Stèl is et, stèl, in zomernach.....

Lang had te groete zonnen*heerd*
 Nog *naogekäöld*; mer *wie* verteerd
 Waor al et vuur, heet *moojer* eerd
 Häör kinder in de rös gebrach
 En *hèlt* vol zörreg trouw de wach.
 Veurzichtig *heet* ze 'n zwarte vach
 Van ijl geweef, onveulbaar zach,
Boe-in toch *eelk* geluid versmach,
 Hiel laanksaam op hun neergelag.

Ze waore gaw in *sloemer, meuj*
 Van drök geleef in zongegleuj
 De gaanse, lange, gouwen daag.
Wie vreug al waore z'aon de slaag!
 Zoe gaw *wie* in d'n ooster *fong*
 Ziech *tuinde* d'ierste vlammetong,
 Waor *eelk opnuij* in volle fleur
 Ze *speu-l begós* van lijn en kleur,
 Tottat weer aon d'n euverkant
 De zonneglood waos oetgebrand.

Noe slaope ze hiel vas, gezond,
 Ze móffele ziech lekker rond,
 E in hun druime zien ze tröG
 Dee blouwen hiemel vol gelök.

't Is stèl, zoe stèl, dat me *kompleet*
Kint hure, wat te stèlte *zeet*.

'n Inkel *zöchske*, noe en daan,
 Te min, dan dat et *steure kaan*,
 Leef eve-n-op en *störf* weer weg;
 Et *veult* ziech *sijjns heij* neet terech.....

Daan is 't weer stèl, stèl *wie* d'n deed;
 En alles rös, et good, et koed,
 En alles rös, plezeer, sjagrijn,
 Et goeddoen rös en ouch te pijn;
 Stèl *zien* de traone, stèl de lach,
 Stèl et gezaank en stèl de klach,
 Stèl ouch t'n drök van 's levens vrach.....

Wat weldaod Gaods, de zomernach!

Juni 1928.

21. Fekansie.

Wie viege-n-in kiskes, zoe zien ze geprop
In treine, die gleuje-n-en breuje;
Ze blooze-n-en puffe en veege de kop,
Boe-op weer nuij pèrrelkes bleuje.
'n Dampbad van minseloch, plakketig-veis,
Van Eau-de-Cologne, zoer-vergange,
Van pinkers en toubak en 'snóp-veur-de-reis',
Blijf vèttig en pappetig hange.
't Is veur te vergoon van de hits en de staank,
Mer 't heet veur hun gein importansie;
Toes woorte z' alliech van de hëllef al kraank,
Noe gief 't niks, ze zien op fekansie!

De weeg is vol zon en de berreg is steil,
Ze loupe mèt groete étappe;
Ze zien pas haaf-weegs en al noe wie 'nen dweil,
En oore nog moote ze stappe.
De veldfles is leeg, ze vergoon van d'n doors,
Dao's niks in d'n umtrèk te kriege,
De stöb laajt ziech op hun geziech tot 'n koors,
Ze snakke nao aossem en zwiege.
Toch weurde de bein mer opnuij weer geluf,
Wat maak veur 'ne kier zoe'n distansie;
Toes höbbe ze veur zoe'n strappats geine puf,
Heij wel, want ze zien op fekansie!

De kamer in 't boere hotèlke is klein,
Ze ruuk nao de mèstem, de keuke;
De bèdsjes zien smaal en zoe hel wie de stein,
Et wiemelt van vleege, die jeuke.

De nach is onröstig, me woelt en me *drejt*,
 't Is dóf en de möGGe die steke,
 En *kump taan* de slaop, ouch t'n haon kump, dee *krejt*,
 Van eelend *krup* m' onder de deke.
 Toch *steit* me weer op, wel neet fris, mer vol mood,
 Me slik al die boere usansie;
 Toes gaof zoe éin nach wel veur weke *koed* blood,
 Heij neet, want me is op fekansie!

D'n toer door 't Museum is *tej* en zoe laank;
 'Dao weurd miech *alwijnl get* gesjèlderd!
 Bek-aof rōste z' evekes oet op 'n baank,
 Ma kiek op et *lès wie* verwèlderd.
 Pa *leus* vreemde naome, boe 'r niks van *onthèlt*:
 'Er moot toch *zoe get* tevaan wete,
 En 'r is veur z'n kinder veural d'rop gestèld.'
 Dao vraog eint: 'Ma, goon ver haos ete?'
 Toes *woort* et museum nog *noets* neet bezeuk.
 'Wee gief veur wat tao *hinG* garansie?'
 Op reis, da's get anders, et *steit* in de *beuk*,
 En daan, m' is noe toch op fekansie!

Et regent aw *wiever* twie daog aon ei stök,
 De gaste in 't hotèl zitte binne;
 D'n *traanzjee* van kinder is lestig en drök,
 Ze weite neet, wat te beginne.
 Mama *deit* häör bès en verzint honderd-oet,
 Mer 't lōk neet, ze zien neet te paoje,
 Papa gaap en rēk ziech en loert door de *roet*,
Wie d'eendsjes ziech lekkerkes *baoje*.
 Toes is heer hiel streng en verdreug geine kik,
 Mer heij is er vol toleransie;
 Et hōllep em toch niks, al maak heer ziech dik,
 En trouwens, heer is op fekansie!

Iech zit bij miech toes in d'n *hoof* en geneet
 Van blomme, *kapalle* en bije;
 De zon brant wel heit, mer zjoneert miech toch neet,
 Iech *veul* miech gelökkig, tevreije.
 Iech *weur* neet gejaog, neet gesjöddeld, gepeers,
 Iech *hoofgein* daog laank te *steppeere*,
 Gein kinder, die *ensele*, zitte miech dweers,
 Slech weer zal miech neet sjaggreeneere.
 Aoh, 'ch *haw* van natuur, mer iech haw ouch van rös.
 Die vin iech heij in abbondansie,
 Die maak mèt te zon miech et leve tot lös:
 Ouch iech hób volop noe fekansie!

13 Augustus 1928.

22. Danse.

Zien allewijl get lui bijein,
 Dan *heet* me honderd kanse,
 Dat me serjeuze praot *huurt?* - Nein:
 ‘Kom, laote *veer* get danse’.
 Boedoor mislök 't brieljantste fees
 Mèt al ze goud en glanse?
 Huurt mer: ‘t Is sjoen, *mer tej* gewees,
 Veer mochte dao neet danse’.
 Die aw dinee's! Wat gaof 't 'n *vräög*,
 Dat taofele, dat sjanse.
Atwijn?.. Begief ziech neet te *jäög*
 Al nao de sop aon 't danse?
 De gekste ondernumming maak
 Veurdeilige balanse,
Gief zij mer daag'leks in häör zaak
 Gelegenheid tot danse.

Op alle *oore* van d'n daag,
 Mèt lui van allerhande slaag,
 Op et gemeinste soort meziek
Weurd mer gedans door erm en riek.
 Met *wee* me dans? ... Jao, in 't jaor nöl
Woort veurgestèld; dee flawwe köl
 Is noe gelökkig van de baon;
 Mèt wee me dans *kump* neet t'rop aon.
 En wat me dans? ... Da's gans egaol.
 En *wie* me dans? ... *Wee* neet rejaol
 Van dinke is in dezen tied,
 Tot *tee* mer weg ziech *hèlt*, hiel wied!
 Wee alzoedans? ... Et kleinste keend
 Weurd aon 't gehuppel al geweend:
 ‘Komt toch ins loere, *ezzebleef*,
 Wie illegant al, en wie *leef*.’

Wee alzoë dans? ... Deen awwe vent
 Is nog bij eeder dans present.
 Er *steit* mèt eine voot in 't *graaf*
 En *dazelt wie* e neuchter *kaaf*;
 Toch drejt er wie 'ne *sjoute* rond
 En meint nog, dat me 't koddig vont.
 Wee alzoë dans? ... Vraogt liever toch,
 Wee neet mie dans. 't *HinG* in de loch,
 Dat *dansgedoons* door dun en dik;
 De minse *lieke* wel *getik*.
 Die vleiskas mèt häör errem *bloet*,
 D'n hals vol ploetje en vuuroed,
Wèlt danse wie 'ne bakvès nog,
 Terwijl ze stiekem snak nao loch.
 Wee suppozeert, dee 't neet *en wèt*,
 Dat tie gekkin al grameer *hèt*?
 Wie *vindder* dao die sjaol *perlits*?
Get knook en vel, 'n echte *klits*.
 Veur 't hoework *veult* ze ziech te zwaak,
 Mer dans t'n hielen aovend raak.
 Wie straolt tie koppel van plezeer!
 Hun kinder? ... 't *Zou get!* Door d'aw *meer*,
 Die 't *oore* van häör nachrös kos,
 Is tat bezwoer gaw opgelos.
 Dao *höbder* zoenen *deure* kwas,
 Dee veur gein ein betrèkking pas;
 Z'n herses liekene wel *spien*.
 In 't danse haolt er vas 'n tien.

Danse! Dat is *alwijn* 't parool,
 Da's 't ideaal, zoe leeg en *hool*.
 Danse! Dat is te touverkrach.
 Die fascineert *eus* hiel geslach.
 D'n dans, dat is te *roejen dook*,
 D'n dans liG op *us wie* 'ne vloek,

D'n dans, dee knaog *us* aon de *knook*,
 D'n dans, dee brinG us van de kook.
 Beweert noe *ezzebleef* toch neet,
 Dat *geer* in 't danse niks *en zeet*.
 Want es geer zoe 't gevaor negeert,
 Dan *zeedder* zelf al g'infecteerd.
 Et danse demoralizeert,
 Zjus, wijl et us neet mie *zjeneert*,
 Et leve alwjl weerspiegelt gans
 De decadensie van d'n dans.
 En geine van de densers dink,
 Dat hun moreel steeds deeper zink....

Mer, *zèkt ins*, *zeet geer* dan toch neet,
 Wie 't leve *gei verhaajt* mie *heet*?
 En *veult* geer neet, dat tao *get* kraak,
 Dat alles oet et loed al raak,
 Dat veer bepaold op zoe'n maneer
 De kelder ingoon *dansenteer*?

20 Aug. 1928.

23. Trouwe.

Trouwe!
 Zwoer is et te verdouwe,
 Dat trouwe,
 Veur vää *maander* en vää vrouwe.

Trouwe!
Wievää, die 't ziech berouwe,
 Et trouwe,
 En die 't wel weer anders *wouwe*.

Trouwe!
Wee kin vandaog nog bouwe
 Op 't trouwe,
 Zoe *es* vää 't *alwijn* besjouwe.

Trouwe, 't *weurd* al te *déks* vergete,
 Is niks van waoge, mer van wete.
 Trouwe, et is 'n zaak veur 't leve,
 't Is: ins gegeve blijf gegeve.
 Trouwe, 't is ierlek same deile
 - En neet mer zoe veur tied en wijle -
Aal wat te daog gestiedig bringe,
 't Is: same *kriete*, same zinge.
 Trouwe, dat *hèt*: ziech weg te siefre,
 D'n eine veur d'n and're *iefre*,
 De hèlef van z'n 'Iech' verzake,
 Um saam' weer *éi* gehiel te make,
 Langsein de twie karakters vrieve,
 Zoedat gein sjerpe punte blieve,
 En zoe de kans van ziech te stoete
 Te kiere in plaots van te vergroete.

Trouwe, dao zien *ers*, die 't beginne,
 Um zoe hun vrijheid tröG te winne,
 Die zoe ziech ene pas verstrèkke,
 Um ongestraf hun doen te dèkke,
 Die *toes* doen *prónt* wie *hon* et katte,
 Um boetenshoes ziech te be'sjat'te,
 Die *toes* langsein es vreemde loupe
 En hun plezeer bij and're koupe,
 Die toes niks weite te beginne
 Zonder de *vrún* en de vrundinne.

Nein, trouwe is: et hoes'lek leve
 Es regel bove-n-*aal* verheve,
 Et samezien in d'eige woening
 Te *veule* es reëel voldoening,
 Gei pläötske zoe gezellig achte
 Es wat bij 't heerdvuur *steit* te wachte,
 En, veilig mèt ziech twie gezete,
 De boetwereld gans vergete,
 In éi woord: 't is 't constant betuige
 Van *leefde* onderein, 't ziech buige
 Veur d'eenheid, die God wis te *smeije*,
 En die nog geine mins *kós* sjeije.

Allein *wee* zoe d'n trouw *versteit*,
Veult nog gelök, ouch bij groet leid.

23 Aug. 1928.

24. Slaope goon.

Noe goon veer slaope, *leeveke*,
 D'n daag is weer gedoon,
 Iech *zaog* et *haokemenneke*
 Al lans t'n *uigskes* goon.
 De *bläökskes* en de *piettekes*,
 Die *zien* al lang nao bèd,
 En alle braaf klein kinderkes
 Goon noe gehoerzaam mèt.
 Slaop zach, onsjöldig bengelke,
 De *höbs* tiech meuj gemaak,
 Rös zach en *druim* van 't ingelke,
 Dat bij de bèdsje waak.
 Druim van et lekker *zunneke*,
 Van blumkes en blouw loch,
 Van 't beerke en et *hunneke*,
 Die Sinterklaos diech koch.
 En druim ouch ins van moederke,
 Die zoeväöl van diech *hèlt*,
 Die zonder häör leef peuterke
 Gein *oor* mie leve *wèlt*.

En mörge vreug, es 't *zunneke*
 Weer door de roete lach,
 Daan *puunt* et *tie* roed *munneke*
 En gouwe krollevrach.
 Daan zinge ouch weer de veugelkes
 Hun *leed* veur *Slivvenier*
 En danse op hun vleugelkes
 In groete ronne zwier.
 Daan vaw iech met *tie-n* *henneke*
 Weer 't meint in daank *tegaor*,
 Dat God veur *eus* leef menneke
 Dees nach zoe good weer waor.

October 1928.

25. Sinterklaos.

Eind'lek zien z' in bèd gewèrrek,
 Eind'lek is me z' onder kwiet!
 Noe gaw rijje, ongemèrrek,
 Want et weurd noe *mie es* tied.

'Nog mer zoevääöl kiere slaope',
 Had Mama al *dèks gezag*,
 En mèt tit onsjöldig waope
 Eeder kier weer rös gebrach.

En ze *leete* 't ziech ouch zèGGe
 Eelken aovend weer veur woer,
 Um ziech *taan* gaw neer te lèGGe
 Mèt te dekes euver d'*oer*.

Aoh, mama, die had good praote,
 Groete kriege niemendal;
 'Hej iech mer m'n nuij seldaote',
 - 'Hej iech mer me pupke al'!

Toch verminderde de *oore*,
 Toch verminderde de daog;
 'Ma, wielang zal 't noe nog doore?'
Woort weer eeder kier gevraag.

Noe en daan, opins, dao gónge
 Euveraal de leechter oet,
 Angstig-dapper woort gezonge
 En dan vloog *get* door de *roet*.

Mer noe waor dan toch begonne
 D'aller-allerlèste nach,
 't Ongedöld haos euverwonne,
 (Toch nog gawwer es me dach).

Slaope? *Wee* zou dat noe kinne,
 Es me-n-in d'n donkel, 's nachs,
 Boe-te-n-op te *taak* en binne
Hure moot zoevääöl verdachs?

't Is of bove weurd *getóffeld*
 Op te zolder, op t'n trap,
 Of ziech in de sjouw get móffelt,
 Of op taak t'n ezel stap.

Leeven tied, noe *geit* et spanne!
 Sjrikke doen ze slaag op slaag,
Hertsjes kloppe, köpkes branne;
 Waos et toch mer *weerem* daag!

'Zou miech Sinterklaos ouch bringe
 Alles wat iech höb gevraog?'
 - 'Wel, iech zou wel kinne springe,
 Es 'ch al mer de hëllef kraog'.

Mer door al et prakkezeere,
 Wat t'n daag wel geve zou,
 Goon de *uigskes*, knippenteere,
 Laanksaam mie en *miejer* tou.....

Stelte drijf noe door d'n duuster....
 En, dao-onder, in de zaol,
 Zit te póp in volle luuster
 Bij 'ne *loete* ginneraol.

October 1928.

Verklaorende lies.**A.**

Aajt	oud
aal	alles
abbendant	overvloedig
abbezjoer (Fr. abat-jour)	lampekap
achterein	achter elkander
achtrein	aanstonds
allegatie	koude drukte
al(le)wijn (bijw.)	tegenwoordig
alvas	bij voorbaat
angkoerazjant (Fr. encourageant)	aanmoedigend
antimakassaar	gehaakt kleedje in den rug van een leuningstoel; letterl.: tegen de Makassar-olie
aojer	ader
aw (meerv. en vrouw. enkelv. van aajt)	oude

B.

Baj, bajke	paard (meestal i.d. kindertaal)
bakkes	bakhuis op boeren hofstede
bakske	maatje (jenever)
bank (uitroep)	pardoes
baog	boog
baoje	baden
baor	draagbaar
bäörend vol	boordevol, overvol
bäört	beurt
baskien	ouderwetsch lijf aan damesjapon
Bassing (Fr. bassin)	havenkom der Z. Willemsvaart te Maastricht
(er) beegde	(gij) biechtte

beeje

beerste

beer

beesje

begaoje

begaoje (ziech)

bieden

barsten

bier

brutaal vrouwspersoon

bevuilen

1. zich bevuilen

2. zich te buiten gaan aan spijs of drank

behej	druktemakerij
beheuje	behoeden
beije	bidden
beis	scherpe noordewind
belaoje	beladen
belump	sluw overleg
Belzjemien	1. balsamine 2. licht vrouwspersoon.
beneegeld	bespijkerd
bènjee (Fr. beignet)	in deeg gebakken appelschijfje
benkelik	1. geweldig, 2. angstig, bang
Berreb	Barbara
beros	roestig
bestèl	gewichtigheid
bestöb	bestoft
bestruije	bestrooien
(er) beujt (van: beeje)	(hij) biedt
beurske	1. borstje, 2. bartsje
bezej	bewustzijn, bezinning
bezeje	bezaaien
beziebele	bedotten
(er) bezuut	(hij) bekijkt
bieske	diertje
biestig	geweldig
bijeingesjaard	bij elkaar gegroept
biste	ben je
(er) bit (van: biete)	(hij) bijt
bitsje	beetje
blajer (v. blaad)	bladeren
bläökske	schaapje
blas	bleek
bleedsje	blaadje
bleikesjieter	bleekneus
blieke	blijken

bloet	bloot
blood	bloed
blooje	bloeden
blooze	blazen
bóbbelsje	klein, rond jevenerfleschje
boe	waar
boek	buik
boemèt	waarmede
boerum	waarom
boe's (uit: boe is)	waar is

boesje	geld
boe·te	buiten
boe·tekenske	buitenkansje
boeveur	1. waarvoor, 2. waarom
bómmele	bengelen
bonnegrèk (Fr. bonnet grec)	calotje
bök (ook: bokke)	bokken
bókke	bukken
book	boek
boors	1. borst, 2. barst
böske	boschje
boumkroen	boomkruin
bouze	bonzen
braatsj	plas uitwerpsel
brets	dartelheid
breuje	broeden
(er) brik	(hij) breekt
(er) brinG	(hij) brengt
broesje	bruisen
bronk	processiefeest der parochie
brooje	braden
brook (onz.)	gemeenteweide
brook (vr.)	broek
bruu·dsje	bruidje
bruudsje	broodje
bubbeleseenes	bibberkoorts
buim, buimke (van: boum)	boomen, boompje
buurke (van: boer)	boertje

D.

Daan (ook: taan)	dan
------------------	-----

däög	deugd
daste	dat je
dazele	wankelen, wankelend lopen
de (voor: diech)	je
de bis	je bent
(er) deeg (van: doen) (ook: doog)	(hij) deed
deekske (van: daak)	dakje
deene	dienen
deepotwaar (Fr. dépotoir)	stadsbelt
deile	deelen
(er) deit (van: doen)	(hij) doet
dèks	1. dikwijls, 2. wellicht
deneer	terneder

denske	dansje
desent	zedig
deur (bijv. nw.)	duur
deur (z. nw.)	1. deur, 2. stier
dien (bez. vnw.)	jouw
doeg (2e pers. geb. wijs)	doe
doeje (b.v. nw.)	doode
doeje (ww.)	dooien
döl	duizelig
dompetig	bedompt
(er) doog (van: doen) (ook: deeg)	(hij) deed
dook	doek
doore	duren
douge	deugen
dreje	draaien
(er) dreug (van: drage)	(hij) draagt
droet (ook: troet)	eruit
drök	druk
(er) drök	(hij) drukt
(er) droog (van: drage)	(hij) droeg
drop (ook: trop)	erop
dröpke	borrel
drouf	druif
drubbelke	dreumes
druime	droomen
(de) druims	(je) droomt
druug	droog
dweers	dwars

E.

eeder	ieder
-------	-------

eelk	elk, ieder
egaol(ig)	gelijkvormig, gelijk
ei (bij onzijd. woorden)	een
et eigenste	hetzelfde
eins	eender
en	ter versterking der negatie
ensele	zeuren
entans	nochtans
errem (bijv. nw.)	arm
errem (z.n.w.)	arm
ers	er, ervan
es	1. als, wanneer, 2. alsof
èskapaad	kromme sprong, uitspatting

este	als je
estebileef (ook: ezzebleef)	alsjeblijft
eur	uw, uwe
eurke (van: oor)	uurtje
et eurt	het uwe
eus	onze, ons (bez. vnw.)
euver (als bijw. v. tijd)	vóór
euveroup	overhoop
euversjriewe	overschreeuwen
evel(s)	evenwel
eweg (bijw.)	weg

F.

Faad	flauw, laf
feele	1. schelen, 2. ontbreken
fiejuulke	viooltje
fieloe (Fr. filou)	fielt
fies	feest
finestig	geraffineerd, listig
fisternölle	met moeite knutselen, passen en meten
flaatsje	malle meid
fleje	vleien
flietig	vlijtig
(er) flödde (van: fluite)	(hij) float
(er) flöt	(hij) fluit
fong (Fr. fond)	ondergrond, achtergrond
foel (Fr. foule)	menschenmenigte
frats	grap, kuur
fris (bijv. nw.)	keurig gekleed
fris (z. nw.) (in: de nuije fris)	nieuwe japon
frite (Fr. pommes frites)	in vet gebakken reepjes aardappelen

G.

Gaank	gang
gaank (2e pers. enk. geb. wijs v. goon)	ga
gaapsnaos	verwaand jochie
gaar (met: neet) (ook: gaaroet neet)	in 't geheel niet
gats	garstig
gattoo (Fr. gâteau)	groot gebak,

gebeije (z. nw.)	gebeden
gebeks	gebak
gebiere	notitie nemen van
(nörreges nao gebiere)	zich van den domme houden, negeeren
geblef	geblaf
gebrooje	gebraden
gedaons	gedoe
geduijds	gedrang
geer	gij
geer, geere	gaarne
geete	gieten
(ger) geft	(gij) geeft
geflej	gevlei
gehawwe	gehouden
geis	geest
(er) geit (van: goon)	(hij) gaat
gekkerij	vrolijkheid, pret
gekouf	van een kuif voorzien
gekrej	gekraai
gekrets	gekrabd
gelag (van: lèGGe)	gelegd
geleije	geleden
gelieverd	geleverd, overgeleverd
gelleps	welig
geluive	gelooven
genäöld (van: näöle)	zich het hoofd breken
geneump	genoemd
(er) geneus (van: geneze)	(hij) geneest
(er) genut (van: geneete)	(hij) geniet
gepannasjeerd	bont gevlekt
gereef	geriefd, bediend
geroejs	geruisch
gesèrreerd	vast gesloten

gesnooje (van: snije)

gespäöld (van: speule)

gestiedig

gestump

get

getik

geujigheid

geveer

gevlöchel

gezag (van: zèGGe)

giech

gesneden

gespeeld

voortdurend

gestemd

iets

niet recht snik

goedigheid

voertuig

gevogelte

gezegd

jicht, reumatiek

(er) gief	(hij) geeft
giepe	met begeerige oogen kijken
gif	toorn
gleske (van: glaas)	glaasje
gleuje	gloeien
gooj (mv. en vr. enkelv.)	goede
goon	gaan
gósting	keuze, smaak, trek
görrig	goor
göt	goot
graaf	graf
grampeer (Fr. grand-père)	grootvader
greeske (van: graas)	grassprietje
greine	een zuur gezicht zetten, grijzen
greuje	groeien
gries	grijs
groet	groot
groof	grof
gruuts	verwaand, trotsch

H.

Hach, (in: zoe vol es hach)	zoo vol als mud
hadstiech	had je
han (mv. v. hand)	handen
häöf (mv. v. hoof)	tuinen, hofsteden
haokemenneke	Klaas Vaak
haolkan	tinnen kan, waarin voor de huishouding bier gehaald werd
häöm	hem
häönsje	haantje
häör	haar (pers. en bez. vnw.)

hawwe	houden
(er) hède (van: heite)	(hij) heette
(er) heel (van: hawwe)	(hij) hield
heer	1. hij, 2. heen
(er) heet (van hōbbe)	(hij) heeft
hèGGegreun	groen van hagen
heij	hier
heim, (in: nao heim)	naar huis
heis	heesch
(iech) hej	ik zou hebben
hejs	handschoen
hel (mv.)	harde
he·l (enkelv.)	1. hard, 2. vlug

helder	1. helder, 2. harder, 3. vlugger.
(er) hêlt (van: hawwe)	(hij) houdt
hendsje, henneke	handje
heppig	1. gulzig, 2. voorbarig
Hernse kies	kaas uit het land van Herve, Limburgsche kaas
herpakke (ziech)	weer op zijn verhaal komen
hertsje	hartje
(er) hêt (van: heite)	(hij) heet
hêtstiech	heet je
heuje (ww.)	hoeden
heuj (mv. v. hood)	hoeden
heuk, heukske (van: hook)	hoeken, hoekje
heur	huur
(er) heurde	(hij) huurde
hier	heer, mijnheer
hin	kip
(er) hinG (van: hange)	(hij) hangt
hits	hitte
høbder (uit: hōbt geer)	hebt gij
hōbste	heb je
höchenteere	al hijgende
hoejere	koesteren
hoeshawwe	huisgezin
hoe·t	huid
hoezer	huizen
(er) hollep (van: hellepe)	(hij) hielp
höltsje (van: hout)	houtje
mèt et hóltsje loupe	krankzinnig zijn
hon (mv. v. hond) (zie ook: hun)	honden
hool	hol
hoole	halen
(er) hoort (van: hure)	(hij) hoorde

hoove

hove

houwbaank

humme

hun (zie ook: hon)

hunneke

hure

(iech) huurde

behoeven

oven

groot en zwaar vrouwspersoon

hemd

1. hun, 2. hen, 3. honden

hondje

hooren

(ik) hoorde

I.

Ie	eer, voordat
ieder	1. eerder, 2. veeleer
iefere	ijveren
iel	aal, paling
iers	eerst
iksaol	zangkoor in kerk
ingelke	1. engeltje, 2. klein meisje in 't wit in processie
imbeel	ingebeelde hoogmoed
impassant (Fr. en passant)	ondertusschen
inins	ineens
ins	eenmaal, eens
ins zoe	dubbel zoo
(er) it (van: ete)	(hij) eet

J.

Jao	1. ja, 2. immers
jäög	jeugd
jatse (ze jadzde)	renne (zij renden)
jeh	ja, och
(er) jeug (van: jaoge)	(hij) jaagt
jewelt	jawel (de <i>t</i> als beleefdheidsvorm)
jummers	immers
junkerke	duizendschoon

K.

Kaaf	kalf
kaajt	koud

(iech) kaan (van: kinne)

kaar

(ze) kante (van: kinne)

käöre

käös

karkol

kapel

kavaalje

kaw

kazjemat

keeke

keel

keers

(ik) kan

kar

(zij) kenden

1. keuren, 2. streelen

keuze

eetbare huisjesslak

vlinder

krotwoning, wrak

koude

onderaardsche vestinggang

schreeuwen

1. keel, 2. kiel

1. kaars, 2. kers

kellig	kil
kenkee (Fr. quinquet)	ouderwetsche olie- of petroleumlamp
kènneke (van: keend)	kindje
kèrrekesleutel	sleutelbloem
kèrremes	kermis
kerteer	1. kwartier, 2. bovenwoning
keuj (mv. v. kooj)	koeien
keukske (v. kook)	koekje
keul	koel
kietele	kittelen, kriebelen
kindder (uit: kint geer)	1. kent gij, 2. kunt gij
kinder (mv. v. keend)	kinderen
kink	pink
(ger) kint	(gij) 1. kent, 2. kunt
kitsj	1. klokhuis in vrucht, 2. adamsappel
kläöre	1. klaarder maken, 2. opklaren,
kläörte	klaarte
klei (onzijd. v. klein)	klein
kleigood	de kleine kinderen, het kleine grut
kleije (ww.)	kleeden
kleijer	kleeren
kleisper	klein en tener
kliagreun	klavergroen
klik	1. slag van de klok op de helft van ieder kwartier. 2. club
klipseere (Fr. éclipser)	heimelijk zich uit de voeten maken
klits	1. aarden knikker 2. klein en mager persoon
klóch	troep (vooral v. patrijzen)
klöchtig	toegankelijk voor licht en lucht
kloe·ster	hangslot
kloester	klooster
klók	kloekhen

klómmel

klook (in: in klook habiet)

kluiver

knaatsje

kneeje (ww.)

kneeje (z. nw.)

kneje

knetsjetig

prul

in de beste kleeren gestoken

straatjongen

zeurend jammeren

knielen

knieën

kneden

papperig-week

kneuk (mv. v. knook)	botten
knien	konijn
knijns	konijnen
knoevele	knuffelen
knoupeknupke	bloemknop i.d. vorm v. een knoop
knouspie	knus, leuk
knuijke (van: knoup)	knoopje
koed	kwaad
koej (mv. en vr. enkelv.)	kwade
koejong	kwajongen
koelik	kwalijk
koelik (in: koelik valle)	een flauwte krijgen
koep	kuip
koer	1. priesterkoor, 2. groote binnenplaats
koffieklatsj	dames-koffievisite
kojl	kuil
koleer (Fr. colère)	woede
kölle	foppen
Kómpe (de)	de Kommen, voormalig exercitieterrein te Maastricht
kompleet (bijv. nw. en bijw.)	1. op en top, 2. als het ware
komplot	groote troep
konditie	dienstbetrekking
konzekutief	voortdurend
kojjong	koeknecht
kojmaog	koemeid
koors	1. koorts, 2. korst
(er) köp (van: koupe)	(hij) koopt
köppelke	paartje
köpste	koop je
korts	kort geleden
(de) kós (van: kinne)	1. je kende, 2. je kon
(veer) kóste	1. wij kenden, 2. wij konden

kraatsje

(er) kraog (van: kriege)

kräöje (ziech)

kraol

kraom

krawake

kreje

krenkelik

krenske (v. krans)

fluimen ophalen

(hij) kreeg

zich vergrijpen aan, zijn woede botvieren
op

jonge koorzanger

kermistent

nachtbraken

1. kraaien, 2. sintels

ziekelyk

kransje

krie	1. nauw, eng, 2. nauwelijks toereikend
krikkele	knapperend branden
kristelier	1. catechismus-onderricht 2. catechismus-boekje
(er) krit (van: kriete)	(hij) huilt
kroepe	kruipen
kroet	kruit
krollebol	in deeg gebakken geheele appel
kromp	krom
krossjeere (Fr. crocher)	haken
(er) krup (van: kroepe)	(hij) kruipt
kruudsje	kruidje
kruunsje	kroontje
kruzzefiks	kruisbeeld
kuime	kreunen
(er) kump (van: komme)	(hij) komt
kumpste	kom je

L.

Labbeure	beakkeren
(er) lag (van: lèGGe)	(hij) legde
lamenteere	weeklagen
(er) laog (van: liGGe)	(hij) lag
laoje	laden
laovveer (uit: laote veer)	laten wij
leech	licht
leed	lied
leef	lief
leefde	liefde
leefste	vrijer, vrijster
(er) leep (van: loupe)	(hij) liep

(de) lees (van: laote)

leeste

(er) leet

leeveke

(er) lèG

lèG (geb. wijs)

leij (mv.)

leim

leis

lei:s

lemmere

len (mv. v. land)

(je) liet

liet je

(hij) liet

lieverd

(hij) legt

leg

ledematen

leem

zacht

leest

saai-slepene muziek spelen

landerijen

lès	les
lès	de laatste
lès	onlangs
(er) leus (van: leze)	(hij) leest
lief	lijf
lieg	laag
liek	lijk
liekene	lijken
lien (op)	te leen
(er) liet (van: laote)	(hij) laat
lievenskas	linnenkast
lievere	leveren
liewerrek	leeuwerik
loem	loom
loete	looden
loeter	louter
(et) lojt (van: loeje)	(de klok) luidt
look	gat
(de) löps (van: loupe)	(je) loopt
lös	lust
luffe (ook lufte)	optillen
luiper	looper
luter	zeepsop

M.

(er) Maag	(hij) mag
maan	man
maander	mannen
mage	mogen
mameer(ke) (Fr. ma mère)	moeder
maog	1. maag, 2. dienstbode

mäönsje	maantje
maseur (Fr. ma soeur)	zuster
maske	masker
massakkere (Fr. massacrer)	vernielen
meeg (mv. v. maog)	dienstboden
meer (Fr. mère)	moeder
medein	meteen
meh, mer	maar
meiblom	sering
meizäötsje	madeliefje
(et) meint	het mijne
meje	maaien
mensje	kereltje

méringue (Fr.)	gebakje van eiwit en suiker
merret	markt
merrete	ter markt inkoopen doen
merretsjeep	beurtschip op de Maas
mesjiens	misschien
mès	1. mis, 2. mest
mèsnaat	druipnat
mèssendeender	misdienaar
mèstem	mestvaalt
meuj	moede
meule	molen
mie, miejer	meer
mien	mijn
mien	gelaatsuitdrukking
Miert	Maart
mie·s	meestal
moeke	koekeloeren
moer	muur
moes	muis
möG	mug
mompeer (Fr. mon père)	vader
moodder (uit: moot geer)	moet gij
moojer	moeder
(de) moos	(je) moet
moote	moeten
moote (in: de moote weerd)	de moeite waard
mör, mörke (mv. en verklw. v. moer)	muren, muurtje
(iech) mós (van: moote)	(ik) moest
möts	muts, pet
munneke (v. mond)	mondje

N.

Naober, naoberse

naokäöle

naovenant

neegel (mv. v. nagel)

neje

netoer (uit: neet woer)

neve

niemes

nissjeke

noe

buurman, buurvrouw

nagloeien

1. al naar gelang, 2. in overeenstemming met

1. nagels, 2. spijkers

naaien

niet waar

naast

niemand

nichtje

nu

noej	1. noode, 2. nauwelijks
noets	nooit
noets zeleve	nooit of nimmer
nöGGer (v. kleine kinderen)	pienter, voorspoedig
nörreges	nergens
nuij	1. nieuw, 2. nieuwsgierig
nuijts	nieuws
nuje	uitnoodigen
numme	nemen
(er) nump	(hij) neemt

O.

Obstenaot	hardnekkig, koppig
oer	oor
oetgelag	uitgelegd
oetgesjik	uitgezonden
oets	ooit
ölleger	orgel
onbesjeemp	onbeschaamd
onderdoon (in: dat is onderdoon)	dat ligt er aan, hangt van omstandigheden af
oneve (in: neet oneve)	niet onaardig
ongehoord	ongehoord
Onsier	Ons Heer, het H. Sacrament
oor	uur
opins	plotseling
opnuijts	opnieuw
oppe	op de, op het
opplakke	aanpraten, aansmeren
ordentelik	behoorlijk, fatsoenlijk
örges, örreges	ergens

öts

bult of buil aan het hoofd

P.

Paam

palmstruikje (buxus)

paazj (Fr. page)

bladzijde

pappetig

dik en vet

parreere

goed staan, kleeden

pave

overvloedig drinken

(er) peers

(hij) perst

peezeboom

perzikboom

pekske (v. pak)

1. pakje, 2. uniform, 3. carnavalscostuum

pepke (v. pap)	zwaar karweitje
perlits	nuf
pèrrel	paarl
piere	foppen
piering	aardworm
pietteke	kippetje, vogeltje
pimpeere (ziech) (Fr. se pimper)	zich opdirken
pinker	slechte sigaar
pinkspummele	klanknabootsend woord voor het geluid van een klokje der St. Servaaskerk te Maastr.
piot	soldaat (volkstaal)
pitse	nijpen
plakketig	kleverig
plattoo	gebakschaal op voet
plentsje (v. plant)	plantje
ploejere	zich in de zon koesteren (van vogels)
pluuijke (v. ploej)	plooitje
poeleke (Fr. poule)	knap, gezond meisje
pollefer	buskruit
pompjee (Fr. pompier)	ouderwetsche nachtwaker der gemeente-politie
pöt	1. put, 2. potten
póts	schoonmaak
pötsje	1. putje, 2. potje
prakkezatie	overpeinzing
preeme (ziech)	zijn uiterste best doen
preij	bengel, vlegel
Prèl	April
prónt	precies, juist
propel	netjes, zindelijk
pune	zoenen
puntsje	1. puntje, 2. schuitje

R.

Rajer (v. raad)	raderen, wielen
raoje	raden
reedsje (v. raad)	wieltje
Reegoo	Regout
(er) reep (van: roope)	(hij) riep
reete	rieten
reije (enkelv. en mv.)	reden, redenen
(er) reup (van: roope)	(hij) roept

reure	roeren
ries	rijst
riezer (in: oet te riezer)	uit het gedrang, buiten bereik
rijaloet (ook: rijaloetwagel)	zekere rondedans van kinderen
rindsvleis	rundvleesch
rint (in: 'n vaste rint)	een bestendig gebruik
riskeere (Fr. risquer)	wagen
(er) rit (van: riete)	(hij) rijt
roeje	roode
roemele (ziech)	bakkeleien
roes	roos
roete	ruiten
röG	rug
rölse	wild stoeien, ravotten
rös	rust
rótsje	snel naar beneden glijden
rou·w	1. ruw, 2. rauw
ruke	ruiken
ruuske (v. roes)	roosje
ruutsje (v. roet)	ruitje

S.

Saap	sap
sajs	saus
seere	sieren
sints	sedert
sjampe	smalen, schimpen
sjäöp, sjäöpke (v. sjaop)	schapen, schaapje
sjeij	schede
sjetief (Fr. chétif)	klein en schraal
sjeun (v. sjoon)	schoenen

sjeur

sjeut

sjieper

sjievelsleij

sjijf

sjij-f

sjijns

sjikaneere

sjikke

sjink

(er) sjink

sjoem

sjoet

schuur

1. schot, 2. scheut

schaapherder

glijslede

schijf

scheef

naar het schijnt

smalen, chicanes maken

sturen, zenden

ham

(hij) schenkt

schuijm

schoot

sjoevertig	rillingen verwekkend
sjókkeere	bedillen, smalen
sjoor	regenbui
sjöpsel	schepsel
sjörge, sjörrege	met moeite dragen of lopen
sjoute	dwaas, halve gare
sjouw	1. schoorsteen, 2. schoorsteenmantel
sjou·w	1. schuw, vreesachtig, 2. leelijk
sjroet	kalkoen
sjroevele	hoorbaar heen en weer schuiven, langs iets heen strijken
sjrompe	knarsen, ruw strijken of wrijven
sjtók	hevige schok
(er) sjut (van: sjeete)	(hij) schiet
sleeg (v. slaag)	slagen
(er) sleep (van: slaope)	(hij) sliep
sleete	sluiten
(er) sleit (van: sloon)	(hij) slaat
(ger) slet (van: sleete)	(gij) sluit
sliek	slijk
Slivvenier	O.L. Heer
Slevrouw	O.L. Vrouw
sloepe	sluipen
(er) sloog (van: sloon)	(hij) sloeg
sloot	slot
(er) slut (van: sleete)	(hij) sluit
smeije (ww.)	smeden
smik	zweep
smikgeklets	zweepslagen
smoor (et)	het land
snepke	koopje
snie	sneeuw
snoets	snuit, smoel

snóp	1. snoepgoed, 2. verkoudheid in het hoofd
sókker	suiker
sókkerbekker	banketbakker
(er) späölde (van: speu·le)	(hij) speelde
spaore (ww.)	sparen
spaore (z. nw. mv.)	sporen
speebak	speenvarken
spekbraoj	spekpannekoek
speule	spoelen
speu·le	spelen

spien	schaafkrullen
spiene	met de speen voeden
spier	halm, spriet
gei spier	geen zier
spiereling(e)	zekere rondedans van kinderen
splint	geld
spooje	spoeden, haast maken
sprunG	sprong
staove	stooven
statie	verdieping
steef (mv. v. staaf)	staven
steij (v. stad)	steden
steinaajt	extra-oud bier
steinhuijer	steenhouwer
steiste (van: stoon)	sta je
(er) steit	(hij) staat
stelke (v. stal)	stalletje
steppeere	vlug doorstappen
steuke	twist stoken
steulke (v. stool)	stoeltje
steure	storen
stiel	1. stijl, 2. ambacht, 3. gebruik
stiepe	stutten
stievel	laars
stievele	zwaar stappen
(er) stik (van: steke)	(hij) steekt
stöb	stof
stóffe	bluffen
stokhoes	stamhuis
stomp (in: op te stomp zètte)	in den steek laten, alleen gezegd van dienstboden
stool	1. stoel, 2. stola
(er) stool (van: stele)	(hij) stal

stoon

stóp

(er) störf (van: sterreve)

straf (bijv. nw. en bijw.)

strappats

strikenteere

strikke

stroek

struije

(er) struimp

struuspier

staan

stoep, trottoir

(hij) sterft

strak, streng

lange, vermoeiende tocht

rakelings

breien

struik

strooien

(hij) stroomt

stroohalm

stump	stompen, slagen, straf
stupke (v. stóp)	stoepje

T.

Taan, daan	dan
taans	nochtans
taker (v. taak)	daken
talleur	tafelbord
tan (mv. v. tand)	tanden, kiezen
täög	teug, teugen
taonao, daonao	daarna, daarnaar
tartepom (Fr. tarte-aux-pommes)	appelgebak
tas	kopje
tee, dee	die
teen, deen	dien
tee·n	tin
-teere	gerundivum-uitgang bij werkwoorden, een voortduren der handeling aanduidend
tegaor	tezamen
tej	taai
Téméraire	vroeger een 'café-chantant', thans Momus' Oude-Mannenhuis
temtatie	bekoring, kwelling
tene, dene	jouw
tes	1. zak in kleedingstuk. 2. tasch
teurensje (v. tore)	torentje
tevaan, devaan	ervan
tien	1. teen, 2. tien
tie·n	je, jou (bez. vnw.)
toeke	heimelijk plagen, kwellen
toen	toon
toer	beurt

toes (bijw. en z. nw.)	thuis, tehuis
toet	carnavalstrompet
toete	toetteren
tóffele	stommelen
tos	toast, speech
tot	1. tot, 2. dat, 3. opdat, 4. totdat
traanjel	tralie, traliewerk
traanzjee	groote troep
transeneere	plagen, kwellen
trappeere (Fr. attrapper)	betrappen

treje	treden
trin, drin	erin
troes	troost
troet, droet	eruit
(er) tröf (van: treffe)	(hij) treft
tröG	terug
(er) trooj (van: treje)	(hij) trad
tröske (v. tros)	trosje
trum, drum	erom
trupke (v. tróp)	1. troepje, 2. klein wicht
truuste	troosten
tuine	toonen
tunks (miech)	mij dunkt
tuunsje (v. toen)	toontje
tuurtsje (v. toert)	gebakje, taartje

U.

Uige	turen, scherp kijken
uigske (v. oug)	oogje
um	om
us	ons (pers. vnw.)
uuch	u (pers. vnw.)

V.

Vaal	valsch
vaan	van
vandoon	van noode, noodig
väöl	veel
vaon	vaan

väör	voor
vare	1. varen, 2. rijden
(er) veel (van: valle)	(hij) viel
veendel	vaandel, vlag
veer	1. veder, 2. wij, 3. vier
veerre (van)	van verre
veers	versch
veers	vers
veerdig	klaar, gereed
veis	vies
vèlle	villen
(er) vèlt (van: valle)	(hij) valt
verdaole (ziech)	zich vergissen
verdrejd	verdraaid

verekskuis	pardon
vergeuje	vergoeden
verhaajt	stevigheid, houvast
verheks (op)	tuk op
verjääoge	jonger maken
verkajt	verkouden
verleere	verliezen
(er) verleet (van: verlaote)	(hij) verliet
verliere	verleeren
verpópzak	bedremmeld, verbouwereerd
versjäöre	verscheuren
versjeete	verschieten
versjèt (Fr. fourchette)	vork
(er) versteit (van: verstaan)	(hij) verstaat
verweend	verwend
verzaote	verstellen (van linnengoed)
vèske	vischje
vetse (ze vedzde)	rennen (zij renden)
vets	pluisje
veugel (v. vogel)	vogels
veuj (v. voot)	voeten
veujdsel	voedsel
veuje	voeden
veule	voelen
veu·le	veulen
veurdevoots	voetstoots
veurgoon	voorgaan
veurheel	voorhield
(de) veurs (van: vare)	je rijdt
vie	vee
viege	vijgen
vindder (uit: vind geer)	vindt gij
(er) vinG (van: vange)	(hij) vangt

vlaoj	plat-rond Limburgsch gebak met rijst- of vruchtenlaag bedekt
vleege	vliegen
vlemke (van: vlam)	vlammetje
vlèt (violet)	paarsch
vlöchte	vluchten
vlöchte (z. nw. en ww.)	vlechten
vloer (Fr. velours)	fluweel
vlöG	vlug
(er) vluig (van: vleege)	hij vliegt
voel	vuil

voe·s	vuist
voes	vospaard
vojl (mv. en vr. enk.)	vuile
(er) voelt (van: veule)	(hij) voelde
voor	voeder
voot	voet
vräög	vreugde
vreigeleer	twistzoeker (met woorden)
vreij	vrede
vreug	vroeg
vrie	1. ruig, ruw, 2. ongevoelig, taai
(er) vrit (van: vrete)	(hij) vreet
vröchte	veldvruchten
(er) vroog (van: vraoge)	(hij) vroeg
vrun (van: vrund)	vrienden
vrunG	wrong
vuurbieske	glimwormpje

W.

Waoge	1. wagen, 2. wegen
(er) waor (van: zien)	(hij) was
wäörd (v. woord)	woorden
waorste	was je
wastat	wat is dat
waste	wat je
wee	wie
weerem	wederom
weegske	1. weggetje, 2. wiegje
weite	weten
weje	waaien
wèl	wil

wèl (mv. en vr. enk.)	wilde
wèlle	willen
wèlle (bijv. nw.)	wilde
(er) wèlt	(hij) wil
wèlste	wil je
wengske (van: wang)	wangetje
(er) wèt (van: wete of weite)	(hij) weet
(iech) weur	(ik) wordt
weurde	worden
(de) weurs	je wordt
weus	woest
wie	1. als, 2. hoe, 3. toen

wied	1. wijd, 2. ver
wieke	wijken
wie-t-ger	zooals gij
wiever (v. wief)	wijven
wiezoe	hoezoo
wijer	1. wijder, 2. verder
woer	waar
wölle	wollen stof
wölleve	welven
woorste	werd je
(er) woort (van: weurde)	(hij) werd
(ze) wouwe (van: wèlle)	(zij) wilden

Z.

(er) Zag (van: zèGGe)	(gij) zeide
(er) zaog (van: zien)	(hij) zag
zaogste	zag je
zäönsje (v. zoon)	zoontje
(de) zaots (van: zitte)	(je) zat
zate	dronken persoon
(ze) zatte (van: zètte)	(zij) zetten
ze	1. (pers. vnw.) zij, 2. (bez. vwn.) zijn
zeedder (uit: zeet geer)	1. ziet gij, 2. zijt gij
zeege	zagen
(iech) zeen (van: zien)	(ik) zie
zeet (geb. wijs)	1. weest, 2. ziet
(er) zeet (van: zèGGe)	(hij) zegt
zedeleer	ouderwetsche leuningstoel
zeleve (in: noets zeleve, of: noets van zeleve)	nooit of nimmer
zeuke	zoeken

(er) zeuGde

zeut

zie

ziekkel

zien

zie·n

zjeneere (ziech)

zjeneere (Fr. gêner)

Zjeng, Zjang

zjus

zöchske

zoeget

(hij) zocht

zoet

zee

sikkel

1. zien, 2. zijn

zijn (bez. vnw.)

zich schamen

hinderen

Jan

juist, precies

zuchtje

zoo iets

zoek	zuigen
zoeme	1. gonzen, 2. neuriën
zoene	zoo een
zoer	zuur
zokke (in: van de zokke goon, of: valle)	flauw valle
(de) zöls (van: zölle)	(je) zult
zölver (uit: zölle veer)	zullen wij
zoomig	malsch, sappig
zweerd	zwaard
zweit	zweet
zweje	zwaaien
(er) zwèt (van: zweite)	(hij) zweet
zwölle	zwellen
(er) zwump	(hij) zwemt
zun (enkv. en mv.)	zonde, zonden
zunneke	zonnetje
zuug (geb. wijs van: zien)	zie
(de) zuus	(je) ziet
(er) zuut	(hij) ziet